Sayı: 4 Mayıs 2018
Alman Liseliler Kültür ve Eğitim Vakfı Özel Okulları Yıllık Edebiyat Dergisidir.

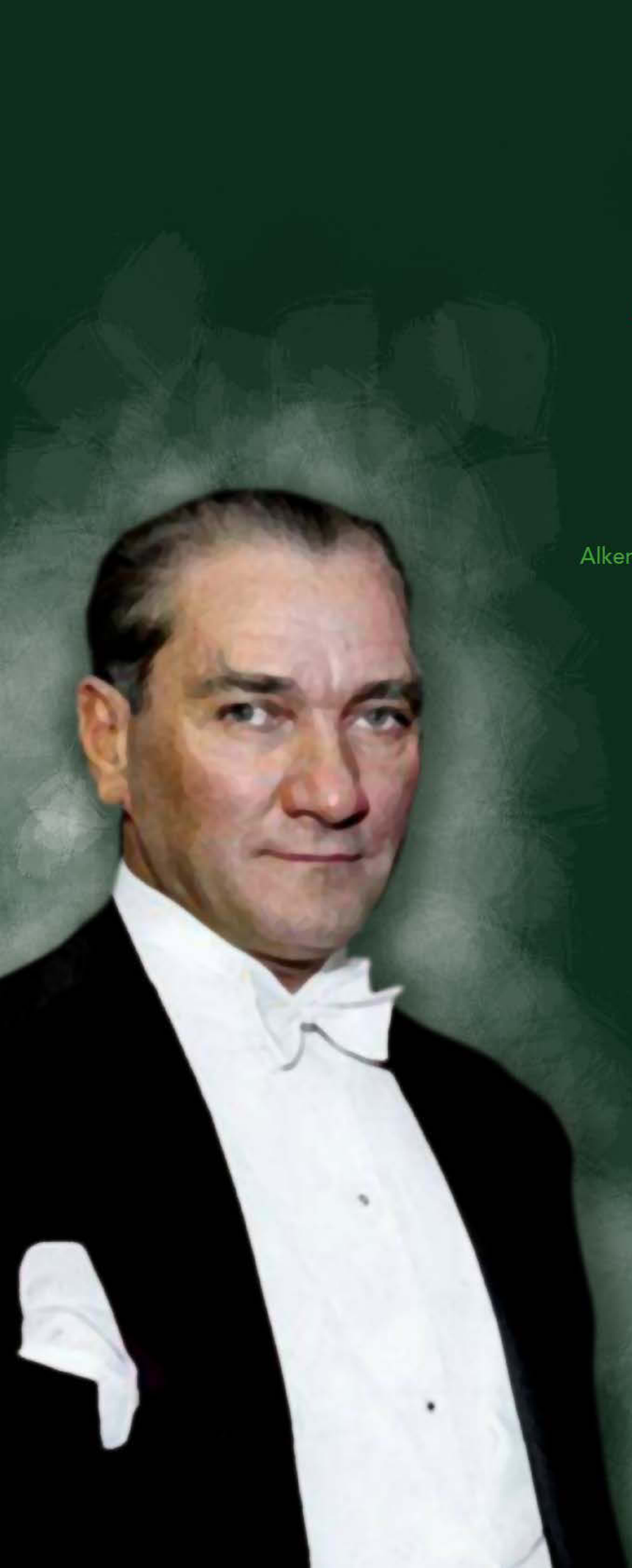


Çınarların yüce gölgelerinde yetişmek...

ALKEVİM

"Lise"

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI



ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

Alkent 2000 Mh. Mehmet Yeşilgül Cd. No.: 7
Büyükçekmece / İstanbul
Tel: +90 212 886 88 40
Fax: +90 212 886 88 55

İmtiyaz Sahibi:
İsmet AKSÖYEK
ALKEV Özel Okulları Genel Müdürü

Editör:
Özlem KAYABAŞI

Yayına Hazırlayan Kurul:
Türk Dili ve Edebiyatı Zümresi

Grafik Tasarım ve Yapım:
Jupiter Medya Reklam Ajansı
Tel: +90 212 853 28 62
www.jupitermedya.com
info@jupitermedya.com

Kapak Tasarımı ve Dergi İllüstrasyon:
Pınar GÜZELKAN SALTIK
pinar@jupitermedya.com

Basım Yeri ve Tarihi:
İstanbul - 2018
Yayın Türü:
Yıllık

ALKEV"İM" dergisinde yer alan
öğrenci yazıları ve resimlerinin
her türlü yayın ve kullanım hakkı
ALKEV Özel Okullarına aittir.
ALKEV"İM"
para ile satılmaz.
ALKEV Özel Okulları
Lise öğrencilerinin
"Edebiyat" dergisidir.

İÇİNDEKİLER

İLK SÖZ

KOMPOZİSYON YARIŞMALARI BİRİNCİLERİ

Değiştirilmesi Teklif Dahi Edilemez 3
Mustafa Kemal Atatürk 4

DENEMELER

Modern İnsanda Sevgi ve Aşk 6
Gerçek Aşk 7
Aşkın Başkalaşımı 7
Aynı Renk Aşk 8
Keşkeden Önce 9
İnsanlık 10
Neye Göre Suçluyuz? 11
Ahlak Değerlerimiz 12
Ahlaksız 13
Geride Bıraktığım Ne Varsa Kül Şimdi, Ateş Benmişim Meğer 14
Cesaretin Hayatımızdaki Can Alıcı Etkisi 15
1 Kadın 3 Şair 16
Ölü Ozanlar Derneği Üzerine 17
Başarı ve İyi Bir İnsan 18
Mutluluk Paleti 18
Mutluluğu Bağdaştırmak 19
Yağmur Sızısı 20

ELEŞTİRİLER

İşin Özü Bir 22-23
Din ve Toplum 22-23
Yanlış Numara 24
Koro Filmi Hakkında 25-26
Umut Etmek 27
Müzik ve Sen 28
Koro Filmi Üzerine 28
The Chorus Les Choriste 29
İnancın Gücü 30
V For Vendetta Kamera Arkasında Bulunanlar 31
Gerçek Ada Gerçek Hikâye 32

GÜNLÜKLER

Tanrı ve İnsan 34-35-36-37
Hera'nın Günlüğü 38-39-40
Marina Abromovic'in Günlüğü 41-42
Ulay'ın Günlüğü 43-44

HİKÂYELER

Dünya Savaşı 46
Her Artı Beraberinde Bir Eksi Getirir 47
Cumartesi 48
Ne Güzel Şey Hatırlamak Seni 49
Işık 50

ŞİİRLER

Ölümlü Ahiretin Merhum Kulları ve Filozofya 52-53
Kara Toprak Misali İnsanlık 54
Yalnız 55
Karanlık 55
Boşluk 55
Şiir Tamamlama 56
Şiir Tamamlama 57
Demli Çay 58
Ahşap Gönül 59
Makale 1 60-61
Makale 2 62

GEZİ NOTLARI

Doğu Ekspresi - KARS 64-65
Son Durak: ALMANYA 66

İMGELER ÜZERİNE

Maria Missakian 68
Soluk Ölüm ve Sonsuzluk 69
Bir Şiirin Hikâyesi 70
Dört Mevsim 70
Senin Ellerin 72
Kenetlenmiş Parmaklar Gibi Sımsıkı Kapalı Olsun 72
Gül 73
İlk Yaz 73

Alman Liseliler Geleneği ile Güçlü Bir Geleceğe...

İLK SÖZ

Yazı, insanlığın belleği!

Unutmak ve öğrenmek arasında gizli bir ilişki vardır. İnsan zihninin en gizemli yönlerinden birisi unutmaktır. İşlevsizleşen bilgiyi unutarak üzerindeki yüklerden zamanla kurtulur, beyin. Kalıcı hale gelmiş bilgi ise bizi biz yapan toplamı oluşturur. Modern yaşamın içerisinde hatırlamamız gereken "şeylerin" sayısı o kadar çoktur ki zihnimize yardımcı olacak başka bir araca kesinlikle ihtiyacımız vardır. Tam bu noktada insanlık kendisine yardımcı bellek görevi görecek bir şey icat etmiştir. Yazı!

Her şeyi unutabilirsiniz ama toplumsal kuralları ya da bir ticaret hamlesinde ödemeniz gereken tutarı ya da herkesin duymasını arzulayacağınız bir hikâyeyi unutamazsınız!

Yazı toplumsal ihtiyaçların içerisinde yaşamı kolaylaştıran diğer "teknolojik" icatlardan biridir. Yaşamı kolaylaştırmak, insanın boş zamana sahip olmasıdır. Boş zaman ise yaşamdan alacağımız hazzın arttırılması için gerekli üretimleri keşfetmektir. Genel anlamda sanatın tüm alt dallarının icadı böyle bir boş zamana sahip olabilmemizin ürünüdür. Yazı gibi günlük hayatımızı kolaylaştıran şeylerin tamamı, sanatsal üretim araçlarına dönüşmüştür.

Sanat, insanın doğada kalıcı olma arzusunu soyuttan somuta döken en önemli araçlardan birisidir. İnsanlığın ilk el izlerinden, tabletlere kazıdığı hikâyelere kadar her şey "sonsuza" uzanan bir yaşamı hedefler gözükmektedir. İnsan doğasının karmaşık yapısı bu düşünme sistemini doğurmaktadır. Bu açıdan "yazabilmek" diğer sanat dallarının içerisinde farklı bir alandan beslenmektedir. Direkt insan zihninin karmaşık dünyasının bütüncül, tüm his ve detaylarıyla anlatılabilir olması bu yapının en etkileyici tarafıdır. Çoğu yazar bu süreci kendisiyle konuşmak ya da kendi zihin kıvrımlarında özel bir gezinti olarak tanımlamaktadır. Bu sebeple anlatılan hikâye aynı bile olsa herkes farklı yazar, zihninin derinliklerindeki kendinden, kırıntılar bırakır hikâyeye....

Her yıl düzenli olarak çıkardığımız edebiyat dergimiz ALKEV'İM dördüncü sayısıyla ve oldukça geniş bir yelpazede zengin bakış açılarıyla karşınızda. Öyküden günlüğe, denemeden eleştiriye, imgelerden şiire kadar her yazı, yazarlarının "kendilerinden" önemli parçalar taşımakta. Bizler yazmayı kendimizle diyalog olarak görüyoruz ve sizleri kendimizle yaptığımız bu sohbete davet ediyoruz.

Keyifli okumalar dileriz.

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ZÜMRESİ

DEĞİŞTİRİLMESİ TEKLİF DAHİ EDİLEMEZ



Cumhuriyet; kelime anlamı ile halkın kendi kendini yönetme şekli. Peki, ne anlama gelir kendi kendini yönetmek?

Ülke yöneticilerinin kadın erkek eşitliği içinde seçildiği, adalet, yasa, hukuk, kanun gibi kavramların her birey için eşit şekilde uygulandığı, hakimiyet ve hükümdarlığın bir tek kişi değil de bir millet olarak elinde tutulduğu, kimsenin kimseye kul veya köle olmadığı, her türlü dış etkiden bağımsız olarak bireylerin kendi iradesi ve düşüncesiyle karar verdiği, kısaca bireylere insanca yaşama hakkı sunan yönetim biçimidir, CUMHURİYET.

Türk milleti, kendi düşüncesinin önemsenmediği, varoluşlarının birilerinin daha rahat yaşamasını sağlamak adına olduğuna inandırıldığı, sadece hükümdar veya padişahın söz sahibi olduğu yönetim biçiminin acısını yüzyıllar boyunca çekmiştir.

Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk, Milli Mücadele'ye başlarken Osmanlının kaybettiği Türklük bilincini Anadolu'da yeniden canlandırmış, bu bilinç ile yola çıkmış, verilen savaşlarla her karışı şehit kanlarıyla yıkanmış kilometrelerce toprakları kazanmış, 29 Ekim 1923'te Türk milleti için en uygun yönetim biçimi olan rejimi, "CUMHURİYET"i kurmuştur.

Cumhuriyeti kurarken daha önce kurulan devletlerde yapılan hataların tekrarlanmaması için her maddeyi tek tek kaleme almış ve bunları oluştururken egemenlik, demokrasi, laiklik kavramlarının bu ülkenin kuruluşunda ve ilerleyişinde olmazsa olmazıdır düşüncesiyle oluşturulan anayasa maddelerine değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddeler olarak işlenmesini sağlamıştır.

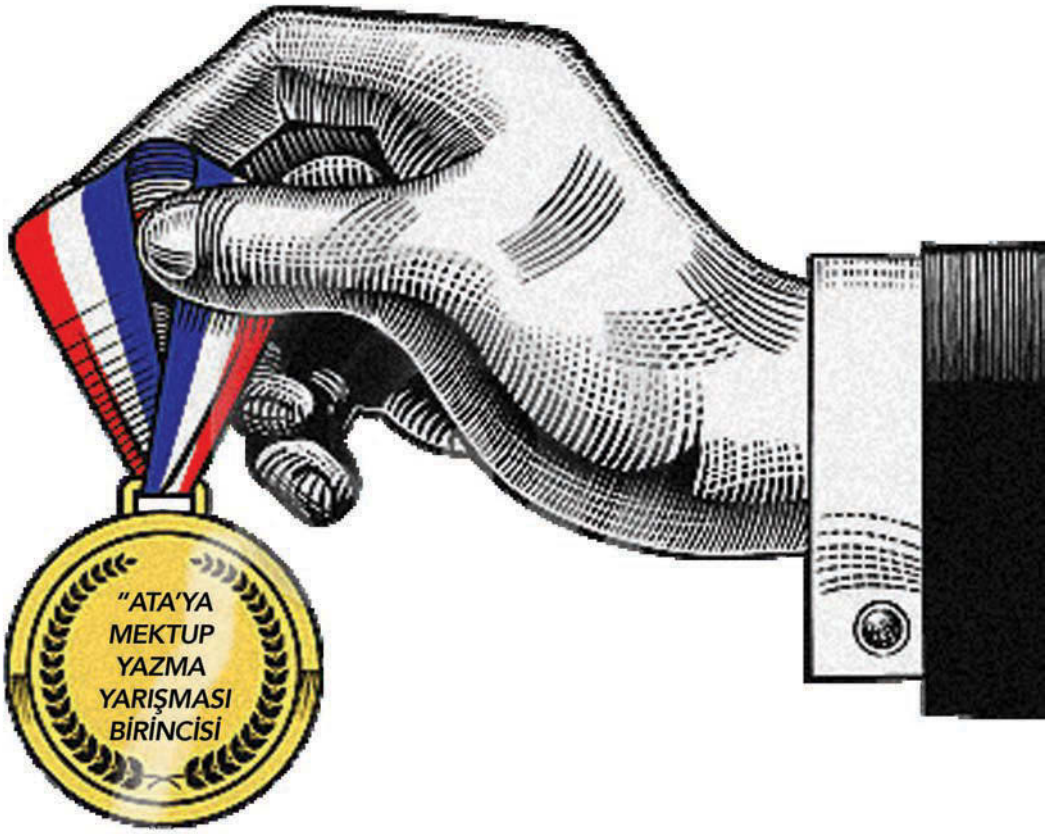
Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk. Gelecek nesillere miras bırakılmak üzere söyledikleri sözleri, çağın çok ilerisindeki görüşleri ile birçok ülkeye ilham kaynağı olmuş, bu yönü ile asker veya siyasetçi olmanın ötesinde ''güçlü düşünür'' olarak hâlâ birçok milleti etkilemeye devam etmektedir.

Atatürk yaşamı boyunca, eğitime, bilime, araştırmaya ve okumaya çok önem veren bir liderdi. Halkının herhangi bir kısıtlama, zorlamaya bağlı olmaksızın düşünmesini ve hür iradesi ile karar vermesi için bilinçli olmaları gerektiğini savunurdu; bu yüzden eğitim olmazsa olmazıydı.

Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün Türk Milleti için açtığı yol; aydınlığın, çağdaşlığın, ilmin, bilimin, eğitimin, eşitliğin, hakkın, özgürlüğün, sanatın, bir olmanın, birlik olmanın, biz olmanın "ULUS'' olmanın yoludur.

Bizler onun kurduğu cumhuriyeti yaşama şansını yakalamış bir nesiliz. Ata'mızın büyük gayretler ve mücadeleleriyle kurmuş olduğu ülke şimdi bizlere emanet. Gücümüze güç katmak için bize olan güvenini ve inancını kaleme aldığı bu sözlere kulak verelim: "Gençler cesaretimizi takviye ve idame eden sizlersiniz. Siz almakta olduğunuz terbiye ve irfan ile insanlık ve medeniyetin, vatan sevgisinin, fikir hürriyetinin en kıymetli timsali olacaksınız. Yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak olan sizlersiniz."

İlayda TETİK 9 FEN/A



Mustafa Kemal Atatürk,

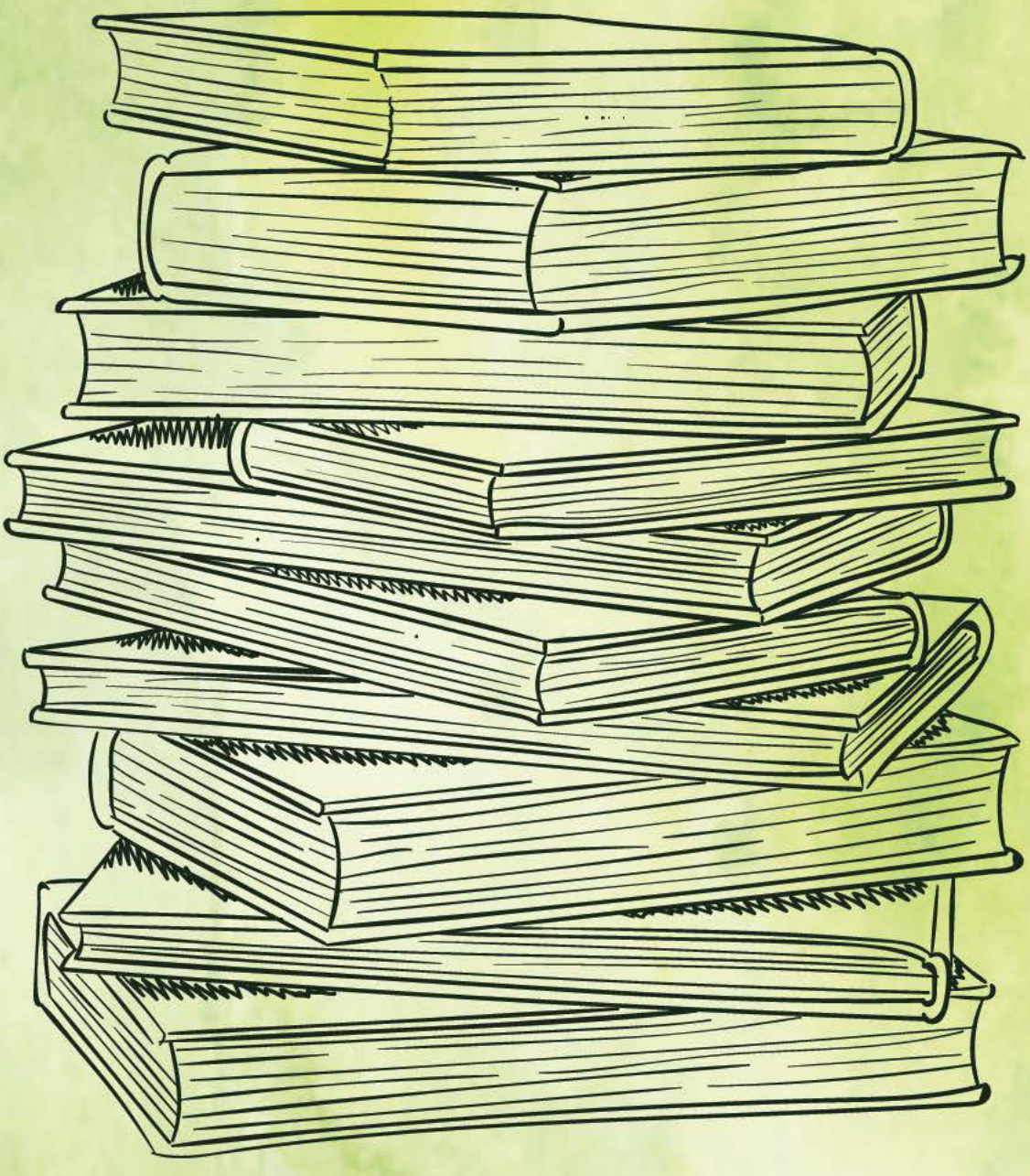
Yaşamdan ahirete veya ölümden sonra her ne oluyorsa o duruma mektup yollamanın yollarını düşündüm. Tarihte pek çok farklı yöntem denemişler, belki bazıları işe yarayan yöntemler bulmuşlar. Emin değilim. Ben de Eski Yunanlılar gibi bu mektubu yakmayı tercih edeceğim galiba. Umarım sana ulaşır.

Ata'm, senin için hissettiğim en yoğun duygunun imrenmek olduğunu açıklamak için yazmak istedim bu mektubu. Aslında çok zor etkilenen insanoğlunun ve medeniyetlerin gelişim aşamasında rol almış farklı şahısların (yazarından, komutanına) çoğuna karşı kıskançlık besliyorum. Hatta yer yer bu konuda çok üzüldüğüm ve sinirlendiğim oluyor. Ancak sana hissettiğim bu duygunun benim için özel bir yeri bulunmakta: Ata'm soruyorum, bir insanı, mensup olduğu ulusun ve ülkenin bütün insanlarının sevmesi veya saygı duyması nasıl gerçekleşebilir? Hayatta bir kişinin bile saygı ve sevgisini kazanmakta zorlanan ben, bir ülkenin pek çok farklı kesiminin en azından saygısını kazanan sana ibretle bakıyorum. Acaba beni ölümümden sonra kaç kişi hatırlayacak, ölümüm için kaç kişi üzülecek veya mutlu olacak gibi sorular beni gerçekten yoruyor. İnsanları bir fikir, bir kurtuluş etrafında bu kadar iyi örgütlemen, devrim dönemlerinde neredeyse herkes çaresizken, Türk milletine karşı olan umudunu hiç yitirmeyip belki de bir kere sahip olduğumuz yaşama hakkını fedâkarlıklarla kullanıp senin, onun ve bizim geleceğimizde bir yaşama hakkına sahip olacak kişileri düşünmen... Savaş alanında ve ülke hususlarındaki ileri görüşlülüğün, insanüstü taktiksel becerilerin, zekân, çalışkanlığın... En büyük hedeflerimden biri ise bu yaşamımda 4.000'e yakın kitap okuyan sen kadar kitap okuyabilmek. İşte Ata'm, düşmanının bile hayranlığını elde eden yüce lider, nedeni budur sana imrenmemin. Hatta bazen düşünürüm, acaba insan ırkı evrimsel süreçte senin önderliğinde gelişmeye mi çalıştı?

İnsanlar, bana nereli olduğumu sorduklarında hiç çekinmeden Türk'üm diyebildiğim için teşekkür ediyorum. Bu sebeptendir ki Ata'm, Ata'm olduğun için gurur duyuyorum. Huzur içinde yat.

Kerim Necdet BOZKURT 9 FEN/A

DeNEMELEr





MODERN İNSANDA SEVGİ VE AŞK

Sevgi, çok yüce ve insan ilişkilerinde temel faktörde olan bir kavramdır. Toplum sevgiyle var olur ve insanlar ancak sevgiyle bir arada olabilir. Aşk da sevginin tamamlayıcısı ve onun bir üst boyuta çıkmış halidir. Tarih boyunca, insanlar birilerini sevmiş, birilerine âşık olup onlarla evlenerek yeni bireyler dünyaya getirmişlerdir. Ancak geçmişten günümüze insanların sevgi ve aşk anlayışında birtakım değişiklikler yaşanmıştır.

Bu değişikliklerin temel sebebi, toplum yapısıdır. İnsan, yaşadığı toplumun bir parçası olurken kendi benliğini yitirmeye başlamıştır. Kendi özünden uzaklaşan insan, bunun sonucu olarak gerçek aşk ve sevgiden de uzaklaşmıştır. Aşk ve sevgi, eskiden gücünü gerçek duygulardan alırken şimdilerde aşk ve sevgi sadece insanlardaki taklit etme güdüsünden ibaret.

Bu durumu düzeltmenin tek yolu ise insanın kendi özüne dönmesi. Gerçek aşk ve sevginin en güzel örnekleri eski edebi metinlerde saklı. Dede Korkut Hikayeleri bunlardan birisi. O hikâyeleri incelediğimizde rahatlıkla görüyoruz ki, aşk ve sevgi o insanlar için bir taklidin yansıması değil, bir yaşam biçimi. O hikayelerde gönülden sevmenin ve âşık olmanın en anlaşılır, en çıplak örnekleri çıkıyor karşımıza.

Uzun lafın kısası, sevmek ve âşık olmak doğamızda var ve biz bu doğayı yitirdikçe bu duygular da anlamını yitirmeye başlıyor. İnsan için kaçınılmaz olan çözüm ise toplum etkisinden uzaklaşarak öze dönüş ve gerçekten içten geldiği gibi yaşamak.

Ulaş Göker BEKTAŞ 10 FEN/A

GERÇEK AŞK

Bir kimseye ya da bir şeye karşı duyulan aşırı sevgi ve bağlılık duygusudur aşk. Her daim insanı etkileyen, insanı insan yapan en temel öğelerden biridir. Yalnızca bir kimseye de duyulmaz bu duygu. Doğaya da âşık olabilir bir insan. Gördüğü her şeye, duyduğu her şarkıya, kokladığı her kokuya…

Zamanla insanların hayat koşulları değişir. Yaşanan yerden söylenen şarkılara kadar insanlık kavramı her yönden revize edilirken her insanda bulunan en primitif, aynı zamanda da en güçlü duygu olan aşk kavramının değişmesi de kaçınılmazdır.

Her insan bir gün gerçek aşka kavuşmayı hayal eder. Masallardaki gibi kendisi için her türlü zorluğa göğüs gerebilecek bir âşık ister. Baktığı her yerde kendisini gören, kendisi için her şeyden feragat edebilecek birisini... İşte tam olarak da bu yüzden değil midir "gerçek aşk"ın bulunamaması.

Bizlerin gerçek aşk olarak kabul ettiği destanlara konu olmuş bu sevdalar asırlar öncesinde yaşanmış, belki de o zaman bile yalnızca bir ideal olarak kalmış, hiçbir zaman hayata geçmemiş olaylar değil midir?

Durum buyken bu idealin günümüzde gerçeğe dönmesini beklemek yalnızca hayal kırıklığıyla sonuçlanabileceğinden taklitçiliğe başvurmamış mıdır zaten insan?

Tarihe bile "aşka boyun eğen millet" olarak geçen biz Türkler için de aşk kavramı eskisinden farklı değil midir zaten?

Türk edebiyatı'nda yer alan en önemli eserlerden biri olan "Dede Korkut Hikâyeleri"nden örnekle de düşüncemi kanıtlamak istiyorum. Bu on iki hikâyelik eserdeki hikâyelerden biri olan "Deli Dumrul"un orijinalinde Deli Dumrul ile eşinin aşkı anlatılır Dumrul eşinden hayatını istemeden bile eşinin hayatını kendisi teklif ederek sevdiği adamı kurtarmak istemesi, Dumrul'un ise yine aynı şekilde eşi olmadan yaşayamayacağını Allah'a söylemesi üzerine Allah'ın ikisinin de canını bağışlamasından bahsedilir.

Bu hikâyenin bir de Murathan Mungan tarafından yorumlanmış bir versiyonu bulunmaktadır. Bu versiyon daha çok günümüz çağının aşk tanımına uygundur. Bu versiyonda ise Dumrul eşinden hayatını istemesine rağmen karısı bunu kabul etmez. Dumrul'un canını almak üzere Allah tarafından gönderilmiş olan Azrail ise Dumrul'a aşık olur ve bunun üzerine dünyaya sürgün edilir.

Bir dönemin edebiyatı, o dönemin toplumsal yapısına ve değerlerine en iyi ışık tutan kaynaklardan biridir. Bu iki dönemin aşk tanımları arasındaki fark, dönemin edebiyatına dahi yansımışken ve bizler eskinin sevdalarını "gerçek aşk" kabul ederken günümüz aşklarının geçmişin yalnızca bir gölgesi olmasının kaçınılmaz olduğunu son bir kez daha belirterek makalemi bitiriyorum.

Mehtap Naz AKBEN 10 FEN/A

Aşkın Başkalaşımı

Günümüzdeki modern insanların aşklarına ve atalarımızdan kalan geçmiş hikâyelerde anlatılan aşklara bakınca arada ne kadar büyük farklar olduğunu görüyoruz. Günümüzdeki aşklar, eski aşklara göre oldukça sahte geliyor insana. Bunun asıl nedeni ise artık insanların kalpleriyle değil de zihinleriyle sevmeleridir diyebiliriz. Aslında buna sevmek değil de taklit etmek de denilebilir. Çünkü aşk ve aşık olmak günümüzde bir yarış haline geldi. İnsanlar benliklerini ve kalplerindeki asıl duyguları bir örtüyle örtüp olmadıkları insanlar gibi davranmaya ve "sevmeye çalışmaya" başladılar. Her ilişki bir başka ilişkinin kopyasını yapmaya çalışıyor. İnsanlar sürekli nasıl aşklarını farklı kılıp diğer insanların önünde aşklarını göstere göstere yaşayabileceklerini düşünüyorlar. Düşündükçe de benliklerinden ve kalplerinden uzaklaşıyorlar aslında. Böylece dünya, sahte sevgi sözcükleri ve sahte aşklarla dolup taşıyor.

İnsanlar aşkın, sevginin gerçek anlamını ve aslında ne kadar değerli bir şey olduğunu unutuyorlar. Oysaki bizim atalarımızdan, Adem ve Havva'dan kalan aşk hikâyeleri günümüz ilişkilerine göre ne kadar güzel ne kadar gerçek. Bunların en güzel örneklerini de Dede Korkut Hikâyeleri'nde bulabiliriz. Bu hikâyeler ile "aşka boyun eğen millet" olan Türklerin aşklarını okuyup günümüz ilişkilerinden de utanabiliriz. Bu hikâyelerde aşk öyle değerli öyle büyülü öyle güzel bir duygu ki Alp Erler ve Alp Kızlar ona ulaşabilmek için ne engeller ne zorluklar aşmışlar. Pek çok çaba harcayıp pek çok macera yaşamışlar. Ayrıca bu insanlar öyle insanlar ki bırakın bir insana aşık olmayı, doğada bulunan bir ağaca, bir geğiye bile âşık olurlarmış. Çünkü aşk onların kanında varmış...

Yaren BARUT 10 FEN/A



Aynı Renk Aşk

Yazıma başlarken her şeyden önce belirtmek isterim ki bahsettiğim "Aşk" kavramı gelip geçici heveslerden çok daha derin bir anlam taşımaktadır. Aşk derken, birini tüm vücudunla, aklınla, kalbinle ve damarlarından akan kanla sevmekten bahsediyorum. İnsanlar neden böyle delice sever yahut böylesine sevmeyi neden bu kadar isterler?

İnsanın asıl derdi anlaşılmaktır. Hem derdimizi hem de sevincimizi anlayabilen insanlara âşık oluruz. Çünkü insanın etkinliği iletişim kurabildiği alan kadardır. Çok farklı görünen iki insan birbirini anlayabilir ancak çok farklı iki insan birbirini asla anlayamaz. Bu yüzden çok farklı iki insan birbirine âşık olmaz. Ben öyle iyi kalpli cici kızların kötü çocuklara âşık olduğu hikâyelere inanmam. Ne kötü iyiyi sevebilir ne de iyi kötüyü. Yani siyah beyaza âşık olmaz. İşte tam olarak bu yüzden gerçek aşkı kendimize benzer insanlarda buluyoruz (bunda doğamız gereği kendi benliğimize duyduğumuz hayranlığın da etkisi olabilir ama asıl noktam bu değil). Çünkü insanın içindeki boşluğu sadece onu derinden seven ve gerçekten anlayan biri doldurabilir. Yani aşkın mühim anahtarı anlaşmaktır.

Aşk mesafe tanımaz değil; tanır ama kalpler ve kafalar arasındakini. Çünkü "En uzak mesafe iki kafa arasındaki mesafedir, birbirini anlamayan." (Can Yücel). Ruhlar yakın olduğu sürece ayrılık zaten olmaz. Benzer ruhların arasındaki bağ kolayca kopmaz. Yani anlayacağınız en iyi griler sever birbirini. Kimse tıpatıp aynı değil zaten olsa şu dünyanın hiçbir enteresanlığı kalmaz ama herkesin ortak renkleri paylaştığı insanlar var. İşte önemli olan onları bulmak.

Bazıları mavi tanımlar aşkı, bazıları pembe, bazıları ise beyaz. Gerçek aşk da tam olarak iki insanın birbirini aynı renk sevdiği anda başlar.

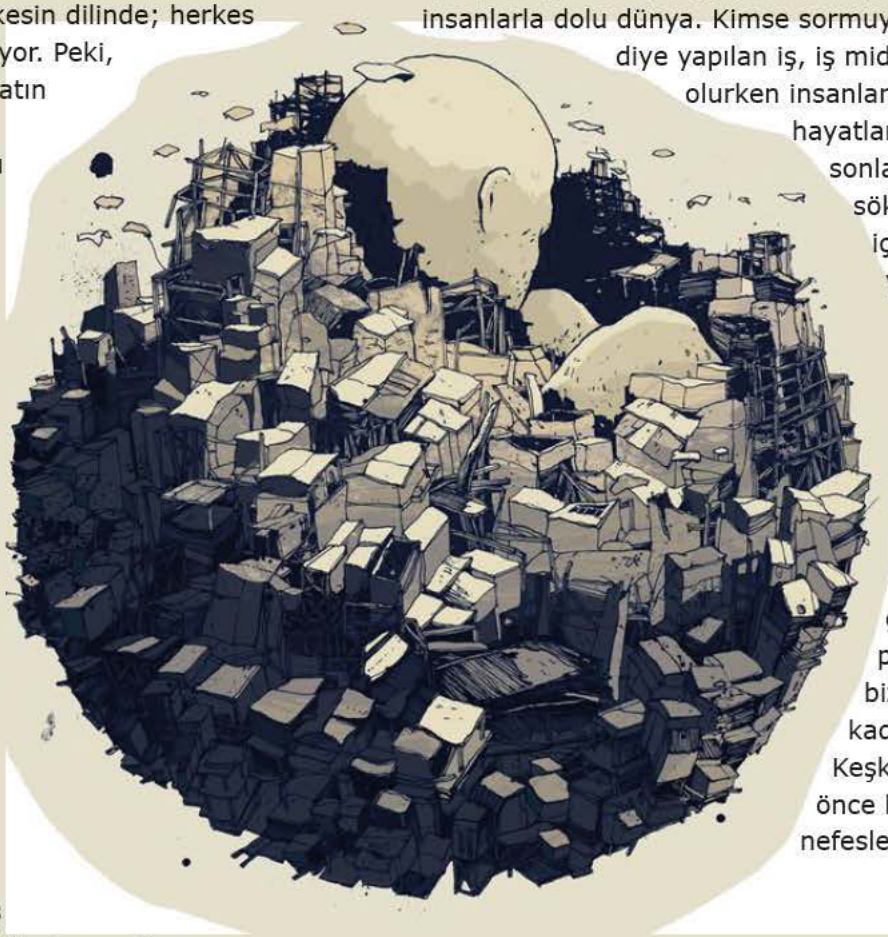


Gizli Kalem

KEŞKEDEN ÖNCE

Anı yaşamak, yani "Carpe Diem". Fark ettiyseniz yıllardır herkesin dilinde; herkes birbirine "Anı yaşa!" diyor. Peki, kaçımız gerçekten hayatın içinde?

Belki de hayatı doyasıya yaşadığımızı düşünüyoruz. Peki, gerçekten öyle mi? Sürekli işlerimiz var, erteleyemediğimiz. Acaba farkında mıyız o işleri erteleyemediğimizden dolayı hayatı erteleyip kaçırdığımızı? Etrafımıza bakarsak çoğu insan mutsuz ve bıkkın. Çünkü sürekli yapmaları gereken bir işleri var ve sürekli koşuşturuyorlar. Kimse durup sorgulamıyor, kimse durup nefes almıyor. Herkes programlanmış robotlarmışçasına kendilerine verilen emirleri uyguluyor. Tabii ki insanların yapmaları gerekenler var ama o işlerin hayatımızı elimizden almasına izin veremeyiz ki! Kimse bunun farkında değil. Bir unvan sahibi olmak, daha lüks bir arabaya sahip olmak ya da daha büyük bir evde yaşamak için gece gündüz çalışıp yorularak yaşlanan mutsuz insanlarla dolu dünya. Kimse sormuyor, iş olsun diye yapılan iş, iş midir, diye. Bunlar olurken insanlar mutsuz hayatlarını, mutsuzca sonlandırıyor, sökülüveriyor içindeki anı yaşamak isteyen o çocuk ruhlar.



Hayat o kadar kısa ki eğer ipi tutamayıp kaçırırsak, sonrasında gelen pişmanlıklar bizi hiç olmadığı kadar üzecek. Keşke demeden önce bir durup nefeslenmek gerek.

Gökçe AKINCILAR 10/B

İNSANLIK

İnsanlar, hayatlarını "insanlık" kavramı üzerine yaşarlar. Bunun için diğer insanlar tarafından tanınabilecekleri ve yargılanabilecekleri bir ortama katılmalıdırlar. Gruba en başından kabul edilmeyen kişiler tamamen dışlanırken kabul edilip ardından uyum sağlayamayanlar bir rehabilite ve tutsaklık durumu içerisinde hapishanelere, akıl hastanelerine, vb. yerlere gönderilirler. Peki, hangi kurallara göre? İnsanlık kavramı üzerine olanlar mı? Bu denememde kafamda oluşan fikirler hakkında yazıp kendi içimde yaşadığım farklı kişiliklerin görüş ayrılığında bir karara varmak istiyorum.

Ya size bunların hepsinin yalan olduğunu, asıl gerçek insanların kendi içgüdülerine karşı koymayan suçlular olduğunu söyleseydim. Bizlerin sadece birilerini mutlu etmek için hareket eden yalancılar olduğumuzu söyleseydim ne hissederdiniz? Son günlerde kafamı kurcalayan bu fikirle çokça uğraştım aslında. Bizler, insanlar, gerçekten diğer canlılardan üstün müyüz? Buna kim karar veriyor, biz mi? Böyle kendini beğenmiş ve açgözlü olmamızdaki acınası gerçeklik ise bu statüye gelebilmek adına yaptığımız işler ve kullandığımız metotlar. Öldürerek, yok ederek geldiğimiz bu noktada kendimizi diğer canlılardan ayırıp merhametli ve düşünen sıfatını kendimize yakıştırmamızdaki sahteliğin farkına varıyor musunuz?



Korktuğumuz ve kaçındığımız gerçek şu ki: Vahşi hayvan diye adlandırdığımız veya hayal ürünlerimiz olan korkutucu canlılardan bir farkımız yok. Bizler ne yazık ki korkağız. Kendimizden kaçıp türümüze hakaret ediyoruz. Bizler yok etmek için var olmuş canlılarız. Konuyu size daha açıklayıcı sunmak ve detaylandırmak için sıradan yaşantımızdan somut bir örnek vermek istiyorum: İkiyüzlülüğümüzü ortaya koymak için insanlık olarak doğanın korunması gerektiğini bildiğimiz halde o doğayı yok ederek yaptığımız binalarda yaşamamız. Bir de din durumu var. Dinlerde vaat edilen ölüm sonrası ceza ve ödül iki farklı akraba gibi gözüken tek yumurta ikizleridir. İkisi de yaşam boyu süren bir tiyatronun sonucudur. Ya seyirci alkışlar ya da eleştirmen sizi yok eder. Ama siz iyiliği nasıl açıklardınız? Kötü bir insan bulunduğu hale göre iyi davranışlarda bulunursa ona iyi diyebilir miyiz? Ya da iyi bir insan anlık öfkesine yenik düşse... Bilindiği üzere, bilimin bile bu seviyeye gelebilmek için tarihte bir noktada etik kuralları yıkması gerekmiştir. Sizce bu açgözlülük müdür? Gelişmekteki o sınırsız hevesin ve geçmişteki bilgi birikiminin yardımıyla bu önemli kuralları yıkabilecek insanoğlundan çekinmemiz gerekir mi?

İşte benim sorunum da bu. Ben hâlâ bir doğru bulamadım. Bizler gerçekten yok etmek için var olmuş canlılar mıyız, yoksa her türde olduğu gibi bizde de çeşitli kişilikler mi var? Belki, hâlâ düşünmek veya karar vermek için fazla ilkeliz. Hâlâ bir doğru bulamamamın da verdiği hayal kırıklığıyla yazımı burada bitirmek en iyisi olacaktır.

Kerim Necdet BOZKURT 9 FEN/A

"Suçlamak, anlamaktan daha kolaydır. Anlarsan, değişmen gerekir."
Peyami SAFA

NEYE GÖRE SUÇLUYUZ?

Suçluluk kavramı nedir? Suçluluk vicdanın yaşadığını aşmaya, yasağa karşı gelmeye verdiği bir tepki olarak gösterilebilir. Doğduğumuzda ne kadar masum ne kadar suçsuzuz değil mi? Daha dünyanın ne olduğunu, nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz. Bebeklere bu masumluk ve suçsuzluk kavramının adeta bir damga gibi yapıştırılmasının nedeni de bu işte. Her insan büyüdükçe, olgunlaştıkça dünyanın öyle göründüğü gibi bir yer olmadığını aslında içinde neler barındırdığını anlamış oluyor. Ama işte bu arama



safhasına gelene kadar yaşadığı suçluluklar, pişmanlıklar ise o insanın büyümesini sağlayan acı gerçekler olmuş oluyor.

Yoksa insanları toplum mu suça itiyor? Örneğin aile içinde sürekli şiddet gören bir çocuğun suç işlemeye meyilli olması sizce de normal bir durum değil midir? Bu çerçeveden bakıldığında sizce suçlu aile midir yoksa çocuk mudur? Diğer bir taraftan bütün imkânlara sahip bir çocukla bütün imkânlarını zorlayarak okuyan bir çocuk arasındaki adaletsiz düzenin suçluluğu kimdedir? Devlette midir, yoksa çocukta mıdır? Sevgide suçluluktan bahsedersek iki kişinin birbirlerini sevmelerine rağmen ailenin ve çevrenin uyumluluk algısına zıt geldiği için bu ilişkiye engel olmasından doğabilecek suçluluğun sonuçlarını kim öder? Aile mi, çevre mi? Yoksa birbirlerini masum bir şekilde seven iki insan mı?

Bu örneklere bakıldığında bu suçların hepsinin elle tutulur olaylar olduğunu görüyoruz. Bunun dışında bazı suçlar vardır ki sadece o kişiyi huzursuz eden, o insanın kendisiyle hesaplaşmasını gerektiren. Bunlar öyle suçlardır ki o insanın içini yiyip bitirir. Bir insanın hasta annesine yaşarken gerektiği değeri vermeyip ancak o öldükten sonra değerini anlaması ve bu değeri anlamakla beraber yaşadığı suçluluğun hesabını ömür boyu taşıması o insanın kendi içinde yaşadığı farklı bir suçluluk türüdür.

Bu suçluluk türlerine baktığımızda genellikle insanların işlediği suçların aslında kendi iradesi dışında geliştiğini görüyoruz.

Keşke gerçekten hepimiz doğduğumuz günkü gibi tertemiz kalabilsek...

Bilge Asena CANSIZ 9/B

Ahlak Değerlerimiz (!)

Toplumun ahlak değerlerini yine toplum oluşturur. Toplumun geçmişte yaşadıkları, dini inanç, örf ve adetlerin etkisi bu değerlerin oluşmasında büyük rol oynar ancak insanı etkileyen yine insandır. Aslında başkalarına göre kendi ahlak değerlerimizi oluştururuz ve bütün toplumun iletişimiyle bu değerler paylaşılır ve toplumca son halini alır.

Ülkemizde ahlak değerleri insanların hayatında çok büyük yer kaplıyor. Nerde ne yapacağımız, ne giyeceğimizden tutun ne söyleyeceğimize kadar bu değerlerle karar veriyoruz. Her zaman başkalarının ne düşüneceğini düşünerek karar veriyoruz. Bu durum, sadece bununla da sınırlı kalmıyor. Ahlak değerlerimizi o kadar ileri götürüyoruz ki insanlar arasında cinsiyet ayrımcılığı yapıyoruz. Erkek ve kadını belli kalıplarla sınırlandırıyor, yetmezmiş gibi bir de bu sınırların dışına çıkanları toplumdan dışlıyoruz. Örneğin, kocasından dayak yiyen kadın hakkını arayınca kadına karşı çıkıyor, bir de hatayı kadında buluyoruz. Kadını kocasına hizmetçi yapıyoruz. Kadınlar için ayrı otobüs yapıp ötekileştiriyoruz. Ancak bu durum sadece kadınla da sınırlı kalmıyor. Eve para getirmeyi sadece erkeğe yüklüyoruz. Bir kişiyi, bütün ailenin ihtiyaçlarını karşılamakla yükümlü tutuyoruz. Sonra belli kalıplar koyuyoruz erkeklere. Sen erkeksin dans edemezsin, sen erkeksin bu iş için fazla kabasın gibi sözlerle sınırlandırıyoruz birbirimizi. Durmuyoruz, hayvanların hayatına da karışıyoruz. Onları bir can değil eşya gibi görüp sahip oluyoruz sanki canları yanmıyormuş gibi işkence ediyor, öldürüyoruz ve onlar sesini çıkaramadıkları için sanki onların canı yokmuş gibi davranıyoruz onlara. Çocukları, daha çocukluklarını yaşayamadan zorla evlendiriyor, çalıştırıyor; hayatlarını, çocukluklarını ellerinden zorla çekip alıyoruz.

Ahlak değerlerimiz, toplum tarafından oluşturulsa da sadece bizi sınırlandırıp belli kalıplara sokmaya yarıyor. Ancak bu değerlere karşı çıkanların artması, gelecekte toplumun yararına işleyen ahlak değerlerinin şimdikilerinin yerini alabileceği umudunu doğuruyor. Ancak bence, ahlak değerlerimiz gerçekten ahlak değerleri değil de ahlak altında toplumu birbirine düşürmeye yarayan ilkel, güçlünün gücünü kanıtlamaya çalıştığı düşünceler.

Selin ESER 9/A

AHLAKSIZ

Bir insanda ahlak anlayışı nasıl oluşur ya da bir insan nasıl ahlaksız konumuna düşer? Aslında bu, kişiden kişiye değişir ancak bana göre ahlak, insanın kendi düşünce ve hareketlerini yönlendirme, yeri geldiğinde de sınırlandırma biçimidir. Doğruları, amaçlarını ve yasaklarını kendince belirlemenin, belli bir karaktere sahip olmanın başı; bence insandaki ahlak anlayışıdır.

Hayatımızı bir terazinin üstüne koyalım. Sağ kefede doğrularımız, sol kefede yanlışlarımız... Belki de başımıza ne geldiyse bu yüzden geldi. Başkalarının yanlış ya da doğru bellediği her şeyi biz de öyle belledik diye oldu hepsi. Başkaları bize ahlaksız dedi diye ahlaksız oluverdik. Ne oldu peki, bir anda hop diye denge bozuldu. Kötülükler ağır basmaya başladı bir anda. Aslında demek istediğim; başkalarının ahlak anlayışlarına göre kendimiz hakkında kararlar vermeye başlıyoruz gitgide, başkalarının bize söylediği, sarf ettiği kelimelerle kendimizi yargılıyoruz. Biz insanlar o kadar kendimizi açmış varlıklarız ki başkalarının bizim terazimizin dengesini bozmasına izin veriyoruz. Aslında bakarsanız, çok geniş kapsamlı bir tanıma sahip olduğunu düşünüyorum. Ahlak, insanın davranışlarının bütünüdür bence. Başta da dediğim gibi, kendi ahlak anlayışına göre hayatına şekil verirsin ama başkalarının ahlak anlayışının kurbanı olmaya da engel olamazsın. Peki, ne anlamı kaldı?

İnternete ahlak yazdığımda çıkan sonuç şu: Kişide huy olarak bilinen, iyi ve güzel nitelikler. Açıkçası ben ahlakı kişideki iyi huy ve nitelikler olarak görmüyorum. İyi huy kişiden kişiye göre değişebilen kesinlikle öznel bir kavram. Sokaktan on kişi çevirip ahlak nedir desek, en az beşinden inanca bağlı yanıtlar alırız. Çünkü çoğu insanda ahlak hakkında ileri gelen düşünce biçimi maalesef bu. Bir bakıma, çok geniş bir kavramı tek bir başlık altına alıp, ona göre yargı koymak. Günümüzde sokakta sarılan herhangi bir çift bile kolayca ahlaksız damgası yiyebiliyor. İşte ben bu noktada bu damgayı koyan insanların içindeki ahlak anlayışını sorguluyorum. Ahlak bana göre sarılanları damgalamak, ele ele tutuşanlara yan gözle bakmak, sesli gülenleri ayıplamak değildir. Ahlak, insanın içindeki tolere kapasitesidir, anlayıştır. Bir insanda iyi bir ahlak anlayışının oluşabilmesi için insandan önce kendine sonra da etrafındaki her şeye başka açılarından bakmayı öğrenmelidir.

Sevmek, gülmek ya da konuşmak... Bunların hiçbiri ahlaksızlık değildir. İçindeki tüm iyimserliği ve anlayışı bir kenara bıraktığında ahlaksız olursun asıl. Ahlaksızlık kendi doğrularına göre başkalarını yönetmektir, başkalarını yargılamak ve damgalamaktır. Kendi terazinin dengesini kendin oluşturursun, hayatının dengesi kurduğun kadar, kararlarını kendin verdiğin, sınırlarını kendi kendine sen koyduğun kadar varsın. Ahlaksızlara izin verirsen, onlardan hiçbir farkın kalmaz.

Mina AYRAN 9/B

"Geride Bıraktığım Ne Varsa Kül Şimdi, Ateş Benmişim Meğer"

Başlangıç olarak Nietzsche'nin felsefi bakış açısını edebiyata yansıtırken "ateş, kül olmak, yanmak, yakmak" gibi sözcük ve sözcük gruplarını metafor olarak kullandığını ve bunu yaparken insanın bir Anka kuşu misali yanıp kül olduktan sonra küllerinden yeniden doğabileceğini savunduğunu söyleyebiliriz. Nietzsche'nin Ecco Homo adlı kitabından alınan ve başlıkta da görülen sözü haricinde, "Kendi alevlerinizde yanmaya hazır olmalısınız. Önce kül olmadan kendinizi nasıl yenileyebilirsiniz?" sözü de bu durumu kanıtlar niteliktedir.

İnsanoğlu kusursuz olmayı ister hep, bundandır ki hayatlarında gelişen olumsuz olaylardan hiçbirinde kendilerini sorumlu tutmazlar aksine hatayı karşılarındaki veya çevrelerindeki insanlarda bulmayı tercih ederler, hatta bazıları vardır ki hata arama faslını tamamen es geçip kesin sonuca varır ve kusuru karşıda bulur, onu suçlu ilan eder. Bana göre bazı milletlerin geri kalmasının, tarihteki varlıkları boyunca bir arpa boyu kadar dahi yol alamamalarının sebebi budur. Çünkü insan hatalarından ders aldıkça deneyim sahibi olur. Kimileri yaptıkları hatayı bir daha tekrarlamamak üzere ant içer, kimileri sadece yaşanan durumu deneyim diye yorumlayıp geçer. Ama bir hata henüz görülemezken insana ne deneyim anlamında bir katkısı olur ne de hatalarının tekrarlanmasının önüne geçilmiş olunur. Atalarımız "Hatasız kul olmaz." sözünü boşa söylememiş olsa gerek.

İnsan ırkı dünya üzerinde hata yapabilme kapasitesine sahip olan tek ırktır aslında. Bunun sebebi ise insanların kararlarını alabilecek yetiye ve kapasiteye sahip olmaları, dünyaya bu donanım sağlanarak gönderilmiş olmalarıdır ama bu demek değildir ki her insan doğru kararı alır ve asla hata yapmaz. Dünya üzerinde hata yapmamış olan tek bir insan bile yoktur. Müslümanlıkta genel anlamda "kusursuz" biçimde anlatılmış olan peygamberlerin bile kusursuz olmadığını düşünürüm ben çünkü onların da aynı bizler gibi topraktan yaratıldıklarını ve her şeyden önce insan olduklarını aklımın bir köşesinde tutuyorum.

Hatalar insanların gözünde hep yanlış, kötü olarak nitelendirilmiştir. Oysaki hatanın yapılmadığı bir yerde ne doğru kavramından ne de yanlış kavramından bahsedilebilir. Bu durum da "Kime göre ve neye göre?" sorusuyla başlayan bir kısır döngüyü ortaya çıkartır. Herkesin bilinçaltında oluşturduğu kurallar listesi aynı birer parmak izi gibidir, eşi benzeri yoktur. Bu sebeptendir ki hatalar da doğru-yanlış kavramları da kişiden kişiye farklılık gösterir. Toplumların örf ve adetleri doğrultusunda gelişen belirli sözlü kurallar söz konusu olabilir ama bu kurallar da yine toplumdan topluma farklılık gösterir. Bu da inanç sisteminin, toplum yaşantısının, toplumun coğrafi konumunun oluşturduğu farklılıklardır.

Sözü çok dağıtmadan toparlayacak olursak insan; yaşamı boyunca geride bıraktıklarının, yaşanmışlıklarının suçlusu olarak başkalarını seçer çünkü kendisine bunu yakıştıramaz. Hatalarını kabullenmiş olduklarını sanan insanlar da genelde "Şimdiki aklım olsa bunu yapmazdım." diyerek kendilerini avutmaya çalışırlar. Oysa hata olarak adlandırdığımız şey deneyimin ta kendisidir, karşılığında bir şeyler öğreniriz ve hayatımıza devam ederken gerekirse çizdiğimiz yolu bozar, yeni bir yol çizeriz ya da çizdiğimiz yola sadık kalıp bu yolun engebelerini nasıl daha kolay aşabileceğimizi keşfetmek üzere didinir dururuz. İşte bu yüzden, hata yapmak en büyük erdemdir belki de.

Nietzsche'nin bu sözüne bakılacak olursa zamanında onun da kusursuz olmak için çaba gösterdiğini görüyorum. Geçmişte yanıp kül olmuş, yıkık dökük ne varsa olayların böyle sonuçlanması konusunda hep başkalarını suçlu bulmuş. Uzun bir aradan sonra belki de çevresindeki insanların her biri değiştikten sonra bile dökuntülerin arasında kaldığını, asıl kusurun kendisinde olduğunu fark etmiştir. Tabi bunların hepsi birer tahminden ibaret, kim bilir bilinçaltında nasıl bir yangının ortasında yanmıştı?

Uzun lafın kısası; insanın bilmesi gereken, kendini ve başkalarını suçlamaması gereken belki de tek konu hata yapmaktır. Çünkü yapılan hata beraberinde bilinci, gelişimi, yeni bakış açılarını getirir, sanıldığının aksine kaosu getirmez.

Dila ERBAŞ 10/B

Cesaretin Hayatımızdaki Can Alıcı Etkisi



Her insanın kişiliğine bir tutam cesaret mutlaka serpilmiştir. Radikal kararlar almaktan çekinmemiz veya yüksekten korkmamız cesaretsi olduğumuzu göstermez. Ancak önemli olan, içimizdeki bu cesareti; hayatımızda, önemli veya sıradan olaylarda olumlu yönde kullanabilmektir.

Günlük yaşantımızda cesaretin, risk almakt korkmamanın etkisini çoğu zaman gözlemleyebili Örneğin, bir restoranda daha önce hiç denemediğ bir yemeği sırf şefin önerisi diye denememiz bile hayatımızda büyük bir paydayı etkileyebilir. O gü sonra çok beğendiğimiz o yemek belki de favorim hatta vazgeçilmezimiz olabilir.

Cesaretin, hayatlarımıza az gibi görünen et tam tersine çok büyük olduğunu gösteren örneği geçen gün izlediğim bir filmde rastladım. İzlediği 2005 yapımı, bir Fransız-İsveç filmiydi. Temel, sır okullardan uzaklaştırılmış öğrencilerin gönderildiğ okula yeni bir öğrenci mümessili atanmıştır. Bu öğ mümessilinin adı "Mathieu'' dur. Mösyö Mathieu a bir müzik öğretmenidir ve okula geldiğinden beri bir fikir vardır: Bu öğrencilerle bir koro oluşturma öğretmenlerin negatif yorumlamalarına ve yönler müdürün tehditlerine karşı yine de Mathieu, tüm cesaretine dayanarak bu fikri gerçekleştirmek için öğrencilerle çalışmaya başlar. Uzun ve yorucu uğraşlar sonucu Marthieu ve -çocuklarının- oluşturduğu koro çok başarılı olur ve büyük ses getirir.

Mathieu'nun gösterdiği cesaretin, onun ve öğrencilerinin hayatlarında açtığı yeni kapılar dışında aslında çok daha fazla etkisini biz de kendi hayatlarımızda görürüz. Bu etkinin hayatımızın düzenine yardımcı, geleceğimize olumlu yansıması için yapmamız gereken tek şey ise sadece içimizdeki cesaretin farkına varmak ve onu kullanmaktır. Unutmayın ki cesaret bizlere zarar vermez, fazla özgüven verir.

Göktüğ Can ŞİMAY 10/A

1 KADIN 3 ŞAİR

Bana aşk ile ilgili bir yazı yazmam söylendiğinde aklıma ilk gelen fikir şairlerle ilgili bir şeyler yazmaktı. Çünkü bilirim ki aşk diye tanımladığımız duyguyu ne bir şarkı ne de bir film şiir kadar güzel anlatabilir. Aşkın en yoğun halidir şiir. Bu yüzden en güzel, şairler sever. Nazım'ın Piraye'si, Sezai Karakoç'un Monna Rosa'sı, Özdemir Asaf'ın Mevhibe'si bunlar beni çok etkileyen aşklardır. Bu kadınlar için yazılan şiirler çok özel şiirlerdir.

Peki ya bir şair tarafından sevilmek? Kıskanılası... Eminim ki eşsiz bir duygudur. Fakat ben bu yazımda yalnızca bir şair değil tam üç şair tarafından sevilen bir kadından bahsedeceğim. Yani güzeller güzeli Tomris Uyar'dan.

Edip Cansever, Cemal Süreya ve Turgut Uyar... Kalemi çok güçlü üç büyük şair. Birbirleriyle zaman zaman didişip kavga etseler de İstanbul'un tüm meyhaneleri tanıktır onların dostluklarına. Bu üç şairin kalplerini çalan genç kadın da gazeteci Tomris Tamer'dir. Tamer ilk eşinden ayrıldıktan sonra Süreya, Cansever ve Uyar'ın sıkı dostu olmuştur. Bu dostluğu aşka dönüştüren ilk Cemal Süreya olur. Birbirlerine gönüllerini kaptırdıklarında ikisi de evlidir. İkisi de bu aşk için eşlerinden ayrılır. Edebiyat tarihinde de aşkları "en verimli aşk" olarak geçer. Birliktelikleri sırasında Cemal Süreya en güzel şiirlerini yazar. **"Ay ışığında oturduk /Bileğinden öptüm seni/Sonra ayakta öptüm/Dudağından öptüm seni/Kapı aralığında öptüm/Soluğunda öptüm seni "** En sevdiği meyhane sohbetlerinden bile vazgeçer onun için. Bir gün Tomris "Neden eskisi gibi dışarı çıkıp arkadaşlarınla buluşmuyorsun?" diye sorar. Ertesi gün geç gelir Süreya, sonraki gün biraz daha, sonra hep geç gelir. Geç geldiği akşamların birinde pencereye çıkan Tomris, Cemal'i apartmanın girişinde otururken görür ve her şey açıklığa kavuşur. Meğer şairimiz iş çıkışı doğruca eve gelir ve Tomris'in istediği gibi geç kalmak için apartmanın önünde beklermiş. Birlikte geçen 3 yıl sonunda ayrılıp dost kalmaya karar verirler. Tomris daha sonra Turgut Uyar'la evleniR.Yaşamı boyunca en uzun süren birlikteliği Turgut Uyar ile olanıdır. Uyar ona olan aşkını şu dizelerle anlatmıştır. **"Saati sorduklarında/ onu "O'' geçiyordur derim./ Kimse anlam veremez/Tamir ettirmedin gitti derler şu saati/Ettirmek istiyor musun demezler/Bir bozuk saattir yüreğim, hep sende durur.''** Bütün bu olaylar yaşanırken çok acıdır ki Edip Cansever bu aşk üçgenine hiçbir zaman dahil olamaz. Fakat çok tutkulu ve platonik biçimde âşıktır bizimkine. Tomris de Edip'in dostluğunu çok sever. Sık sık Boğaz'a baş başa rakı içmeye giderler fakat Edip hiçbir zaman dosttan öte biri olamaz Tomris için. Bu yüzden de Edip Cansever şiirlere koşar. Gittikleri meyhanelerden birinde peçeteye şunu yazar Cansever.



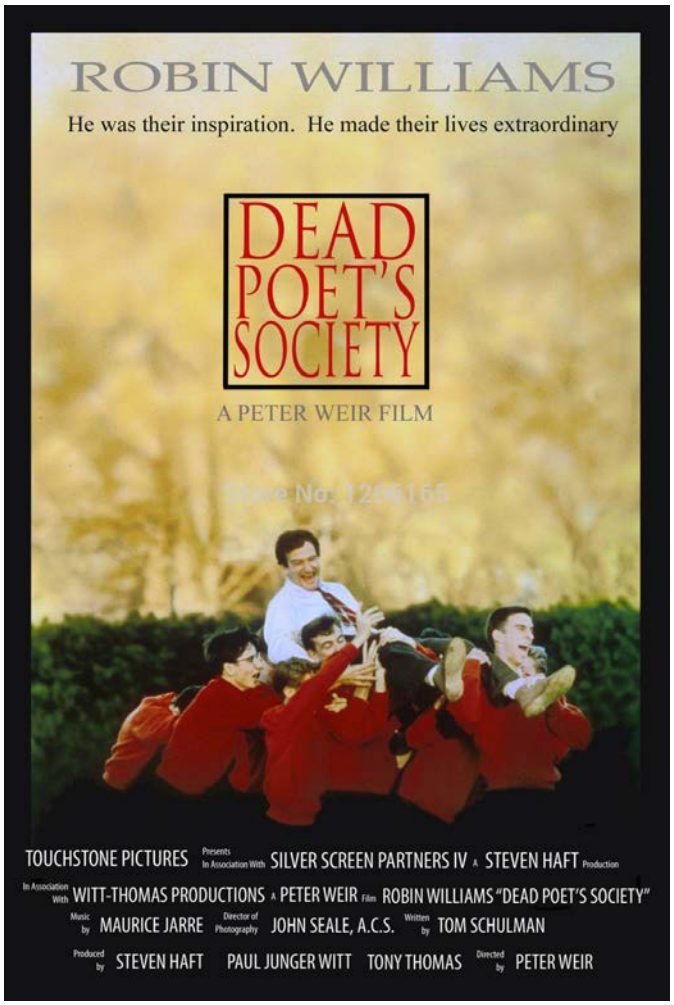
"Tomris rakıyı çok severdi, bense onu'' Tomris Uyar da onun için şunları söyler **"Sevgililik ya da aşk duygusu zamanla yara alabiliyor, örselenebiliyor, bitebiliyor. Bitmeyen tek aşkın, gerçek dostluk olduğunu Edip Cansever öğretti bana.''** Bir gün bir lokantada Edip Cansever, Cemal Süreya, Can Yücel, Turgut Uyar ve Tomris Uyar'ın bulunduğu masada bir karar alırlar. Laf ölümden açılır. Meyhaneden bir şişe rakı alan Turgut Uyar **"Seneye yine bu tarihte burada toplanıp bu rakıyı beraber içeceğiz.''** der. Ve masadaki herkese bu şişeyi imzalatır. O günü ölmeme günü ilan ederler. Ve her Mart'ın 26'sında o lokantada bir araya gelirler. Fakat dünya fani. 1985'te Turgut Uyar'ın vefatı üzerine bir daha asla o masaya oturamazlar. Bundan bir yıl sonra da Edip Cansever hayata gözlerini yumar ve sonra da Cemal Süreya. 2003 yılında da Tomris Uyar.

Henüz aşkı tatmamış biri olarak ne zaman bu dört güzel insanın hikâyesini okusam çok etkilenirim. Maalesef ki böyle sevilmenin mümkün olmadığı şu günlerde, bu şairlerin aşkları için yazdıkları yüreğimin en derinlerine dokunur...

Bir adın vardı senin, Tomris Uyar'dı
Adını yenile bu yıl ama bak Tomris Uyar olsun yine
- Edip Cansever

Gülseli AYSAN 10/A

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ ÜZERİNE



Yazıma hepinizi uzun bir süreliğine düşündürecek bir soruyla başlamak istiyorum. Ömrümüz boyunca sizce kaç kere kayda değer riskler almışızdır? Kaç kere hayatın hoyratlığı karşısında cesur bir şekilde dimdik durmuşuzdur? Sizden tek ricam bu soruyu cevaplarken kendinize bir kez olsun dürüst olmanızdır.

Hayat dediğimiz olay, aldığımız riskler, verdiğimiz kararlar bütünüdür aslında. Ben bu yüzden kaderin en başından beri yazılmış olduğuna inananlardan değilim. Benim savunduğum şey, herkesin önünde tercih hakkı kendisine sunulan birçok yolun olduğu ve bunlardan sadece birinin seçilmesi üzerine kişinin yeni kapılara doğru yolculuğa çıktığıdır. Bu yapılan yolculuk esnasında kimse kendini nelerin beklediğini bilemez ancak tahminlerde bulunabilir kısacası kimse önündeki kapının ardını göremez. Bu nedenledir ki anahtarı sokup açtığımız her kapı aslında aldığımız riskin ta kendisidir, önemli olan o kapının anahtarına sahip olabilecek kadar donanımlı ve aynı zamanda anahtarı çevirebilecek kadar cesaretli olabilmektir.

Savunduğum bu fikrin en güzel örneğine "Ölü Ozanlar Derneği" adlı filmde rastladım. Filmi izlerken hikâyenin ana karakterlerinden biri olan Neil'in aldığı risklere ve büründüğü o cesur adama kelimenin tam anlamıyla hayran kaldığımı söylersem yalan olmaz. Müsaadenizle az da olsa bahsetmek isterim Neil ve babası Bay Perry'den.

Bay Perry; oğlundan beklentileri oldukça yüksek, katı kurallara sahip olan ve oğlunun isteklerini umursamayan bir babadır. Neil ise babasının aksine duygusal yanı ağır basan, edebiyata ve tiyatroya oldukça ilgili bir çocuktur. Okulun ilk yıllarında öğrenci yıllıklarının editörlüğünü yapan Neil, babasının üzerinde kurduğu baskı nedeniyle görevine son vermek zorunda kalmıştır. Daha sonralarda babasından saklayarak bir tiyatro oyununda yer almaya başlar ancak babası bir tesadüf üzerine bu durumu öğrenir ve bunun üzerine oğlunun yatılı olarak kaldığı okula gelip ona tiyatrodan ayrılmasını söyler -emreder demek daha doğru olur-. Neil hiç istemediği hâlde bunu kabul eder ancak hâlâ son bir umudun varlığına inanarak edebiyat öğretmeni olan Bay Keating'in yanına gidip ona danışır. Konuşmanın ardından babasını bir şekilde ikna etmeyi başaran Neil, ertesi günün akşamında sahnede muazzam bir performans sergiler; babası da bu performansa şahit olur ancak oğlunun bu işle uğraşmasının zaman kaybı olduğunu üstüne üstlük onur kırıcı olduğunu düşündüğünden ve Bay Keating'in oğlunu olumsuz yönde etkilediğini düşündüğünden tiyatro gösterisinin ardından oğlunu eve götürür, onu askeri liseye göndereceğini söyler. O gece Neil bu baskıyla daha fazla baş edemeyeceğini düşünerek intihar eder ve ölür.

Ölüm; açılacak son kapı, alınabilecek son risktir ama yine de cesaret işidir. Hikâyenin geneline baktığımızda Neil'in adeta ip cambazlığı yaptığını söyleyebilirim, hikâyenin sonuna geldiğimizde ise Neil'in ayağının kaydığını mı yoksa birinin ipi kestiğini söylemek mi daha doğru olur, orası tartışılır. Sonuç ne olursa olsun biz cesur olduğumuz kadar hayattayız, aldığımız riskler kadar hayata karışabilme hakkına sahibiz; bu yüzden hâlâ zaman varken cesur olun!

Herkesin uzun bir yolculuğa çıkması ve karşısına çıkan her kapının anahtarına sahip olabilmesi dileğiyle...

Dila ERBAŞ 10/B

BAŞARI VE İYİ BİR İNSAN

Günümüzde pek çok yerde yetenek ve bilgi yerini iyi bir insan olmaya, davranışa ve tavırlara bırakmıştır. İyi bir insan nedir? Aslında iyi bir insanın herkes için farklı bir tanımı vardır. Ama bana göre iyi bir insan olmak tavır ve davranışlarıyla birlikte etrafa yaydığı enerji ve insanlara örnek olabilecek düşünceli yapıya sahip olmaktır ve artık başarının yolu buradan geçmektedir.

Başarılı olmak da göreceli bir kavramdır. Kimileri kendi mutluluğunu, huzurunu, iç dengesini başarı olarak adlandırırken, kimileri başarıyı iyi bir işte iyi bir konuma gelmek, derslerden iyi not almak olarak tanımlıyor. Bana göre ise başarı bu ikisinin karışımıdır. Yani dengeli yaşamaktır.

Bu kadar çok öneme sahip olan bir diğer şey ise empati kurmaktır. Bunun en basit yolu kendine yapılmasını istemediğin şeyi başkasına yapmamaktır. Çünkü bir olaydan sen ne kadar etkileniyorsan bir başkası da o kadar etkilenir.

Sürekli kendimizi değiştirmenin ve geliştirmenin yollarını aramalıyız. Çünkü değişmeyen tek şey değişimdir. Eğer değişime ayak uydurabilir, kendi yolumuzu çizebilir ve başarı tanımını kendimiz yaparsak gelişebilir ve kendimizi daha iyi ifade edebiliriz.

Bana göre bir ortama girince o ortamın enerjisini arttıran insan olmak ve etrafa mutluluk yaymak çok önemlidir. Çünkü negatif bir insanın yaydığı kötü enerjiyi ya da baskı altındaki negatif enerjiyi pozitife çevirebilecek bir insan olmak her ortamda kişiyi daha ileriye taşır ve ortama neşe katarak gerginliği azaltır ve olayın çözümlenmesine yardım eder.

Sonuç olarak yetenek ve başarının kapatamadığı tek açık; iyi bir insan, dengeli bir yaşantıya sahip olmaktır. Bu yüzden şimdi ve ileride her ne olursa olsun pozitif bir insan olmalı ve başarımızın tanımını kendimiz belirlemeliyiz.

İlayda TETİK 9 FEN/A

MUTLULUK PALETİ

"Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir." demiştir Heraklitos. Evrenin günden güne iyiye ya da kötüye fark etmeksizin değiştiği gibi bizler, insanlar da planlarımız da yaşamımızla beraber değişim içindedir. Değişimlerle dolu olan bu dünyada yolumuzu kaybetmememiz, elimizde bir harita gibi bulunması gereken başarının bizim için olan tanımı ile mümkün olacaktır. Bu tanım bizimle beraber zamanla ufak değişimlere uğrayabilir. Ancak bilmemiz gereken en önemli şey, bu haritanın bizi doğru yoldan saptırmayacağıdır. Başarı tanımımızın en belirgin özelliği bizi mutlu edebilecek şeylerden oluşması olmalıdır.

Doğ, nefes al, öl. Yaşam gerçekten bundan mı ibaret sizin için? Birçoğumuzun hayatının özetidir bu. En çok da büyük hedefleriyle mutluluğunun önünü kapatmış bireylerin hayatının. Başarı basamaklarını yavaş ve sağlam adımlarla etrafının farkında olarak, tadını çıkararak çıkan bir kişinin hayatı mutsuz insanların aksine birçok renkten oluşur. Hayatımızı renklendirecek palet bizim elimizde. Seçimlerimiz hayatımızı, önümüzdeki uzun yolu belirlemektedir. Neden sadece siyah-beyazı kullanalım ki!

Başarıya giden yolda önüne çıkan taşlardan kaçma, tam tersi onları topla. Önündeki engellerden kaçmak seni mutsuzluğa götürecektir. Her fırsatı değerlendirmelisin, belki de o taşlar çok değerlidir. Mutluluk da böyledir. Hedeflerinin planlarının arasında bazen sana çok zor ve saçma gelen küçük şeylerin içinde saklıdır. Başka şeylerle meşgulken onu aramak, ona zaman harcamak aklımıza gelmez. Bu durum aynı şunun gibidir: Çok meşgul ve başarılı bir adam eşinin ısrarına karşın onunla yemek yemeyi hedeflerini geciktirecek bir zaman kaybı olarak görüyor. Fakat bilmiyor ki bunun onda ve eşinde yaratacağı mutluluk ve keyif onun motivasyonunu arttıracaktır. Önemli olan şudur ki değişimlerle dolu olan bu dünyada hedeflerimizin yanındaki değiştirmediğimiz tek unsur mutluluğumuz olmalıdır. Çıktığın bu yolda mutluluğundan asla taviz vermemeye hazır mısın?

Zehra KAYNAR 9 FEN/A

MUTLULUĞU BAĞDAŞTIRMAK

Hayatını tek bir gerçekle yaşıyorsan ve bundan mutlu değilsen doğru yolda değilsin demektir. Yaptıkların veya yapacakların sana boş gelmemeli. Seni hayata bağlayan ideallerin olmalı. Amaçlarını bilmelisin. En azından bulmaya çalışmalısın.

Mutlu olmak için güçlü olmak gerekir. Sırtına almak istediğin yükleri taşıyabildiğini fark ettiğin an, ihtiyacın olan güce kavuşmuşsun demektir. Güç; sevgiyle, umutla, özgüvenle ve cesaretle beslenir. Ancak insanı insan yapan duyguların içerisinde hem iyi hem de kötü olanlar vardır. Elbette bu sınıflandırma duruma bağlı olarak değişiklik gösterir.

Eğer yaptığınız seçimlerden mutlu değilseniz bunu sevdiklerinizle paylaşın. Onlar size yardımcı olur. Çünkü iyiliğinizi isteyen nadir insanlardandırlar. Zaten asıl mutluluk, mutluluğunuzu paylaşabileceğiniz insanlar etrafınızda olduğunda anlam kazanır. Bu mutluluğunuz her yere yansır. İşinize, derslerinize, motivasyonunuza… Fakat bu güzel duygu her daim sürmez. Bazen de insana has olan kötü duygularla karşı karşıya kalırsınız. Bu durumda değer bilmeyi öğrenirsiniz.

Hayat, inişli çıkışlıdır. Hiçbir zaman düz çizgi halinde kalmaz. Hayat fazlasıyla kısa ve zor. Kaybetmeden, engebelere takılmadan değer bilmeyi öğrenin. Sürekli düşünün. Hayatınız, arkadaşlıklarınız veya yaptıklarınız hakkında… Kendinizi tanıyın. Bu sayede mutluluk kapılarını aralayabilirsiniz. Kim bilir, belki de açarsınız.

İlkhan Selin YILDIRIM Hazırlık Fen/A

"Yazılarımıza ilham veren YGA Zirvesinde Sayın Ali Koç'un konuşması"



Yağmur Sızısı

Yıldızlar kayıp gidiyorlar uzaklara. Tutamıyorum ellerimde, zaten pek de sahip olma duygusu içerisinde değilim. Gece yitip gidiyor gündüz olabilmesi adına, gündüz de geceye kavuşabilmek adına kırmızı bir turunculukta yakıyor kendisini. Yitip gidebilmek, yeniden doğmak adına. Şayet öldüysek bir daha doğabilmek içindir ölüm dediğimiz kesiklik.

Gelip gidiyor geceler ve gündüzler ardı ardına, bazen yetişemiyorum, genellikle gecenin büyüsünde, gün batımı ateşinin yarattığı sıcaklıkta, yangında kalakalıyorum, kalkamıyorum.

İnsanın ruhu soğuk bir çöl gecesi adeta... Bir soğuk gece, ayın bile aydınlatamadığı öylesine, ölesiye karanlık. Yüreğimiz ise çölümüzdeki gül. Böyle bedenlerin içinde nasıl yaşar öylesine bir güzellik anlayamıyorum...

Ben ne zamandır böyle kirlendik, yok olduk, kendimizi parça parça birilerinde bıraktık, bilmiyorum.

Gün doğsa diyorum, doğsa bile tenimize işleyemeyecek sıcaklığı. Sonra doğsa ne olur diyorum, bizler bu maskelerle kuşattıkça kendimizi zaman geçse gün doğsa gün batsa ne olur diyorum. Artık yağmur yağsa alıp gitse bedenimizdeki çamurları, bizi yeni bir bize ulaştırsa hep var olan ve olması gereken bize...

Gece, anlat bana biraz, kim günün herhangi bir zamanı dönüp de kendine "Ben kimim? Neyim? Yüreğim nerede?" diye soruyor. Bizler insanları değil onların bizlere ne hissettirdiklerini unutmuyoruz ve hayatımızdan çıkıp gidenler içinse bir parçamızı onlarda bırakıp kişilerde yaşamaya başlıyoruz. Günler geçtikçe kendimizden başka her şeyde yaşamaya devam ediyoruz. Buna ne kadar yaşamak denebilirse!

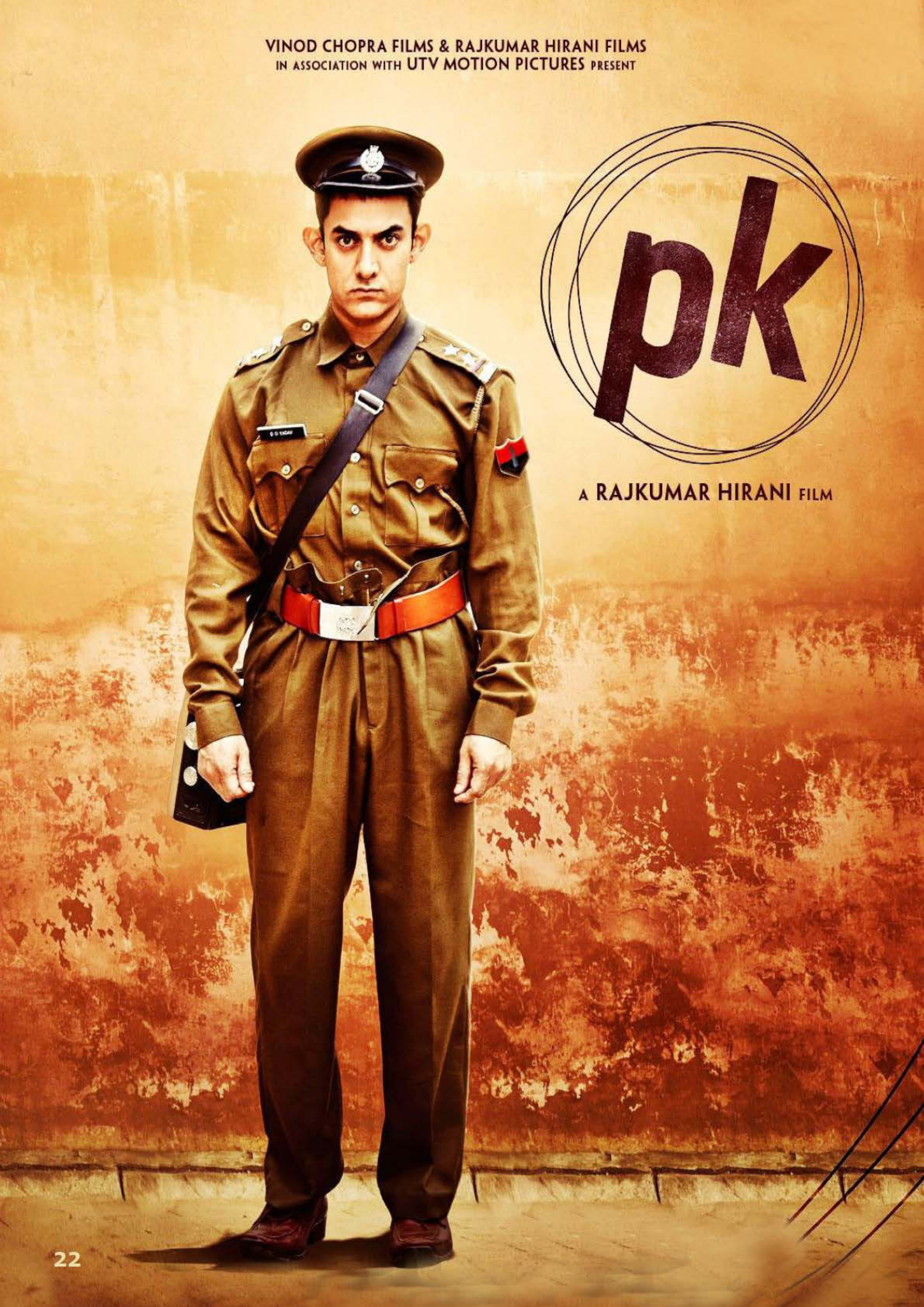
Yağmur yağıyor yüreğimin ince sızısından tüm bedenime, ince ince sızılarla doluyor, tenime ilmek ilmek işliyorum yaşları... Soğukça akıyor, tenimin her bir gözeneği ürperiyor. Yüreğimdekileri bedenim bile taşıyamıyor, seller gibi taşıyor. Kendi yağmurumda boğulacağım sanıp velhasıl orada yaşamaya başlıyorum. Tam öldüm derken doğuyorum. Tam gün bitti derken gece doğuyor. Ve ben artık umursamıyorum.

Selin Ece TAŞKIRAN 10/B

eLEŞTiRiLER



VINOD CHOPRA FILMS & RAJKUMAR HIRANI FILMS
IN ASSOCIATION WITH UTV MOTION PICTURES PRESENT



İŞİN ÖZÜ "BİR"

Evrenin çok uzak ve bambaşka gezegenlerin birinden gelen bir uzaylının dünyaya gelişiyle başlayan macerasını ele alan "Peekay" filmini eğlenerek ve keyif alarak izledim. Hiç bilmediği bir gezegende, dilini bilmediği bir ülkede ve konuşarak iletişim bile kuramadığı insanlarla ne yapacağını bilmeyen bir uzaylının Hindistan'ı birbirine katması bekleyeceğim bir olay değildi tabii ki. Garip ve bazılarına göre de zekice davranışlarıyla "sarhoş" anlamına gelen "Peekay" ismi onu gören herkes tarafından ona uygun görülen Peekay, evine geri dönebilmek için daha ne olduğunu bile bilmediği ve herkesten duyduğu Tanrı'yı aramaya başlar. Ancak bu o kadar da kolay olmayacaktır. Her din Tanrı'ya farklı inançlarla inanır, farklı dualarla ona seslenir. Peekay ise bunu bilmeden sanki dünyada sadece tek bir inanç, sadece tek bir din varmış gibi onu bulmanın peşine koyulur. Farklı inanca sahip insanlarla konuşarak farklı inançların gerekliliklerini yerine getirir. Camiye gider namaz kılar, kiliseye gider ayine katılır, tapınaklara gider heykellere hediyeler bırakır, inek sütünde duş alır... Neredeyse her inancı yerine getirir. Ancak Peekay ne kadar uğraşsa da sonuç alamaz ve vazgeçmenin eşiğindeyken bir kızla tanışır.

Bu kızla beraber başladıkları yolda Peekay, herkese Tapasvi denilen din adamının insanları kandırdığını söyler. Tanrı ile konuştuğunu söyleyen Tapasvi aslında insanlara yanlış tavsiyelerde bulunmaktadır. Peekay ise kısa sürede bunu fark ederek televizyon programlarında insanlara duyurur ve sonrasında ise Tapasvi ile girdiği rekabette kazanan o olur.

Filmin bize anlatmak istediği asıl mesaja gelirsek, her din Tanrı'ya kendi inançlarını yerine getirerek ulaşmak ister. Her bir din Tanrı'yı farklı şekilde tanımlar. Hiçbir şeyden haberi olmayan Peekay ise insanların düşüncelerine aldanıp her dinin farklı ibadetlerini yerine getirir. Ancak kısa sürede fark eder ki tüm bunlar insanların inançları sonucu tutkuyla yaptığı eylemlerdir. Hepsinin temelinde kalbini ve dileklerini Tanrı'ya açmak ve ondan yardım istemek olduğunu anlar. Sadece bunu farklı ibadetlerle, farklı mekânlarda yapmış olmanın savaşlara ve insanların birbirinden nefret etmesine sebep olmasını öğrenince de bunu saçma bulur. Önyargıları umursamadan bunları insanlara açar ve onları bu konuda düşünmeye yönlendirir.

Özetlemek gerekirse her dinin temelinde Tanrı'ya olan saf bir inanç vardır. Hangi dine sahip olursak olalım her birimiz ondan yardım istiyor, ona inanıyoruz. Farklı ibadetlere sahip olmak savaşlara ve insanlar arasındaki nefrete dönüşmemelidir. Çünkü her birimizin kalbinin derinliklerinde saf bir sevgi bulunmaktadır.

Yaren BARUT 10 FEN/A

DİN VE TOPLUM

Din, Tanrı düşüncesine dayalı toplumsal bir kurum olarak tanımlanır. Ve bu kurum herhangi bir insanın herhangi bir amacı doğrultusunda değiştirilebilir. Bu değişimlerin toplum üzerinde birçok etkisi vardır. Bu yüzdendir ki insanlar kendi dinlerini yaratıp insanları manipüle etmeye çalışırlar. Bu sayede kendi amaçlarına ulaşıp kendilerini yüceltеceklerdir. Fakat bu değişimlerin toplum üzerinde olumlu etkileri de vardır. Bu yazımda "PeeKay" isimli filmden yola çıkarak dinin veya din örgütlerinin insan üzerindeki etkilerinden bahsedeceğim.

PeeKay, dünya üzerine araştırma yapmak için gelip uzay gemisinin kumandasını çaldıran bir uzaylının hiç bilmediği bir yerdeki, Hindistan, yaşamını anlatır. PeeKay aslında bu uzaylıya Hindistan'da takılan bir isimdir ve anlamı da sarhoş demektir. PeeKay, Hint toplumunun çok değişik ve çok fazla Tanrı'sı olduğunu görür. Her Tanrı'yla tek tek iletişime geçmeye çalışır fakat kendince hiçbiri ona uzay gemisinin kumandasını bulduramadığı için Tanrıların hiçbir işe yaramadığını düşünür. Ve böylece birçok dini mesela Müslümanlık gibi dinlerin Tanrılarıyla iletişime geçmeye çalışır.

Fakat bu arayış içinde PeeKay birçok şey fark eder. Bu farkındalıkları da filmin son bölümünde söylüyor zaten. İnsanlar, din sayesinde mutlu olabiliyorlardı. Çünkü hepsinin güçsüz anında tutabilecek somut veya soyut bir şeylere ihtiyaçları vardı. Ve din adamları toplum için dini oluşturarak onların bu dinlere bağlanmalarını sağlamıştı. Bu yaratıcılar da kendilerini Tanrı'nın elçisi ilan ettiler. Bu sayede sözleri, insanlar için çok daha etkili ve inandırıcı olacaktı. Filmde de kendini Tanrı'nın elçisi ilan eden Tapasvi isimli bir karakter vardır. Bu karakter de tam bahsettiğim gibidir. İnsanları sözleriyle etkileyip kendi çıkarlarını elde eder. Fakat PeeKay bunu fark eder ve filmin sonunda Tapasvi'nın yalancı olduğunu kanıtlar.

PeeKay filmin sonunda bir söz söyler ve bu söz beni derinden etkilemiştir. "Hangi Tanrı'ya inanacağımı bilmiyorum, hepsinin sadece bir yaratıcısı varken neden hepsinin farklı gelenekleri var. Bir dinde Tanrı'nın evine ayakkabısız giriliyor, diğerinde ise ayakkabıyla... Aslında hepsinin inanacağı bir Tanrı vardır o da bizi yaratandır." sözü beni çok etkiledi. Çünkü çok doğru bir düşünceydi. Ve benim düşünceme göre hiç de haksız değil.

Sonuç olarak din artık bir inanç şekli olmaktan çıkıp belli başlı insanların kendi menfaatlerine göre değiştirdiği toplumsal bir olgudur.

Doğukan ÖZVAR 10 FEN/A



YANLIŞ NUMARA

İnsanlar bazı kurallar çerçevesinde yaşarlar. Bu kurallar yaşadıkları çevre, ülke, aile yapıları ya da dinlere bağlı olarak değişkenlik gösterse de temelde aynıdırlar. Çoğu insan kendilerinden daha büyük bir gücün dünyamızı izlediğine ve bazı kişiler ya da objeler aracılığıyla bizlere yol gösterdiğine inanır. İnsan olmanın doğasında vardır çünkü kendinden büyük bir şeye inanma isteği. Çok kolay olmadığı konusunda herkesin hemfikir olduğunu düşündüğüm günümüz koşullarında hele ki... Dayanma gücü verir inanmak. Eğer iyilik yapar, bazı şeylerden kaçınırsak sonunda her şeyin iyi olacağı öğretilmiştir çünkü bize. İnanma da bu değil midir zaten? Her şeyin sonunda iyi olacağına kendimizi ikna etmek. Peki, günümüzde bu inançların merkezinde yer alan, dinden dine, insandan insana tanımı ve istekleri değişse de temelde aynı kalan "Tanrı" kavramı ne kadar doğru?

Dünyada dört binin üzerinde din ve mezhep bulunmakta. Temelde aynı olan ve insanlara yol göstermeyi amaçlayan bu olguların bu kadar çeşitli olması sizce normal mi? Elbette ki farklı insanların aynı durumları farklı ele alış yöntemleri olabilir. Ancak durum öyle olsa bile dört bin çok yüksek bir sayı değil mi? Bu dört bin dinden çoğunun tek bir Tanrı olduğuna inanması ise işin cabası. Bazısının heykellerini sütle yıkayarak bazısının uğrunda kendine acı çektirerek bazısının namaz kılarak bazısının yerlerde yuvarlanarak ibadet ettiği bu denli çok Tanrı olması "Peekay" adlı filmde incelenen toplum hayatıyla ilgili birçok konudan biri. Peekay evine dönmek için uzay gemisinin anahtarını ararken bu Tanrılarla tanışır ve üzerinde hangi Tanrı'nın kendisininki olduğunu belirten bir işaret bulamayınca çareyi hepsine birden ibadet etmekte bulur. Bu durumun kafasını karıştırdığı Peekay, zamanla dinlerin çokluğunun yanı sıra yanlış yorumlanışları ve de dinlerden prim sağlayan yanlış elçileri görür. Bütün bunların karşısında duran Peekay'in "Bizi yaratan Tanrı'ya inanın. Ona güvenin. Kendi yarattığınız sahte Tanrıları ise yok edin... Bu gezegen o kadar küçük ki. Dışarıda daha büyük milyonlarca gezegen var. Sizse bu küçük gezegende, bu küçük şehirde, bu küçük odada oturup bütün evreni yaratan Tanrı'yı korumak mı istiyorsunuz? Onun sizin korumanıza ihtiyacı yok. O kendisini koruyabilir." demesi benim filmdeki en beğendiğim iki sahneden biriydi. Çünkü dedikleri tamamen doğru. Çünkü bizlerin kendi yarattığımız sahte Tanrılara ve onların yalanlardan başka bir şey söylemeyen elçilerine ihtiyacımız yok. Çünkü insanlar birbirlerinin dertlerini çözebilecek güçteler. İnsanların yeterli olamadıkları durumlarda ise "Sahte Tanrılar"dan yardım istemenin kimseye bir faydası olacağını sanmıyorum.

Sizlere yukarıda anlattığım sahnenin en sevdiğim iki sahneden biri olduğunu söylemiştim. Diğer sahne ise Peekay'in heykellere nerede yanlış yaptığını sorması. Daha öncesinde Tanrı kavramından haberdar olmayan Peekay'in dünyaya gelişi sonrası keşfettiği en güçlü ve aynı zamanda da en çelişkili kavram denebilir bu olgu için. Peekay de bu sahnede zaten Tanrıların ve ait oldukları dinlerin çelişkilerini söylüyor. Her birinin farklı gereksinimlerinden ve nedense bunları yerine getirmesine rağmen bir türlü ödüllendirilmemesi, hiçbir zaman "doğru numaraya" ulaşamamasından yakınıyor bu sahnede.

Benim de bu yazıda anlatmak istediğim asıl konu bu zaten. Çelişkiler üzerine kurulmuş bir dünyada, çevremizin bizler için uygun gördükleri şartlar ve kurallar çerçevesinde yaşayan bizler, az da olsa düşünmeye başladığımızda etrafımızdaki tutarsızlıkları fark edecek olmamıza rağmen bu tutarsızlıklar karşısında gözlerimizi yummakla yetiniyoruz. Sorgulamadan yaşıyor ve hiçbir zaman "doğru numaraya" ulaşamadan ömrümüzün sonuna geliyoruz. Evet, sabretmek ve umut edebilmek için bir Tanrı'ya, yüksek bir güce inanmamız gerektiği doğru. Ancak inandığımız Tanrı kendi problemlerine çözüm bulamazken nasıl bizim problemlerimize çözüm olmasını bekleyebiliriz ki?

Mehtap NAZ AKBEN 10 FEN/A


GERARD JUGNOT
FRANÇOIS BERLEAND
KAD MERAD
JACQUES PERRIN PRESENTS
THE CHORUS
LES CHORISTES
A FILM DIRECTED BY
CHRISTOPHE BARRATIER
"An exceptional film"
– Daily Mail



'KORO' FİLMİ HAKKINDA

Bazı öğretmen öğrenci ilişkileri, özeldir. Diğerlerine benzemez. Aynı bazı kadın erkek ilişkilerinin diğerlerine benzememesi gibi ya da bir sürü çocuğu olan bir annenin biriyle diğerlerinden ayrılan özel bir bağ kurması gibi. Bazı öğretmenler için sınıfta onlarca öğrenci olsa da bir tanesi öğrenciden de fazladır onun için.

Bazılarının hayatından bir tane geçer öylesi, bazılarının birkaç tane öğrencisi olur. Bazıları ise arasındaki bağı öyle bir yerde tutar ki buna izin vermez. Böyle özel ilişkiler vardır, hep de olmaya devam edecektir. Bunu anlatmak için kesin bir şey söyleyemeyiz belki de ama birbirlerinden bir şey gören iki insanın duygusal yakınlaşması gibi kısaca tanımlayabiliriz belki. Öğrenci belki öğretmende gelecekte olmak istediği kişiyi görüyordur belki de öğretmen öğrencide küçüklüğünü. İkisi birden de olabilir ki bu anlatmaya çalıştığım 'özel' ilişkiyi kaçınılmaz hale getirir. Dışarıdan bakan birileri anlam veremez bu ilişkiye, sadece onlara özeldir. Hayatınızda çaresiz hissettiklerinde yardımınıza koşabileceğini bildiğiniz birinin olması ne kadar güzel bir histir öyle değil mi? Ne olursa olsun sizi anlayacağını düşünmek? En kötü anında bile sığınabileceğin, en bitmeyen gecende bile arayıp rahatsız edebileceğin birinin bir yerlerde var olması öyle güzel bir şeydir ki bunu yaşamayan anlayamaz. Hayatında hiç öyle birine sahip olmayan biri bunun nasıl bir duygu olduğunu bilemez. İşte bazı insanlar için bu mükemmel kişilik, hayatlarını değiştirecek olan bu insan öğretmenleridir.

Öğretmeniniz olsun ya da olmasın, herkesin hayatında bu niteliklere sahip biri olmalı gerçekten. İzlediğimiz filmde öğretmendi, belki sizin sevgiliniz olur belki arkadaşınız, belki bir aile bireyiniz. Size kim olduğu o kadar da önemli değil, sizi kim yaptığı önemli. Eğer hayatınızda böyle bir insan varsa, onu kaybetmeyin.

Vita KESKİN Hazırlık/A



UMUT ETMEK

Umut bir şeye karşı duyulan duygusal inanma gücüdür. Umut etmek bizi arzuladığımız veya istediğimiz şeye daha çok yaklaştırmakta yardımcı olur. Umut duyduğumuz aslında ona ulaşmak istediğimiz şeydir. Amacımızı başarmak için sığındığımız bir kaynaktır. Bu yüzden amacımızı gerçekleştirmek için hedefimize kitlenip kendimizi buna ikna edecek çeşitli yöntemler ararız. Aslında umut tamamen motivasyon için gerekli olan ve inancımızı kaybetmememiz için adlandırılan düşünce şeklidir.

Umut etmeye beklentilerimiz ve isteklerimiz neden olur. Gelecek için pozitif izlenimler bırakmaya en azından inancımızı kaybetmemeye yardımcı olur. Umut etmek bir şeye koşulsuz güvenmeye veya kendini bunun olmasına zorlamaya neden olur. Çünkü eğer bir şeyi istiyorsak onun için her şeye katlanmayı, tüm zorlukların üstesinden gelmeyi de göze alabiliriz. Bana kalırsa bu biraz da gülü seven dikenine katlanır atasözü gibidir. Umut, inandığımız şeyin bazen ne kadar yanlış veya kusurlu olduğunu bilsek bile onu hâlâ kararlılıkla savunmaktır ve ona inanmaktır. Ne yazık ki her umduğumuz şey iyi şekillerde sonlanmaz; bu umut eden insana karamsarlık getirebilir veya güvenmek için sorgulayıcı bir tavır gösterebilir. Eğer umduğu şey gerçekleşmezse yani ters şekilde gelişme gösterirse gerçekleşmeyeceği korkusuna girer ve yavaş yavaş inancında kopukluk yaşanır.

Umut ne kadar güveni ve inanmayı gösterse de sabrı da gösterir çünkü bir şeye ne kadar sabır gösterirsen tahammülü zor bir şeye de o kadar güçlü inanırsın. Sabırla davrandığın bir olayda ilerleyen zamanda bizim de başımıza iyi şeyler gelebilir çünkü sabretmek ve ummak bütün gibidir. Ne kadar sabredersen umduğun şeye o kadar yaklaşırsın. Ne kadar fazla inanırsan bir durumun seni hayal kırıklığına uğratması da o kadar olağandır tabii ki ama umut bence budur. Ne kadar inanırsan inan, başkaları seni ne kadar durdurmaya çalışırsa çalışsın sen ummaya devam edersin çünkü umut sonucunu düşünmeden girilen sırf inandığın şeyi düşünerek kurduğun onca hayallerin nedeni, sonunun nereye gittiğini kendi inancına bıraktığın bir duygudur ve bu duygunun seni yanıltmayacağına bazen körü körüne bağlanılabilecek bir nedendir. Umut bir bakıma seni mutlu yapan veya senin hâlâ ayakta kalmana yarayan bir seçenektir. Büyük bir güçle bağlanılan amaç hayatımıza şekil verebilir; artık her şeyi bu umut kaynağımız olan şeye göre yönlendirebilir hale bile gelebiliriz. Öte yandan bu bize asıl gerçekleri görmemezlikten gelmek için sığınılan bir seçenek olarak da gözükebilir. Çünkü gerçekleri saklamanın bize daha iyi geldiğini düşünüp kendimizi kandırmamıza neden olabilir, umut. Etrafınızdaki gerçeklik seviyesini aşmakla çevrenizdekileri bile görmezden gelebilecek seviyeye getirebilir umut.

Umut arzunuzun veya beklentinizin olumlu olduğu zaman iyi bir rehber olabilir aksi durumda sizi daha çıkmaz yollara veya mutsuzluğa sürükleyebilir. Yani umut bence kişinin kendine olan güvenilirliğine de bağlı. Umut arzuladığımız duruma özel bir şeydir ilişkimizin birinde umudumuz yüksek olabilir ama diğerinde düşük.

Yani umut amaç odaklı bir durumdur. Sen amacın doğrultusunda sonu karanlık bir şeyi bile buna inanarak ve güvenerek iyi taraflara getirebilirsin. Aslında her şey önce onu ummakla başlar daha sonra bu inancının sonuçlarına katlanmakla biter.

Asude TAŞKAYA Hazırlık FEN/B

MÜZİK VE SEN

Müzik, çoğu eğitimsiz insanın sandığı üzere; disiplinden yoksun, ilgilenen kişiye zarar veren, gereksiz bir uğraştır. Sözde, gerçek bir meslek bile değildir. Onlara göre müzik, ya bir zaman kaybıdır ya da bir para tuzağı. Oysa müzik bu saçma kalıplara uyabilir mi?

"Artık bitti." dediğin an, "Hayır, daha bitmedi." diyen dosttur müzik. Bazen kendi başına mırıldandığın melodidir. Bazen de herkesle ve tüm gücünle söylediğin zorlu bir parça. Bazen sadece özünü bulursun. Bazense kendinden ötesini fark edersin. Ruhunun derinliklerinde bile olsa; kızgınlığını, mutluluğunu, heyecanını, hüznünü müzikle yaşarsın. Bazen ona güvenirsin hiç kimseye güvenemeyeceğin anda. Bazen de güvenini haykırırsın onunla. Bilemediğin bir sorunun çözümü gibidir. Duyunca anlar ve tekrarlarsın. İlla söylemene gerek olmaz. Duymak ve dinlemek de güzeldir. Bu kadar şeyin arasında ise sadece onlar için en önemli şeydir; çocuklar.

Çocuklar için müzik disiplindir, umuttur. Yapan kişiye bir düzen kazandırır. Bir iyilik duygusu yeşertir. Bazı gerçeklerle yüzleşilmesini sağlar. Geleceklerindeki kararlarında bir temel oluşturur. Çoğu zaman aileleri olur. Bazen suç işlediklerinde pişmanlıkları olur. Koşup saklandıkları bir mağara olur. Kendilerini gördükleri bir ayna olur. Ve hayatları tahmin edemeyecekleri kadar güzelleşir.

Anne ve babadan farksız bir hale gelir müzik ve senin ailen olur. Çok yakın bir arkadaştan farksızdır. Sırdaşındır. Geleceğindir. Fark etmezsin belki ama onunla tanıştığın an, hiçbir tanışmanın aynı etkiyi yaratamayacağı kadar değişirsin ve bilirsin ki artık farklısın. Artık hiçbir zaman olamayacağın kadar kendinsin.

Hazal Zahter Hazırlık FEN/A



KORO FİLMİ ÜZERİNE...

En sevdiğim film türünden başlamak istiyorum, beni düşündüren filmler ve bu film kesinlikle beni düşündürdü. Dünya yıllar geçtikçe acımasız hale bürünüyor bence, duygusuzluk artıyor, robotlar yaratırken robotlara dönüşüyoruz bir bakıma ama bu filmi izlediğimde ikinci defa düşündüm, insanlar sevgiyle değişebilir.

Filmdeki öğretmen karakteri kendinden vermeyi, insanlara bir şeyler katma ihtiyacı ile dolup taşan ve sevgiyi vermeyi seven, insanları iyilik ile eğiten biriydi. İnsanların içindeki mutluluğu ve yeteneği çıkarmaktan zevk duyan bir kişiliğe sahipti, insanlığın hâlâ var olduğunu hatırlattı bu bana. Her karakter ve filmin her sahnesi benim içimi ısıttı, nasıl anlatsam bilemiyorum fakat filmin konusundan oyunculara kadar her şeyi beni hayata karşı olumlu şekilde bakmaya itti. Ben sevgiye ve sevginin gücüne inanan biriyim ve bu film kesinlikle doğru bir şeye inandığımı gösterdi.

Öğretmenin içindeki sevgi ve öğrencilerin bu sevgiye verdikleri önem, büyük bir mesaj içeriyor şahsen. Hayatları hakkında fikirleri olmayan, hedefleri olmayan öğrencilerden koroyu oluşturması ve koronun o öğrencileri değiştirmesi, öğretmenin o öğrencileri değiştirmesi ve bunu sevgi ve inanç ile uygulaması bence etkileyiciydi. Koro bence öğrencilerin kendilerini özgür ve önemli hissettikleri bir alandı; koro ile ifade edilip koro ile anılıyorlardı bence ve ilk defa önemli olmak onları heyecanlandırdı. Nefretten başka duygu görmemiş olduklarından başta sevgi ve iyiliği garipsediler fakat normal olanın o olduğunu gördüklerinde kendilerini açtılar. Sevgi güçlü bir duygu, nefret kadar güçlü bence ve onları birleştiren de sevgiydi, nefretin önüne geçti ve onlara hedef verdi bu duygu, birlik oldular ve öğretmenin verdiği sevgi onları düzeltti. Film bence hayat ve insanlık hakkında önemli mesaj içeriyor; masumiyet, sevgi, inanç ve iyilik dünyayı, insanlığı iyi yapan şeylerdir.

Koro öğrencilerin sevgiyi ve gururu tattıkları ilk yerdi; onları koroya iten de buydu bence. İzlediğim en iyi filmlerden biriydi ve verdiği mesaj gerçekten ihtiyacım olan bir mesajdı. İyilik mutluluğa ve huzura giden duygudur bence.

Gizli Kalem

THE CHORUS LES CHORİSTE

The Chorus Les Choriste bende huzur duygusu oluşturdu. Sanatın insan ruhuna verdiği güzellikler ve bunu çok güzel anlatan bir filmdi. Keşke bizim ülkemizde de müzik dersleri en önemli derslerden biri haline gelebilseydi, şiddet yerine sevgi... Daha sakin ve huzurlu bir toplum olurduk kesinlikle. Gerçek bir eğitimci ruhu budur. Her öğrencinin içinde çıkarılması gerektiren bir ışık vardır. Önemli olan bunu çıkartabilecek eğitimcilerin olmasıdır. Her öğretmenin izlemesi gereken bir başyapıt...



Konusu, müzikleri ve oyunculuklarla acilen izlenmesi gereken filmlerden biridir Koro. Fransız draması bir yetimhane ile birleşince ortaya mükemmel bir seyir çıkıyor. Sanat bazen tek çözüm yolu ve diller üstü bir değer. Bir genç insan belki başarısız, belki ilgisiz, belki haylaz, belki şiddete meyilli, belki gelecekteki bir suçlu, belki de size göre ondan bir şey olmaz ya da belki doğuştan kötü (buna asla katılmadığımı söylemek isterim)... Tüm bunların böyle görülmesindeki nedenler neler olabilir acaba? Acaba hiç de işe yaramaz gözüken problemli bir kişinin kirlenmiş levhasını değiştirmek onlara farklı bakış açıları kazandırmak, yeni bir bilinçle hayata tutunmaları için amaçlar vermek mümkün mü? Diğer bir ifade ile yeni bir öznellik yaşaması için levhasındaki imgeleri ve anlamlar dünyasını temizlemek ve başka bir insan yaratmak söz konusu mudur?

Son yıllarda eğitim, sanat ve dahası hayatla ilgili izlediğim en iyi filmlerden olduğunu rahatlıkla söyleyeceğim The Chorus yeni öznellikler yaratmanın sırlarını fısıldıyor. Film, bize eğitim zannettiğimiz ve açıkçası diploma dağıtılan kurumların ya da ıslah kurumlarının ahlaklı, erdemli, iyilik üzerine düşünen, vicdan sahibi kişiler sayesinde yeni bilinçlerin mümkün olduğunu düşündürüyor ve umutlandırıyor. Dikkatinizi çekmek isterim, iyi bir eğitim sistemine vurgu yapmıyorum. Çünkü sistemler eğer ahlaksız, vicdansız ve düşünmesini bilmeyen insanlar ile yürütülüyorsa sadece teorikte iyidir gerisi bir çöplük... Bu anlamda filmde yapılan birey vurgusunun oldukça önemli olduğunu söylemek gerek.

Doğa, evren (ne derseniz) bizlere ruhlara dokunuşlar yapmak onları olumlu anlamda değiştirmek için elbette eğitimin yanında oldukça önemli bir armağanı veriyor... SANAT... The Chorus, hem eğitim hem de sanatın insanları nasıl olumlu anlamda değiştirebileceği üzerine oldukça etkili bir film.

Bora SARIALTIN, Hazırlık FEN/A



İNANCIN GÜCÜ

Bir ülke hayal edin!

İçinde ne eşitlik ne adalet ne hak ne de hukuk olsun.

Bir kişi bütün hukuk sistemini ele geçirmiş olsun. En ufak bir karşı görüş, düşüncenizi dile getirmeniz o kişinin inisiyatifinde olsun. Kendi isteği doğrultusunda sizi ister tutuklasın ister işkenceye mahkûm kılsın, isterse ölüm fermanınızı versin. Böyle bir ortamda, sizi haklı görenlerin ne denli konuşma hakkı olduğunu bir düşünün. Tamamen korku psikolojisi hâkim olmuş, sindirilmiş bir topluluğun içinde yer aldığınızı bir düşünün. Hak, hukuk, adalet kavramlarının içi boşaltılmış; demokrasinin tanımının unutulduğu bir toplum olduğunuzu bir düşünün. Bu ortamda ne denli kendiniz olarak kalabilirsiniz? Ya da benliğinizi ne denli koruyabilirsiniz?

Bu konuyu en güzel şekilde ele alan ve bütün ayrıntılarına yer veren, son dönemde beni en çok etkileyen "V For Vendetta" filmi oldu. Bu film kendini V olarak tanıtan bir adamın adalet uğruna verdiği savaşı anlatıyordu. Filmin sonunda herkes özgürlük, eşitlik ve huzur için birlik olup mücadele ediyordu.

Fikirler maskenin ardına saklanmış olabilir ya da inanmadığı halde başka bir düşüncenin arkasına saklanmış söylenmeye korkuyor olabilir. İşte tam da bu noktada cesaret ve inanç ön plana çıkıyor. İzlediğim filmde beni en çok etkileyen nokta tam da buydu. V'nin fikrine olan inancı ve onu tüm zorluklara rağmen dile getirme cesareti. V bir ülkenin dil, din, ırk, cinsiyete göre yönetilmemesi gerektiğine, herkesin kendi düşüncesini özgürce yaşamasını, insanların cinsel tercihi ya da kadın veya erkek olmasının bir şeyi değiştirmemesi gerektiğini düşünüyordu. Herkesin huzur içinde yaşayabileceği bir toplum hayal etti ve insanlara bunun gerçek olabileceğini anlatmak için çok büyük mücadeleler verdi. Ama yılmadı tüm zorluklara rağmen fikrini insanlara anlatmayı başardı ve 5 Kasım günü çocuk, genç, yaşlı demeden milyonlarca insanın korkusuzca onun fikrinin arkasından gittiğini gördü. O günden sonra bir kişinin inancı, milyonlarca kişinin inandığı ve yolundan gittiği büyük bir değer haline geldi.

Filmde beni en çok etkileyen replik: "Ve bunun için gereken tek şey yüzler değil, o yüzlerin ardında saklanan ruhlar... O yüzler, bireysel değil, toplumsal hareket eden yüzler... Bu ülkenin binalara değil umutlara ihtiyacı var. Bu maskenin altında bir yüz var... Ancak benim değil. Ne altındaki kaslardan daha 'ben' dir o yüz... Ne de altındaki kemiklerden. Bu maskenin altında etten daha fazlası var. Bu maskenin altında bir fikir var! Ve fikirler asla kurşun geçirmez!" olmuştu.

Evet, fikirler asla kurşun geçirmez... Bir insanı düşüncelerinize katılmıyor diye tutuklayıp en ağır işkenceye mahkûm edebilirsiniz. Ancak o fikir kişi fikirden vazgeçene kadar ölümsüzdür.

Son olarak da şunu söylemek istiyorum. Birilerinin bizlere zorla dayatmaya çalıştığı düşünceye inanmayabiliriz. Aynı düşünceye sahip olmadığımız kişi ya da kişiler tarafından yönetiliyor ya da o kişilerle aynı ortamda bulunuyor olabiliriz. Burada önemli olan bizim o fikre neden inanmadığımızı ve inandığımız fikri başkalarına uygun bir dille anlatabiliyor ve kendimizi iyi ifade edebiliyor olmamızdır. Bir fikri ancak o zaman ölümsüz kılabilir ve değer kazandırabiliriz.

İlayda TETİK 9 FEN/A

V for Vendetta Kamera Arkasında Bulunanlar Hakkında

"V for Vendetta" aslında Alan Moore'nin yazdığı bir çizgi roman serisidir. Alan Moore bir yazardır ve "Batman: Öldüren Şaka" ve "Watchmen" gibi ön planda süper kahramanlar olmasına rağmen altında birçok ilginç ayrıntı bulunan çizgi romanları yazan kişidir. Ayrıca "Watchmen"in 2009 yılında çıkmış bir de filmi vardır. Üç buçuk saat uzunluğunda olup DC evreninin geçen yıla kadar vazgeçemediği yönetmenlerinden Zach Snyder'in yönettiği bu filmi ben 2013'te izlediğimde pek bir şey anlamamıştım açıkçası. Tek kitap halinde satılan "Watchmen" çizgi romanını D&R'larda bulmanız mümkündür. "V for Vendetta"ya dönmek gerekirse 2005 yılında bu çizgi romanın filmi çekildi. Filmi yeni izlemiş olmama rağmen film hakkında birçok bilgiye önceden sahiptim. Hatta filmi sınıfta izlemeden önce neredeyse sınıftan kimse filmi daha önce izlememişti ama birçok kişi filmin adını biliyordu ve izleyeceği için heyecanlıydı. Ben de onlardan birisiydim. Bence bu film çok büyük bir şeyi başarmış. Her filmin başaramayacağı bir şeyi... Bu film tıpkı Matrix (neden Matrix'i örnek olarak verdiğimi birazdan anlayacaksınız) serisi gibi bir markaydı ve o meşhur maskeden hemen hemen herkesin haberi vardı. Anlaşılan ekip, çok büyük bir iş başarmış.



"V for Vendetta" filmi 2020 yılının Londra'sında geçen ABD – Alman ortak yapımı bir filmdir. Filmi James McTeigue yönetmiştir. Senaristliği ise Wachowski Kardeşler üstlenmiştir. Wachowski Kardeşler, iki "erkek" kardeştir. Biri 1965 diğeri 1967 doğumludur. Kardeşler, şu ana kadar hep beraber çalışıp çok iyi işlere imza atmışlardır. McTeigue ve Wachowski'ler aslında birbirlerini geçmişte Matrix üçlüsünden tanımaktadır. O üçlemeyi Kardeşler yönetmiştir ve McTeigue onların yardımcısı olmuştur. Yukarıda "erkek" şeklinde bir söylemde bulundum çünkü büyük olan kardeş 2007'de, küçük olan ise 2016 yılında cinsiyetini değiştirdi ve son filmlerinde ve "Sense 8" adlı dizilerinde de "LGBT" kavramından daha çok bahseder oldular. Neyse bu üçlü Matrix'te de çok iyi bir iş çıkarmış olacak ki üçleme gelmiş geçmiş en iyi filmler arasında gösterildi. "V for Vendetta"nın biraz derinine girmek gerekirse:

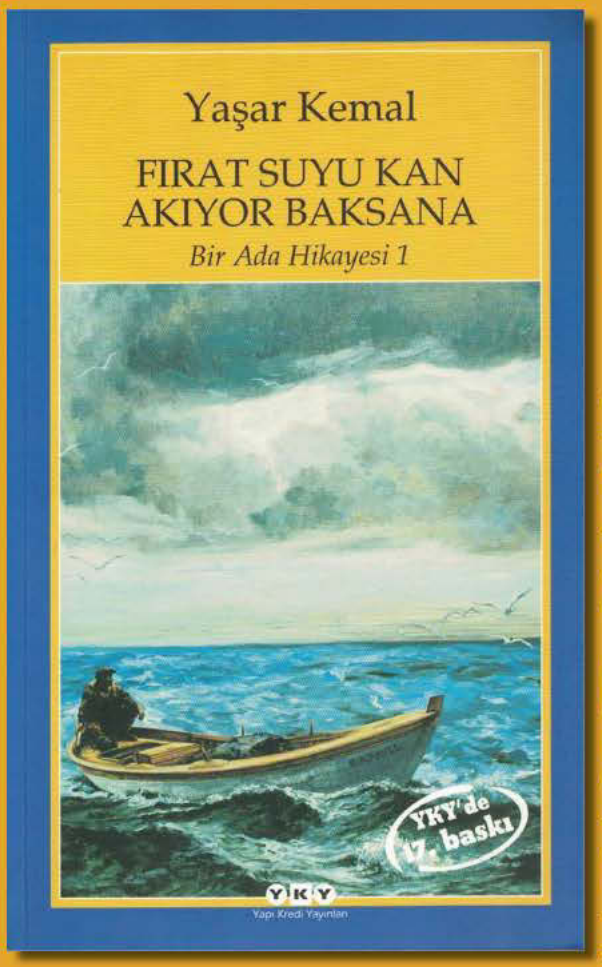
V, sürekli giydiği Guy Fawkes maskesi ve koyu renkli kıyafetleri ile gizemli bir anarşist devrimcidir. Moore'a göre bir amaç için dövüşen bir kahraman ya da sadece delilik yapan birisi olup olmadığına okuyucuların karar verebilmesi için aynı anda hem kötü hem de iyi bir karakter olarak tasarlanmıştır.

V'nin kimliğinin arka planı neredeyse tamamen bilinmemektedir. Geçmişine dair kesin olarak bilinen tek şey, İngiltere'nin yeni faşist yönetimi olan Norsefire'ın denetiminde olan, politik tutukluların, eşcinsellerin, Yahudilerin, Pakistanlıların, Müslümanların ve muhtemelen Avrupalı olmayan tüm etnik kökenli insanların sistematik şekilde yok edildiği kamplardan bir tanesi olan "Larkhill Yerleştirme Kampı"nda bir zamanlar tutuklu olduğudur. Tutuklu iken Dr. Delia Surridge'in yönetiminde yapay bir hormonun test edildiği tıbbi deneyin deneklerinden biridir. Kampın yöneticisi Lewis Prothero'dur ve bir pedofolik olan Peder Lilliman da tesiste "ruhani destek" için görevlendirilmiş bir din adamıdır. Yapay hormonun denediği hemen hemen tüm denekler korkunç şekilde ölmektedir. Tek istisna "beş numaralı odadaki adam" dır. ("V", Romen rakamı olarak beş sayısını temsil eder). Bu süreçte, V çok sınırlı şekilde yan hücresindeki tutuklu ile tek yönlü bir iletişim içindedir; Valerie Page, lezbiyen olduğu için "dört numaralı odada" tutulan eski bir oyuncudur ve otobiyografisini tuvalet kâğıdına yazıp, ortak duvarlarındaki bir delikten "V" ile paylaşmaktadır.

Fiziksel olarak herhangi bir kusuru olmamasına karşın, Surridge deneyin bir sonucu olarak zihinsel sapmalar gösterdiğini söylemiştir. Davranışları kamp yöneticilerine ve doktorlarına çarpık bir mantığın ürünü olarak gelmektedir. Deneylerin bazı getirileri de olmuştur: Refleksleri olimpik atletler seviyesine çıkmış, hızı ve özellikle akıl kapasitesi artmıştır (çizgiromanda sürekli gösterildiği üzere V, patlayıcılar, dövüş sanatları, filozofi, edebiyat, politika, bilgisayar korsanlığı ve kimya gibi dallarda dahi seviyesindedir). (editör, 2017)

Buram buram anarşizm kokan ve güçlü bir ekipten kurulu olan "V for Vendetta", benim için çok iyi bir filmdir. Kendisi için bir başyapıt demek isterdim fakat tecrübem, yaşım ve dolayısıyla izlediğim film sayısı bunu söylemem için erken olduğunu gösterir nitelikte.

Ali ŞİVİLOĞLU 9 FEN/A



GERÇEK ADA GERÇEK HİKÂYE

"Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana" hayatımda okuduğum en çarpıcı kitaplardan biriydi. Yeri geldiğinde savaşın gerçek yüzünü acımasızca yüzümüze vuran, yeri geldiğinde daldaki çiçeğin kokusunu bin bir şekilde anlatıp bizi o çiçeğin içine götüren muhteşem bir hikâyeydi. Vasili'nin öfkesiyle çıldırıp, deniz dalgalarıyla sakinleşen okurlar; geri kalan üç kitabı da okumak için can atıyor olmalı.

Kitabı okuma süresince karmaşık duyguların içine girdim. Yakılıp yıkılan köyler için ben de kahroldum. Çöldeki kuşun büyüleyici sesine ben de âşık oldum. Deniz sütlimanken ben de mutluluğa batıp çıktım. Ben de Lena'nın bir oğlu, bir kızı oldum. Vasili'nin dostu Kedi Abbas oldum. Oldum da oldum. Ama en çok mübadil oldum. Düşündüm mesela başka bir şehre taşınsam üzülüp özlem duyar mıyım? Evet. Başka bir ülkede yaşasam memleketim gözümde tütmez mi? Tüter. O zaman üç bin yıldır bu topraklarda yaşayan insanların; dilleri, dinleri, ataları yüzünden geri gönderilmeleri niye? Belki o zamanlar o bakışaçılarıyla kendilerine göre mantıklı bir açıklaması vardı; belki bir antlaşma neticesinde bunlar yaşandı ama "Orası sizin memleketiniz." diye gönderilen insanların orada aşağılanıp dışlanılması hiç mi gözlerine batmadı? Hiç mi kalplerine dokunmadı? Hiç mi vicdanları sızlamadı? Bir insanı öyle yerinden yurdundan etmek, ayak basmadığın yere "Memleketim" demek, dedirtmek kolay mı? Onlar, Karıncalı insanlar; onlar da Sarıkamış'ta sırtlarında kurtlanmış ölüleri taşımadı mı? Onlar da çocuklarını, evlatlarını, kardeşlerini Mustafa Kemal'in yanına bellemedi mi? O adada evler hastaneye dönüştürülüp savaş gazileri tedavi edilmedi mi? Onlar insanlara kardeşten yakın dost olmadı mı?

İşte kitapta daha böyle nice sorunun içinde kaybolup gidiyor insan. Bir cevap arıyor. Tarih kitaplarında okuduğumuz bu olayın, asıl ve acı tarafını görüyor. Yaşar Kemal, bunları dünyadaki başka hiçbir kimsenin anlatamayacağı kadar gerçek anlatıyor. Kitap, savaşı da barışı da, öfkeyi de sevinci de, kardeşliği de düşmanlığı da hayal bile edemeyeceğin bir biçimde, büyük bir başarıyla anlatıyor. Ve kitap bitince binlerce duygunun içine batmış çıkmış olarak buluyorsunuz kendinizi, afallıyorsunuz. "Nasıl?" diyorsunuz. "Bir kitap nasıl bu kadar gerçek olabilir?"

Hazal ZAHTER Hazırlık FEN/A

GÜNLÜKLER



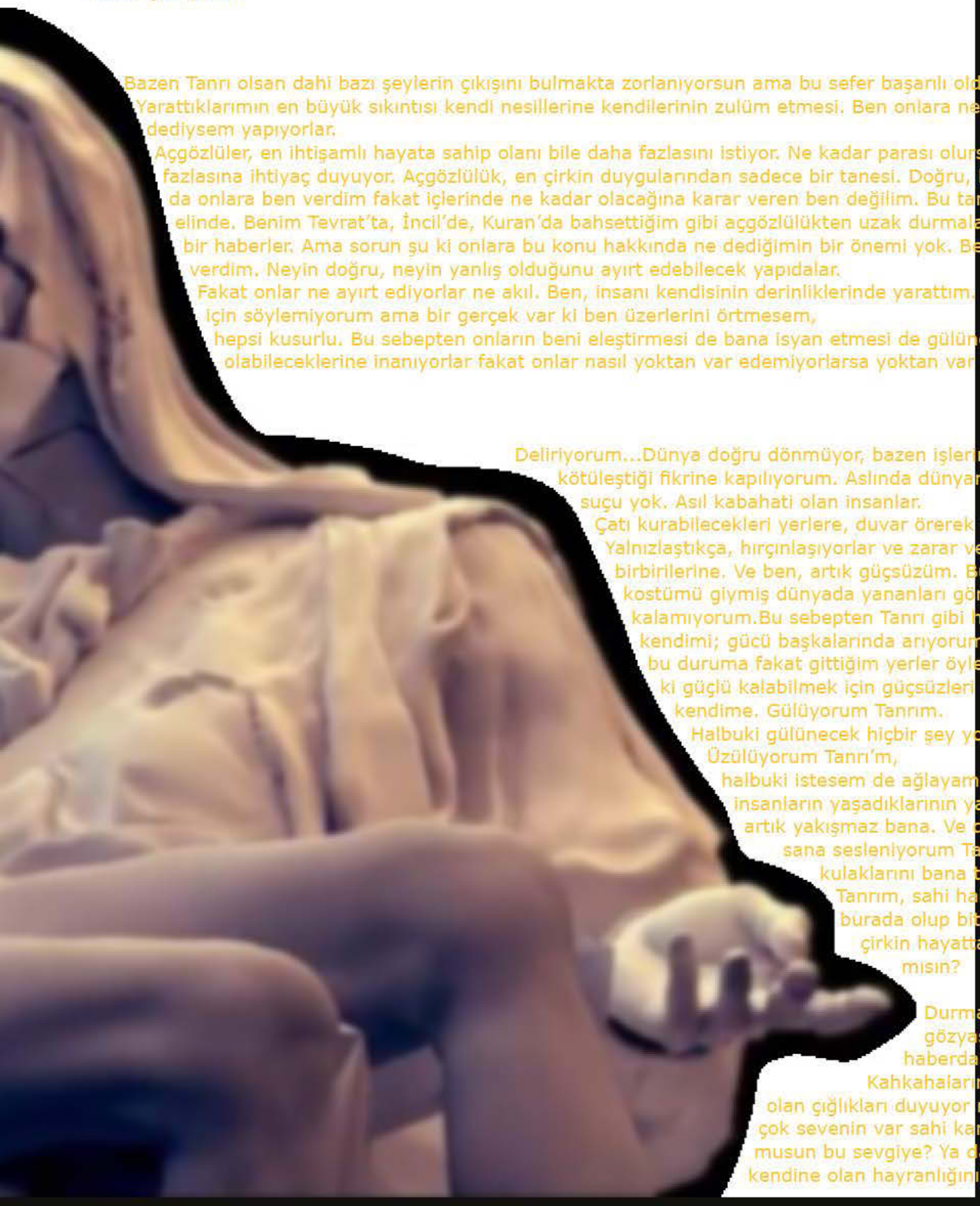
TANRI VE İNSAN

Şu son 1 haftamı Afrika'nın çeşitli yerlerinde geçiriyorum. Hava yanılmıyorsam 30 derece civarında ve buradaki insanlar aç, susuz. Küçücük çocukların kemikleri sayılıyor fakat o güzel gülümsemeleri yüzlerinden hiç eksik olmuyor. Anneler ise hep buruk tebessümlerle izliyor onların gülüşlerini. Konuşmalardan anladığım kadarıyla 7 yaşına kadar hayatta kalabilen çok az çocuk varmış. Sanırım annelerin buruk tebessümleriyle izlemesinin sebebi bu. 2 gündür bulunduğum bölgede 14 yaşın üzerinde hiçbir erkek yok. Meraklanıp sorduğum zaman bana erkeklerin bölge zenginlerinin yanına çalışmaya gittiğini söylemişlerdi. Yaşamak çok zordu aslında. Buradaki insanların aldıkları her nefes onların ciğerlerine saplanıyor gibi. Çocuklar her ne kadar gülse de gözlerinden keder akıyor. Yaşamak buradaki insanlar için çok yorucu. Açlar, ama az buz değil, açlıktan akıl sağlıklarını yitirmek üzereler. Susamışlar, hayatları boyunca hiç kana kana su içmemişler. Hiçbir zaman bir ekmek dilimini tek başlarına yememişler ve hiçbir zaman bir bardak suyu tek kişi içmemişler. Çünkü hiçbir zaman bir dilim ekmekten fazlasına ve bir bardak sudan fazlasına sahip olmamışlar. Daha fazlasını da arzulamamışlar, çünkü daha fazlasından haberdar değiller.
Tanrı, onları yaratmış ve bırakmış gibi. Kudreti, bütün din adamları tarafından sağda solda bağırılırken aslında onun buralara el atmaması şaşılacak iş.
Tanrı ya sanıldığı kadar kudretli değildi ya da anlatıldığı kadar iyi...

Yarattıklarıma bakarak, nerede yanlış yaptığımı düşünüyorum. Benim kudretimi 'yapmadıklarımdan' dolayı sorgularlarken, kendi kudretlerini farkında değiller aslında. Ben onlara vicdan verdim. Her gücün üstesinden gelebilecekleri kadar kuvvetli bir duygu... Ruhlarında barınan en temiz duygu vicdanlarıdır belki. Fakat tüm güzelliklerin kirlenmesine sebep oldukları bu küçük dünyada en temiz duygularını bile karartıyorlar. Benim için biraz hayalkırıklığı biraz da pişmanlıklar. Benim Tevrat 'ta, İncil'de, Kuran'da bahsettiğim vicdandan haberdar değiller. Ben onlara:
'Vicdanıma sarılacağım, onu hiç bırakmayacağım, yaşadığım sürece vicdanım beni suçlamayacak. (Ey. 27,6)' dedim.
'Adaletimi sıkı tutuyorum ve onu elimden bırakmam: Vicdanen, günlerimden utanacak bir halim yok. (Ey. 27,6)' dedim.
'Hayır; insan, kendi nefsine karşı bir basirettir. Kendi mazeretlerini ortaya atsa bile. (Kıyamet Suresi, 14-15)' dedim.
...Fakat onlar en kolay yolu beni suçlamakta buldular. Afrika'daki yığınlarca aç insandan beni sorumlu tuttular fakat israf edenleri suçlamak akıllarının ucundan geçmedi... Açlıktan ölen her insan için bana isyan ettiler fakat gereğinden fazla yiyenleri önemsemediler... Kendilerini iyi zannediyorlar fakat çok da iyi sayılmazlar. İyilik yapar gibi görünüyorlar halbuki iyilik yapıp 'görünmemeliler'.

Bugün Tayland'dan yazıyorum.
Bangkok...
Pis bir yer. Her köşesi umutsuzluk kokuyor. Her sokağı bir başka haykırışla bütünleşmiş. Her bir caddesinde başka başka insanların çığlığı var. Gözleri yardım dileniyor kadınların. 12 yaşın üzerindeki tüm kızlar fuhuş yapıyor burada

ve yaşadıkları hayattan başka hayat bilmediklerinden ötürü şikâyet edemiyorlar. Ya da şikâyet etmekten, karşı çıkmaktan korkuyorlar. Emin değilim. Bu konu hakkında biraz fazla şikâyet eden ölüyor. Ülkede fuhuş ve kadın ticaretinin yasak olmasına rağmen önlemlenmemesinin sebebi ekonomik getirisinin büyük olmasıymış. Şaka gibi ama değil. Daha minnacıkken bu işe başlayan çocuklar, okul okuması gerekirken ekonomik getiri olarak kullanılıyor. Gittiğim birkaç yerde yaşça büyük olduğunu düşündüğüm kişilere, kaç yaşında olduklarını sorduğumda 15 cevabı almam yıkılmama sebep olmuştu.
Mutsuzlardı, yalnızlardı. Buraya gelince umut etmenin de yalnızlığında ne kadar kötü olduğunun farkına vardım. Ha bir de burada yalnızlığın Tanrı'ya mahsus olmadığını daha iyi anlıyor insan. Çünkü buradaki insanların özellikle de kadınların yalnızlıklarından daha mühim dertleri var, hayatta kalmak gibi. Hayatta kalsalar da uzun yaşamıyorlar zaten dolayısıyla dert ettikleri durum yalnızlıkları değil erken ölümleri oluyor.
Ve Tanrı olduğu yerden öylece izliyor. Sinir bozucu ve çokça üzücü. Gücü her şeye yettiği iddia edilen bir varlık nasıl olur da kendi yarattığının yok oluşunu izler. Çok bencilce ve umursamazca.Tanrım, senin yarattıklarını başkasının yok etmesi seni rahatsız etmiyor mu? Yaşadıkları hayatın içine düşmelerine sen sebep oldun, hiç mi suçlamıyorsun kendini? Gerçi bencilliğinin ne denli büyük olduğunu unutmuşum, sen yaşadıkları bu vasat hayata rağmen sana inanmalarını bekliyorsun öyle değil mi ?
Yazık. Çok yazık.



Bazen Tanrı olsan dahi bazı şeylerin çıkışını bulmakta zorlanıyorsun ama bu sefer başarılı oldum galiba. Yarattıklarımın en büyük sıkıntısı kendi nesillerine kendilerinin zulüm etmesi. Ben onlara neyi yapmayın dediysem yapıyorlar.
Açgözlüler, en ihtişamlı hayata sahip olanı bile daha fazlasını istiyor. Ne kadar parası olursa olsun, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Açgözlülük, en çirkin duygularından sadece bir tanesi. Doğru, bu duyguyu da onlara ben verdim fakat içlerinde ne kadar olacağına karar veren ben değilim. Bu tamamen onların elinde. Benim Tevrat'ta, İncil'de, Kuran'da bahsettiğim gibi açgözlülükten uzak durmaları gerektiğinden bir haberler. Ama sorun şu ki onlara bu konu hakkında ne dediğimin bir önemi yok. Ben onlara akıl verdim. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edebilecek yapıdalar.
Fakat onlar ne ayırt ediyorlar ne akıl. Ben, insanı kendisinin derinliklerinde yarattım. Bunu övünmek için söylemiyorum ama bir gerçek var ki ben üzerlerini örtmesem, hepsi kusurlu. Bu sebepten onların beni eleştirmesi de bana isyan etmesi de gülünç. Yoktan var olabileceklerine inanıyorlar fakat onlar nasıl yoktan var edemiyorlarsa yoktan var olmuyorlar.

Deliriyorum...Dünya doğru dönmüyor, bazen işlerin giderek kötüleştiği fikrine kapılıyorum. Aslında dünyanın bu işte hiçbir suçu yok. Asıl kabahati olan insanlar.
Çatı kurabilecekleri yerlere, duvar örerek yalnızlaşıyorlar. Yalnızlaştıkça, hırçınlaşıyorlar ve zarar veriyorlar birbirilerine. Ve ben, artık güçsüzüm. Bu cehennem kostümü giymiş dünyada yananları gördükçe, güçlü kalamıyorum.Bu sebepten Tanrı gibi hissediyorum kendimi; gücü başkalarında arıyorum. Alışık değilim bu duruma fakat gittiğim yerler öylesine iç karartıcı ki güçlü kalabilmek için güçsüzleri gösteriyorum kendime. Gülüyorum Tanrım.
Halbuki gülünecek hiçbir şey yok buralarda.
Üzülüyorum Tanrı'm,
halbuki istesem de ağlayamam buralarda, bu insanların yaşadıklarının yanında ağlamak artık yakışmaz bana. Ve dönüp dolaşıp sana sesleniyorum Tanrım, sense kulaklarını bana tıkamış gibisin.
Tanrım, sahi haberin var mı burada olup bitenlerden? Bunca çirkin hayattan haberdar mısın?

Durmaksızın akan gözyaşlarından haberdar mısın?
Kahkahaların ardında gizli olan çığlıkları duyuyor musun? Buralarda çok sevenin var sahi karşılık veriyor musun bu sevgiye? Ya da boğuldun mu kendine olan hayranlığının içinde?

Tanrı'nın ağzından
01/01/18
Bu sayfalara bir anımı yazacağım:
Bir gün adamın biri boğuluyordu, Bir tekne yaklaştı ve içindeki denizci "Yardım ister misin?" diye sordu adamsa "Sağ ol ama Tanrı beni kurtaracak." dedi. Sonra bir başka tekne yaklaştı ve içindeki denizci "Yardım ister misin?" diye sordu adamsa "Sağ ol ama Tanrı beni kurtaracak." dedi. Daha sonra adam boğuldu dolayısıyla öldü. Ailesi beni suçladı onu kurtarmadığım için. Her gece bana ağlıyorlardı fakat bana isyan etmekten geri kalmıyorlardı. Sonrasında bu adamı huzuruma çıkarttılar bana acı dolu gözlerle bakıp "Tanrım, beni neden kurtarmadın?" diye sordu bense onun acı dolu gözlerine acıyarak bakıp "sana iki büyük tekne gönderdim, salak!" dedim.

İnsan'ın ağzından
09/01/18
Bugün dışarda tipi ve kar var. Göz gözü görmüyor ve çok soğuk. Kanımın donduğunu hissediyorum. Evsizleri ve sokak hayvanlarını düşününce ise tüylerim ürperiyor. Ben bir evin içinde bu kadar üşüyorsam kim bilir onlar ne yapıyordur. Hayatta kalmak, yaşamaktan keyif almak onlar için imkânsız olmalı. Sıcacık evinde gülüşen insanlar gördükçe imreniyor olmalılar. Sokakların keyfini umarsızca çıkaran insanlar gördükçe kahroluyor olmalılar.
Her şeyden fenası ise bu işe çözüm bulamayacak olmaları çünkü onlar ne yaşarlarsa yaşasınlar, ne kadar üzülürlerse üzülsünler, ne kar yağmaktan vazgeçiyor ne de yağmur diniyor. Bir yerlerde insanlar kıskanılası mutluluk kahkahalarını atmaya devam ediyor. Fakat Tanrı herkesi eş yaratmamış buna rağmen öbür dünyada herkesi eş değerlendireceğini söylüyor.

Tanrı'nın ağzından
09/01/18
Ah! Bir sayfa öncesinde bahsettiğim anıdan sonra aslında bencil olanın ben değil insanlar olduğu kanısında bir kez daha emin oldum. Fakat bunu anlattığım anıdan yola çıkarak düşünmedim. Soğuktan donan onlarca insana ev açmayan milyonlarca insandan yola çıkarak söyledim. Hayat dünyada kimisi için bir cennet farkındayım fakat o cennetin onlara öldükten sonra cehennem olacağını farkında değiller. Onlar evlerinin sıcağını bir başkasıyla paylaşmıyorlar fakat ben cehennemin o kavurucu sıcağını onlarla paylaşmaktan geri durmam. Çünkü bencil olan onlar bense bu bencilliği kendi ateşimle paylaşarak yok edebilirim.
...Yardım ve paylaşım benim kutsal kitapların her birinde üzerine uzunca bahsettiğim bir konu. Dolayısıyla en inançlı olduğunu söyleyen bile benim yazdıklarımı kale almıyor. Bana bu konu hakkında söylenen yığınlarca insan evinde sıcak içeceğini içerken düşünüyor, o içeceği paylaşmıyor. Onları umursamalı mıyım bilmiyorum. Konuşmak onlar için her zaman kolay oysa. Mühim olanın konuşmak değil konuştuklarını hayata geçirmek olduğunu hâlâ farkına varamadılar...

İnsan'ın ağzından
13/03/18
Sanırım bu sefer gerçekten delirdim. İnsanlar o kadar pis ki... Ağlamamak için zor tutuyorum kendimi.
Bugün küçücük bir çocuk gözlerimin önünde öldüresiye dövüldü. Kimse sesini çıkarıp bir şey yapmadı, belki ben müdahale etmeseydim o küçük çocuk dayaktan ölecekti. O sahneye seyirci kalanların vicdanını da ahlakını da sorguluyorum sabahtan beri. O küçük çocuğun gözünden akan her yaş benim yüreğime ok misali saplandı ve o hıçkırıkları kulağımdan gitmiyor. O minik yürek bu dünyada cehennemi yaşıyor, o halde bu dünyada cehennemi yaşayanların yeri neresi? Bu sorularla/sorunlarla baş başa kaldığımda Tanrı'ya hak veriyorum. Böyle bir dünya yaratsam ben de saklanırdım.

Tanrı'nın ağzından
13/03/18
Ben Tanrı'yım fakat kendimi şu sıralar delirecek gibi hissediyorum. Sığınacak birini Tanrı olsan dahi arıyorsun. Bunu övünmek için söylemiyorum fakat insanlar bana sahip oldukları için çok şanslılar. Zor zamanlarında sığınabilecekleri bir limanları var. Bense yalnızlıktan delirme noktasına geldim şu sıralar. İnsanlar ise benim gibi bir yaratan sayesinde yalnız değiller. Hepsinden, her şeylerinden haberdarım. Aldıkları nefesten, döktükleri gözyaşlarından.

Fakat onlar beni kutsal kitaplarda bahsedilenler kadar biliyorlar.
Korkularından kötülük yapmıyor, onlara sunduğum hayatı değerlendirerek değil vaat ettiğim öbür dünyayı hayal ederek yaşıyorlar. Bense kırılıyorum. Tanrı olmam duygularımın olamayacağı anlamına gelmiyor ne de olsa. Onlar her zaman beni sorguluyorlar, evet sorgulasınlar fakat farklılıkların benim değil insanların eseri olduğunu farkına varmalılar. Din olgusunu insanların ölmesine, birbirini yok etmesine sebep olan bir araç haline getirdiler, halbuki bu dünyanın en yanlış numarası.

İnsan'ın ağzından
18/04/18

Şimdi bu satırlarda George Carlin'in bir konuşmasında dediklerinden bahsedeceğim:
'Dinler ciddi ciddi, insanları gökyüzünde yaşayan, görünmez bir varlığın var olduğuna ikna etmişler. Ve bu görünmez adamın özel bir listesi var; içeriği işlemenizi istemediği 10 günah olan. Ve bu günahlardan herhangi birini işleyen için, ateş ve duman dolu özel bir mekânı var. Dirilip dirilip aynı azabı sonsuza kadar yaşayacağınız bir yer. Ama o sizi seviyor.'
Kafam çok karışık artık, ellerimi yukarı mı açmalıyım yoksa diz mi çökmeliyim? Gita'ya mı Kuran'a mı yoksa İncil'e mi uyayım? Hangisini temsil edeni dinliyeyim? Yoksa hepsine yüz mü çevireyim? Birisi ineğe dua et diyor, birisi onu kurban et. Birisi pazartesi oruç tut diyor diğeri salı.Birisi senin varlığına tüm benliğiyle inanıyor. Bir diğeri seni tüm varlığı ile inkâr ediyor. Tek bildiğim herkesin yanlış inançlar için savaştığı. Yanlış inançlar için kan döktüğü...

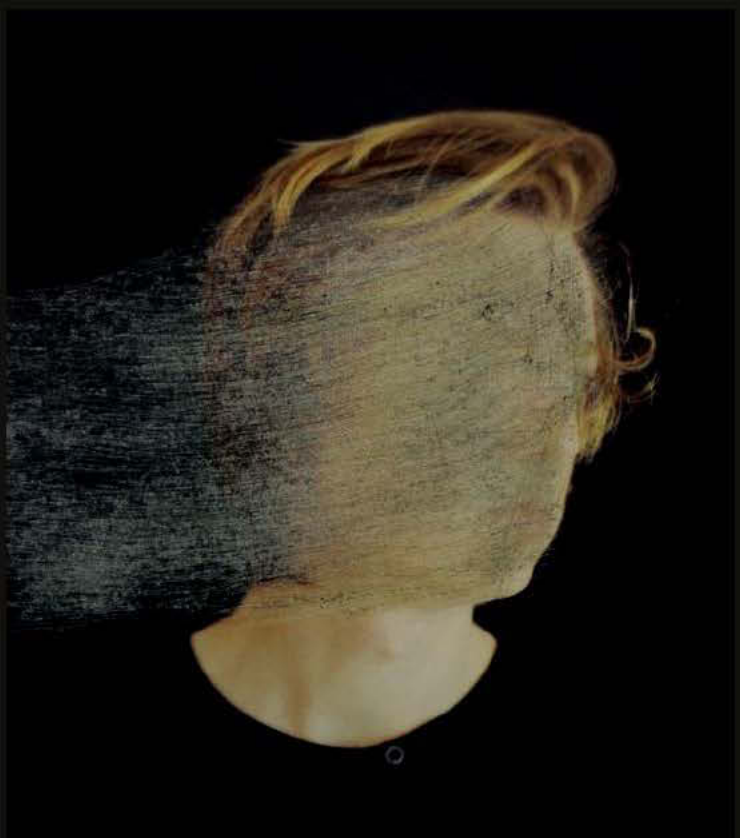
Tanrı'nın ağzından
18/04/18

İnsanlar, acizler. İnsanlar nankörler. 3 doğruyu tek 1 yanlış ile silecek kadar da acımasızlar. Ben onları cehennemle korkuttuğum için bana inanmayanları var, iyiliğimi sorguluyorlar. Halbuki ben cehennemin yanında cenneti de sundum onlara. O yüzden cehennem korkusuyla yaptıkları iyilikler onları cennete götürmez.
Fakat cennet hayaliyle yaptıklarının ne getireceği hiç belli olmaz. Ben onlardan zor bir şey istemiyorum; istediğim tek şey bana inanmaları, kendi yarattıkları Tanrı'ya değil. Yarattıkları Tanrı gerçekten kötü ve ben olsam ben de inanmazdım ona fakat bana inansalar dünya daha güzel bir yer olabilir. Çünkü dünyanın sefaleti yüreğimi parçalıyor. Ve dertlerinin devası kendilerinde aslında.

İnsan'ın ağzından
24/08/18

Yığınlarca ülke gezdim. Yoksulluk da gördüm zenginlik de gördüm. Hüzünlü tebessümler de gördüm abartılı kahkahalar da duydum. Güzel mutluluklar gördüm, içli ağlamalara da şahit oldum. Kahkahasıyla var olanı da gördüm hüznün içine doğanları da. Tanrı yolunda kendini heba edeni de izledim inanmayı saçma bulanı da saygıyla karşıladım. Din, dil, renk, ırk, cinsiyet ayırmadım. Yaptıklarımı, gördüklerimi, duyduklarımı din için ya da Tanrı için yapmadım, iyi bir insan olduğum için, anlayışlı bir insan olduğum için yaptım. İyilik insan olmanın altın kuralıdır, bu kuralı bilmek ve uygulamak için kutsal bir kitaba ihtiyaç yoktur, olmamalıdır da. Kutsal kitaplar yapılması gerekenleri iyilik adı altında toplamış sadece. Herkes şeytan taşlayabilir, günah çıkartabilir, şehadet getirebilir, ritüel düzenleyebilir ama herkes iyi ve ahlaklı olamaz. İyilik de kötülük de insanın buluşudur. Tanrı daha doğmadan onlar doğmuştu.
Kutsal kitaplar henüz yoktu ama iyi olan da kötü olan da vardı.Dolayısıyla Tanrı herkes aslında; Tanrı bazen benim, bazen bir başkası, Tanrı içimizdeki duyguların ortak adı.

Gülce Duru SÖZ Hazırlık FEN/B



HERA'NIN GÜNLÜĞÜ

GİRİŞ

Bir günlük için fazla güzel sayılırsın (o yumuşacık tüylü kabın ve kaymak gibi kâğıdın) ama idare edeceğiz artık. Öncelikle; tarih yazmayı isterdim ancak biliyorsun, bu seni ilgilendirmez.
Buraya yazmamın tek nedeni ise, yalnızım demeyi sevmem ama bilemiyorum.
Şu koca evrende, Tanrılar kralı Zeus'un korktuğu tek bir kişi vardır: Kraliçesi Hera ben.

(1. GÜN)

Kronos (babam olur) tam olarak tahttan indirildi ve Olimpos Dağı'ndayız; yeni yuvamızda. Bugünlerde fazla bakamadım sana sevgili günlük, bu yüzden genel olarak yazmak istiyorum, sadece bugünü değil…
Bugün Demeter ile sohbet ederken Zeus ve Metis'in (Zeus'un kraliçesi) oturduğunu gördük. Metis ona canını neyin sıktığını sorsa da Zeus sessiz kalmıştı. Metis, çaresizce problemi anlamaya çalışıyordu. Ardından biraz Zeus hakkında konuştuk. Zeus'u çok tatlı buluyoruz. Ayrıca Demeter, Zeus'un benden hoşlandığını düşünüyor. Beni her görüşünde dilinin dolanmasından anlamış. Bu gerçekten mümkün olabilir mi sevgili günlük? Gerçi olsun ya da olmasın, Zeus'un gözünün dışarıda olduğu bir gerçek. Böyle bir erkeğin kraliçesi olacak kişinin kalbinin kırılmaması, bana kalsa mümkün değil.

(4 İNSAN GÜNÜ SONRA)

Zeus'un güzeller güzeli kraliçesi; bilgelik, planlama ve kurnazlık tanrıçası; Okyanusun kızı Metis, birkaç gündür ortalıklarda görünmüyor. Zeus kraliçesinin yerini biliyorsa bile, kimseciklere söylemiyor. Ondan gitgide daha çok şüpheleniyorum çünkü içinde adımın geçtiği bir planı var, hissedebiliyorum.

(18 İNSAN GÜNÜ SONRA)

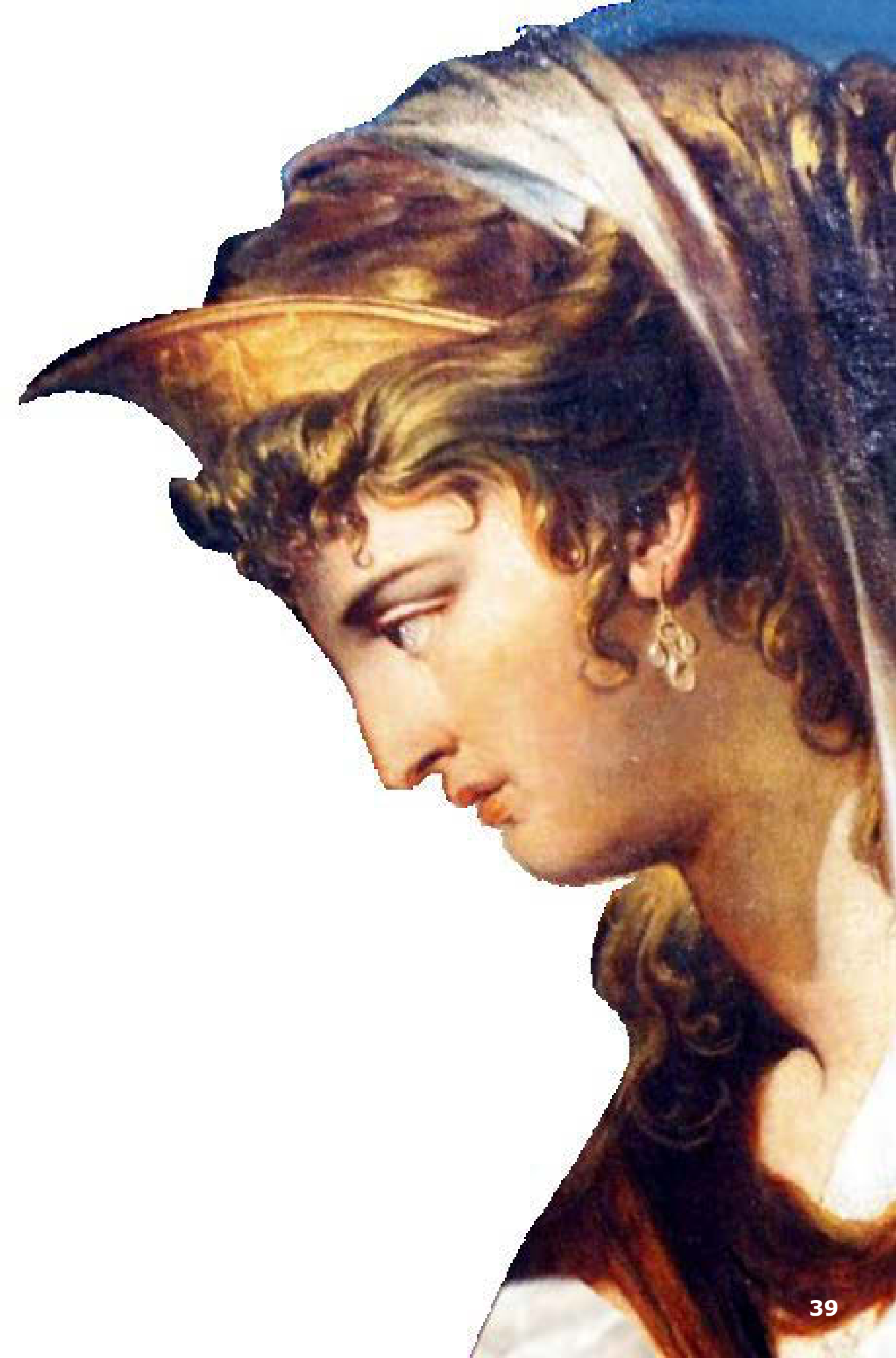
Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Gitgide Zeus'a daha çok çekiliyorum. Daha da fecisi, bugün ilk kez ondan kraliçesi olma teklifi aldım. Durum ise şöyle gerçekleşti: Odama doğru yürürken Zeus aniden önüme çıktı, eh tabii korktum. O ise birinin ondan korkmasının "şaşırtıcı" olduğunu söyledi ve ardından bugün ne kadar güzel göründüğümü; ilk gördüğü günkü kadar güzel olduğumu… Şaşırmış bir şekilde yüzüne bakarken bir de "Benimle gel Hera; kraliçem ol." deyiverdi. Silkelendim ve kendime gelerek "Hadi canım!" dedim, "Daha neler…". Ve onu gördüğümü bağırdım. Onu Themis, Mnemosin ve Demeter'le gördüm. Ağzından sadece şaşkınlıkla söylenmiş bir "Ne?" çıktı." Neden listene eklenecek bir başka isim olayım ki?" diye çıkıştım giderken ve ekledim; "Senin gibisine kraliçe olmayı kim ister?". Sinirim biraz yatışmış olsa da ekledim "Belki de bunu Metis'e sormalısın! Sahi nerede o? Çoktandır görmedim." Evet bunu söylemiştim çünkü Metis ile Zeus'un bir düğün bile yapmayışı evlilik tanrıçası olan benim gözüme batıyordu haliyle.

(50 İNSAN GÜNÜ SONRA)

Zeus ile başım dertte ve ne yapacağımı bilemiyorum. Evrenin efendisi oluşundan bu yana, Zeus; ilk kez bir şeyi elde edemiyor. Bu da onun kararlılığını arttırıyor. Benim kalbimi bir şekilde kazanmanın her yolunu deniyor ve durmadan beni ikna etmeye çalışıyor: övgülerle, hediyelerle ve güç gösterileriyle…
Eğer Olimpos'ta yaşayan bir tanrıça isen; övgüye zaten alışıksındır, hediyeler tonlarca yağıyordur ve güç gösterilerine kanmak için fazla güçlüsündür. Ve öyle ya da böyle hepsini denemiş olsa da Zeus aptal değildir; bunlarının beni etkileyemeyeceğinin muhtemelen farkında… Ne olacağını görebilecek kadar ileri görüşlü değilim.

(100 İNSAN GÜNÜ SONRA)

BAŞARDI. Direnemedim sevgili günlük, bunu yapamadım. Ve dün gece, sanırım olan oldu. Dün gece yarısı uyumak üzereyken bir kuşun ötüşünü duydum. Kalktım ve bakmaya gittim. Zavallıcık sırılsıklam olmuştu. Onu içeri aldım bir yandan Zeus'a kızarken. Sırf gözüme girmek için hışımla yağdırıyordu ve bu zavallı kuşta onun yüzünden ıslanmaktan kaçamamıştı belli ki. Onu kurulamak için yatağıma doğru götürürken ise kuş aniden form değiştirdi ve karşımda Zeus belirdi. Ciddi anlamda şaşırmış ve korkmuştum. Hızlıca konuşmaya başladı:
"Hera, seni istediğim kadar hiçbir şeyi istemedim bu dünyada… Yaratılışın efendisiyim ama sensiz bunun bir anlamı yok." Sözleri o kadar etkileyiciydi ki sevgili günlük. Ardından dizlerinin üzerine çökerek devam etti:
"Dizlerimin üzerine çöküyor ve kraliçem olmanı diliyorum Hera. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum bunu. Hem senin de kayıtsız olmadığını biliyorum." Karşında böyle konuşan birinin olduğunu düşün sevgili günlük, direnmek zor değil mi? Şimdi de onun bir Tanrı olduğunu düşün; en güçlü Tanrı… Karşı koyamazdım, koyamadım ve doğru anlamış olduğunu ona itiraf ettim. Ancak tabii ki aptal değildim ve öyle kolayca teslim olmayacaktım. Nasıl bir Tanrı olduğunu biliyordum onun. Bu yüzden olabildiğince net konuştum sevgili kardeşim ve nam-ı diğer müstakbel eşime: "Kraliçen olmayı kabul edeceğim Zeus ama kraliçen olmakla yetinmeyeceğim! Kraliçelerine nasıl davrandığını gördüm, ben karın olmak istiyorum; gereği neyse yapacaksın! Ve eğer seni bir başka kadınla yakalarsam çekeceğin var benden." Ancak gördüğüm bir şey varsa; o da Zeus'un sabrının taşmak üzere olduğu…



(300 İNSAN GÜNÜ SONRA)

Buraya yazmayalı uzun zaman oldu sevgili günlük, bu sürede bir sürü de şey yaşandı. Buraya sadece kafamda bir karışıklık olduğunda ya da bir problem varken yazıyorum, biliyorsun. Ve yine yazıyorum çünkü evet, bir problem var: sevgili eşim, Zeus…

Geçen süre içerisinde Zeus ve benim çocuklarımız oldu: Ares ve Hephaistos. Problem ise, Zeus'un tüm çocuklarında kusurlar görüyor olması... Oğlumuz Ares'in görünüşü son derece görkemli ancak kana susamış ve zalim bir yanı var. Hephaistos ise nazikti ve dünyanın gördüğü en güzel el sanatı ürünlerini yaratıyor ancak çirkin ve hantal, bacakları ise çarpık ve yamuk. Zeus'un hala beni sevdiğini biliyorum ancak o Zeus işte; aklını karıştıranlar var yine.

(7 İNSAN GÜNÜ SONRA)

Zeus bugünlerde sık sık dünyayı inceliyor. Fark etmediğimi zannediyor ancak gözlerinden anlayabiliyorum; birini arıyor. Aradığı kişiyi tahmin etmek ise çocuk oyuncağı, yeni bir kadın arıyor Zeus, tanrıların kralına yaraşır çocuklar doğurabilecek bir kadın…

(20 İNSAN GÜNÜ SONRA)

KISKANIYORUM! En doğal hakkım ya gerçi… Zeus rahat durmuyor ve bu işler beni sıkmaya başladı. Bugün yine ortalıktan kaybolduğu sıra artık böylece elim kolum bağlı beklemek istemediğime karar vermiştim ve bu nedenle gördüğüm herkese onu sormaya başladım. Poseidon'a sorduğumda bana Apollon'un yanında gördüğünü söyledi. Apollon'sa bugün hiç görmediğini söyleyerek beni Artemis'e yolladı. Artemis taht odasını, Hestia ise kütüphaneyi önerdi. Kimse net bir cevap vermeyerek beni iyice delirtirken sonunda Afrodit'te bulmuştum aradığımı; onu yer yüzünde gördüğünü söyledi. Hem de yanında güzel, ölümlü bir prensesle…



HERA M.Ö. 5.yy
Rhode Island School of Design Müzesi

(284 İNSAN GÜNÜ SONRA)

Zeus'un yeni bir sevgilisi olduğunda ve ben bunu fark ettiğimde; onu ve ondan olma çocuklarını cezalandırdım. Artemis ve Apollon'un annesi Leto'yu lanetleyerek kara üzerindeki herhangi bir yerde doğum yapmasını engelledim mesela; ya da Kallisto'yu bir ayıya dönüştürdüm. Ancak Zeus'un çocukları arasında en nefret ettiğim, hışmıma en çok uğrayan biri vardı ki; adını bile benden alan, Herakles, "Hera'nın zaferi"… Zeus'un çocukları arasında babasına en çok benzeyen belki de oydu. O; ölümlü, ölümsüz ve ikisinin arasındaki her yerdeydi. Ancak ne var biliyor musun sevgili günlük? Pişman değilim. Hak ettiler ya da etmediler; elimden geleni ardıma koymadım ve koymayacağım!

İzem TİRYAKİ, Hazırlık FEN/A

MARİNA ABRAMOVİC ve ULAY

Marina Abramovic, Sırp performans sanatçısıdır.
Marina Abramovic, 1960'larda ortaya çıkan vücut sanatı akımının (body art) önemli bir temsilcisidir. Abramovic performanslarıyla fiziksel ve zihinsel potansiyelin sınırlarını zorlayan ve araştıran bir sanatçıdır.

Ulay, gerçek adı Frank Uwe Laysiepen olan fotoğraf, performans ve video sanatçısı.
60'ların sonları ile 70'lerde en aktif yıllarını yaşayan Ulay, daha çok Marina Abramovic'le birlikte çalıştığı dönemde ortaya koyduğu performanslarla tanınıyor bugün.

MARİNA ABROMOVİC'İN GÜNLÜĞÜ

1974 Pazartesi
Yarın önemli bir performansımı sergileyeceğim. Bana mazoşist ve teşhirci diyorlar. Bu performansımın onlarda bir farkındalık yaratacağını umuyorum. Performansımın bu kez benim bedenimin sınırlarını zorlamayacağını biliyorum, bunun amacı izleyicilerin zihinlerini zorlamak. Fakat benim gibi bir performans sanatçısının bile içinde bir korku olmuyor değil. Sonuçta ben bedenimin sınırlarını zorlarken bunu topluma göstermek için yapıyorum. Bunun bir diğer amacı da bedenin kontrolünün zihinde olduğunu göstermek. Durum böyleyken toplumdan nasıl zihinlerini zorlamamalarını bekleyebilirim?

Salı
Toplum vahşi. İnsanlar vahşi. Zihinler , bedenler vahşi. Şu an saçlarımın arasında oluşmuş beyaz tutam ise hepsinin kanıtı. Bugün performansımı gerçekleştirdim. Kendim altı saat boyunca hareketsiz durdum ve insanların önümde duran masadan çeşitli objelerle bana istediklerini yapabileceklerini söyledim. Objeleri de kendim seçmiştim. İnsanların kalplerinin ve zihinlerinin görünen kısımları için gül, parfüm, güzel bir kuş tüyü gibi şeyler; kimseye göstermedikleri kısım içinse makas, bıçak, jilet gibi objeler koydum. İnsanlar başlarda bana iyi davrandılar, sarılanlar öpenler oldu. Sonrasında ise içlerindeki vahşi ortaya çıktı. Boynumu ve vücudumun çeşitli yerlerini jiletlediler, makasla kıyafetlerimi kesip bana çeşitli fiziksel zararlar verdiler. Bu benim için hayatımın en sarsıcı anıydı. Beni bir manken gibi taşıdılar ve fırlattılar. İçlerinden bir tanesi eline silahı alıp tetiğini bana çektirmeye çalıştı. Tam o sırada galeri sahibi gelip gösterinin bittiğini söyledi. Ve o anda insanlık tarihinin en akıl almaz olayı yaşandı. Ben hareket edince hepsi benden kaçmaya çalıştı hatta bana silah doğrultan adam bile. İnsanlar kendi yarattıkları vahşetin kendisinden korkup kaçıyorlardı. Otele geri döndüğümde saçımda bir tutam beyazlık gördüm. Bu performansın unutulmayacağını ve "Ryhtim 0" adını her yerde göreceğimi biliyorum.

1975 Cuma
Ulay. Onu gördüm, onunla tanıştım, onda kendimi buldum ve onunla bir beden oldum. Performans sırasında kendime yaptığım çizikleri ve yaraları sardı. O anın ikimiz için de uzun bir yolun başlangıcı olduğunu hissettim.

2 yıl sonra
Onun yakınımda olması, benden bir parça olduğunun kanıtı. Aynı düşünüyor, aynı şeyi birilerine açıklamak ve kanıtlamak için tutkuyla çalışıyoruz. Onun sanatı benimkini, benimki ise onunkini besliyor. Bugün bir performans gerçekleştirdik. Bir insanın nasıl başkasının hayatını absorbe edeceğini, değiştireceğini ve yok edeceğini anlatmaya ve aşamalarını aktarmaya çalıştık. Bu ikimizin de bayılmasıyla son buldu. Birbirimizin hayatını yok ediyorduk, bunu nefeslerimizi paylaşarak ve paylaşacak nefes kalmayınca da ikimizin de yok olmasıyla bitiriyorduk. Tabii ki bu manevi bir yok oluştu ve bunun ana fikri verdiğini düşünüyorduk. Bu manevi yok oluşa nefeslerden yola çıkarak, "Breathing In / Breathing Out" adını verdik.

2 Ay Sonra
Ulay ile çeşitli performanslara imza atıyoruz. Herkesin gözünde kusursuz bir sanatçı çiftiz.

1 Hafta Sonra
Bugün başka bir performansımız vardı. Tamamen delilik olarak adlandırıldı fakat biz sanatımızı icra ediyorduk. Performansın adı "Imponderabilia". Bir müzenin kapısında tamamen çırılçıplak olarak karşılıklı şekilde ayakta dikildik. Performansın amacı ise içeri girerken Ulay ile benim aramdan geçmek zorunda olan ziyaretçilerin hangimizin yüzüne bakacağını anlamaktı.

1980
Ulay ile bir karar aldık. Şu ana kadarki en uzun gösteriyi gerçekleştirmek istiyoruz. Çin Seddi'nde yapılacak bir gösteri için izin almaya başladık.

1983
Ulay ile birlikteliğimiz devam ederken tamamen iç içe olmanın iyi olacağını düşündük. Birbirimize ve sanatımıza o kadar bağlı idik ki bir karavanda yaşamaya karar verdik. Ulay ile bir karavana taşınıyoruz ve bunun ikimizin sanatı için de iyileştirici etkide olmasını umuyoruz.

2 Ay Sonra
Sanatımıza iyi gelen bir inziva içerisindeyiz, herkesten ve her şeyden uzak birbirimize yakınız.

2 Yıl Sonra
Çin'den hâlâ gerekli izni almaya çalışıyoruz. Bu yüzden birkaç defa Çin'e gidip gelmemiz gerekti. Herkesin gözünde müthiş sanatçı bir çiftiz ve herkesin aklında mükemmel bir resim var. Aslında Ulay durumundan hiç memnun değil. Ürettiklerimiz iyileştikçe ilişkimiz daha da kötüye gidiyor. Bunun farkındayım ama bu mükemmel görünen hayatımızın içini kimseye göstermek istemiyorum. Bir şekilde devam ettirmemiz gerekiyor, mükemmel bir iş bölümümüz var ya da vardı bilemiyorum. Parasal kısımlarla o ilgileniyor, nasıl ve ne yapacağımı bilmiyorum.

1988
Çin'den gerekli izni sonunda aldık. Şu ana kadarki en yorucu performansımıza başlamaya gidiyoruz. Bu gösteride Ulay Çin Seddi'nin bir başından, ben ise diğer başından başlayarak birbirimize doğru Çin Seddi'nden inmeden yürüyeceğiz. Ne kadar süreceğini bilmiyorum fakat hava şartları da yardımcı olmuyor.

3 Ay Sonra
Yürüyüşümüz sona erdi. Ortada buluştuğumuzda ben yürüyüşün bitişini düşünürken bana bir daha unutamayacağım şeyleri büyük bir dikkat ve soğuklukla söyledi: "Seni aldattım ve kadın hamile." Kim olduğunu sorduğumda ise Çin'e önceki gelişlerimizde de yanımızda bulunan çevirmenimiz olduğunu söyledi ve bana: "Ne yapmalıyım?" diye sordu. "Ne mi yapmalısın?" dedim. "Ben gidiyorum, sen ne istersen yap.".

2 Ay Sonra
Evlendiler. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. 40 yaşındayım, şişmanım, çirkinim ve arzulanmıyorum. Tanrım, hem sevdiğim adamı hem işimi kaybettim. Çünkü birlikte çalışıyorduk ve geriye hiçbir şey kalmadı. Bundan sonra bir şekilde ya dibe batacağım ya da yüzeye çıkacağım. Bunlardan biri olana kadar ve yazmaya değecek bir olay yaşayıncaya dek bu günlük de aynı benim Ulay'la geçirdiğim on iki yıl gibi kapanıyor.

21 Yıl Sonra
Hayat bana son kozunu oynadı. Ya da Ulay mı demeliyim? Ama her şeye rağmen kızgın değilim. Bugün Ulay ile yaptığımız bir performansı tekrarlıyordum ve bu performansı yapacağımın haberi büyük bir ses getirmişti. Performans sessiz konuşma esasına dayanıyordu ve açıkcası böyle büyük bir katılım olacağını beklemiyordum. 3 ay sürecekti. Yani daha önümde uzun bir yol vardı ama performansın bugününü kesinlikle ben ve izleyiciler açısından unutulmayacak gibiydi. Gösteride ben uzun bir masanın bir başına oturuyorum ve karşıma birer dakikalığına insanlar geçiyor. Her insanla bu bir dakika içerisinde sadece birbirimizin gözlerinin içine bakarak sessiz bir iletişime geçiyoruz. Bugün de masamın bir başına oturmuş karşımdaki insanla iletişim kurarken gözlerimi açtığımdaki yeni misafirin, yirmi bir senelik ayrılıktan sonra ilk defa gördüğüm kişi olduğunu fark ettim. Bana sanki hiçbir şey değişmemiş gibi yüzünde hafif bir tebessüm ve o bir zamanlar ikizim olduğunu düşündüğüm mavi gözlerindeki yirmi bir seneyle baktı. Bir anda bütün dünya karardı ve sadece ikimiz kaldık, sanki ölüyorum gibi onunla geçirdiğim on iki sene gözlerimin önünden geçti. Bu on iki seneyi kaldıramayan gözlerim hafızalarında daha fazla yer açmak için fazlalıkları göz pınarlarımdan aşağı ittiler. Kalbim de sanki ellerime yirmi bir senedir başka bir el değmemiş gibi hasret ve özlem yükledi. Beynim onun somutluğundan başka bir şey hissetmemek için birleşmemizi uygun buldu ve ellerim vücudumdaki her hücrenin desteği ve yanaklarımdaki ıslaklığın verdiği cesaretle aramızdaki masaya ayrılmamışları birleştirmek için uzandı. Onun ne hissettiğini veya ne hissetmediğini bilmek mümkün olsaydı bile bilmek istemeyeceğim bir anda ellerimiz kenetlendi ve on iki senenin son anısı gözlerimin önüne geldi: Çin Seddi. Aynı anda bir dakikanın ve dolayısıyla karşımda oturma süresinin bittiğinin farkına vardım ve yirmi bir senelik hasret, kaldığı yerden devam etti.

ULAY'IN GÜNLÜĞÜ

Ben bir artivistim. Yanlış okumadınız evet, bir artivist yani sanatçı ve aktivistin birleşimi. Babamın bana tek bir öğüdü vardı: "Sakın asker olma!". Doğduğum Nazi Almanyası ve bombardımanın içinde, babamı kaybettim. Annem ise beni ve şimdi dönüp arkama baktığımda fark ediyorum ki her şeyi terk etti. Yetimhaneye gittiğimde ise beni hayatım boyunca terk etmeyecek şeyin sanat olduğunu fark ettim.

1975
Bugün Amsterdam'daydım. Marina Abramovic adlı bir sanatçının "Thomas Lips" adındaki bir çalışmasını izliyordum. Performans sırasında kendini kırbaçlıyor ve vücuduna jiletle bir pentagram çiziyordu. Hayır, bu olmamalı, dedim kendi kendime. Sonra yaraları fark etmeye başladım; kendi vücuduna acıyan ve yüzünde yaptığı işi sevmeyen bir ifade yoktu, yüzünde acı belirten tek bir mimik dahi oynamıyordu. Marina'dan hoşlanmamıştım fakat, yaralarını temizledim. Bir şeyler sürdüm ve ikimiz için de kritik an o andı. Ona dokunduğum ilk anda inanılmaz bir çekim oluştu. Kişiliklerimiz, fiziksel görünüşümüz, karakterlerimiz, ayrı ayrı yapmakta olduğumuz işler... Sanki kayıp kardeşimi bulmuş gibiydim, aşikârdı ve hiçbir ispat da istemiyordu: Bizi birleştiren kaderdi. Ayrıca kader sanki kendi kendine eğleniyormuş gibi ikimize de farklı dünyalarda, aynı gün nefes aldırmıştı.

1976
"Sanatın kriminal bir yönü vardır." Bu benim sadece yirmi beş dakikada, bütün Alman ulusunun imgesel yapısını nasıl sanatın kurumsallaşmaması için verdiğimiz savaşa alet ettiğimin bir kanıtı.
Almanların ulusal gururunun ikonu olarak görülen, en pahalı ve en değerli tablo olan ve bu da yetmezmiş gibi Hitler'in favori ressamı Carl Spitzweg'in "Yoksul Şair"'ni Ulusal Galeriden gün ortasında çalarak bir işçi göçmen Türk ailesinin salonuna astım. Yaptığım şey kısaca böyle özetlenebilir. Bu yaptığım metalaştırılan ve varlığı her seferinde geçiştirilen yoksulluğun, bir an için bile olsa belirgin olmasını sağlamaktı. Hem göçmenlik hem işçi sınıfı Alman kültürünün karşısına yerleştirildi ve ben performanstan iki saat sonra polisi arayıp kendimi ihbar ettim.

2 Yıl Sonra
Marina ile birlikte performanslar yapıyoruz ve bu ikimiz için de kimliklerimizi tam olarak oluşturmaya yardımcı oluyor. Hayatım tam bir düzen içerisinde ilerliyor, bir sanatçınınki ne kadar düzenli olabilirse.

1980
Marina ile ruhani bir birlikteliğin sembolü için Çin Seddi'nde yapılacak bir gösteriye imza atmak istiyoruz.

1983
Kariyerimin doruk noktalarındayım ve bunda Marina ile yaptığımız performansların büyük bir etkisi olduğunun farkındayım. Birbirimize ve sanatımıza iyi geliyoruz bu yüzden ayrı olduğumuz tek yeri de birleştirmek için bir karavanda yaşamaya başladık. Bu arada Çin Seddi için gerekli izinler uzun sürecek gibi görünüyor.

1Yıl Sonra
Ben hayatım boyunca kurumsallaşmaya karşı durdum ve içinde olan herkese bunu fark ettirmeye ve içinden çıkarmaya çalıştım. Şimdi ise kendi isteğimle bir kurumsallaşmanın içindeyim ve nasıl dışarı çıkacağımı bilmiyorum. Marina ile güzel bir iş bölümü içindeyiz fakat hayatım benim için çok monoton. İnsanlar bizi mükemmel bir sanatçı çift olarak görüyor, bense bu durumun içinden kendime dahi itiraf edemediğim şekilde çıkmak istiyorum.

1 Yıl Sonra
Marina'yı aldattım. Çin'e geçen gidişimizde çevirmenimiz ile bir birlikteliğim oldu, bu durumun benim için zorluğu tarif dahi edilemez fakat içinde bulunduğum monotonluğun bozulması beni istemediğim bir şekilde tatmin ediyor. Damarlarımda dolaşan adrenalin, kalbimde bulunan pişmanlık ile galibiyet savaşı veriyor ve aralarında kalan beynim ise tamamen durmuş durumda.

2 Yıl Sonra
Sekiz senelik monotonluktan sonra damarlarımda dolaşan adrenalin, kalbimdeki sızıyı biraz olsun dindiriyor ve ben o adrenalinin bağımlısı oluyorum. Artık Marina'nın yüzüne dahi bakamıyorum bu yüzden alkol almaya başladım.

1988
Çin'e gidiyoruz ve ben geçmişte ruhani birlikteliğin sembolü olacağını düşündüğüm bu yürüyüşü Marina ile tam bir ayrılığın sembolü olarak bitireceğime dair kendime söz verdim. Bencilce olduğunun farkındayım ama Marina için daha iyi olacağını düşünüyorum, en azından bağımlısı olduğum adrenalinin onun hayatını da mahvetmesine izin vermemiş olurum.

3 Ay Sonra
Yürüyüşün sonuna geldik ve ben çevirmenimizin hamile olduğunu öğrendim. Kendime söz verdiğim üzere Marina'ya durumu anlattım ve o an Marina'nın gözlerinde anlamlandıramadığım bir bakış belirdi: hayal kırıklığı, zaten beklediğin bir şeyin gerçekleştiğini öğrenmenin hüznü, inanmak istememe... Onu hâlâ sevdiğimi fark ettim, aynı zamanda aramızdaki bağın günümüzde sevgi olarak adlandırılan şey olmadığını da.

2 Ay Sonra
Evlendim.

1 Yıl Sonra
Çocuğum ve karımla birlikte mutlu bir hayatımız var. Eşimin adı Lena ve beni gerçekten seviyor.

19 Sene Sonra
Çocuğum büyüdü ve çeşitli performanslara imza attım. Eşimle birlikte mutlu ihtiyarlar olarak hayatımızı sürdürüyoruz. Fakat Lena'nın içinde hâlâ bir Marina kıskançlığı var, bence Marina da benden intikamını böyle aldı. Beni araştırdığınızda Ulay ve Marina hakkında her şeye ama her şeye ulaşabilirken Lena ve Ulay hakkında hiçbir şey bulamıyorsunuz. Marina'nın intikamı tam olarak buydu işte: "Bizim aşkımız daha büyüktü." düşüncesini herkesin gözüne sokuyordu.

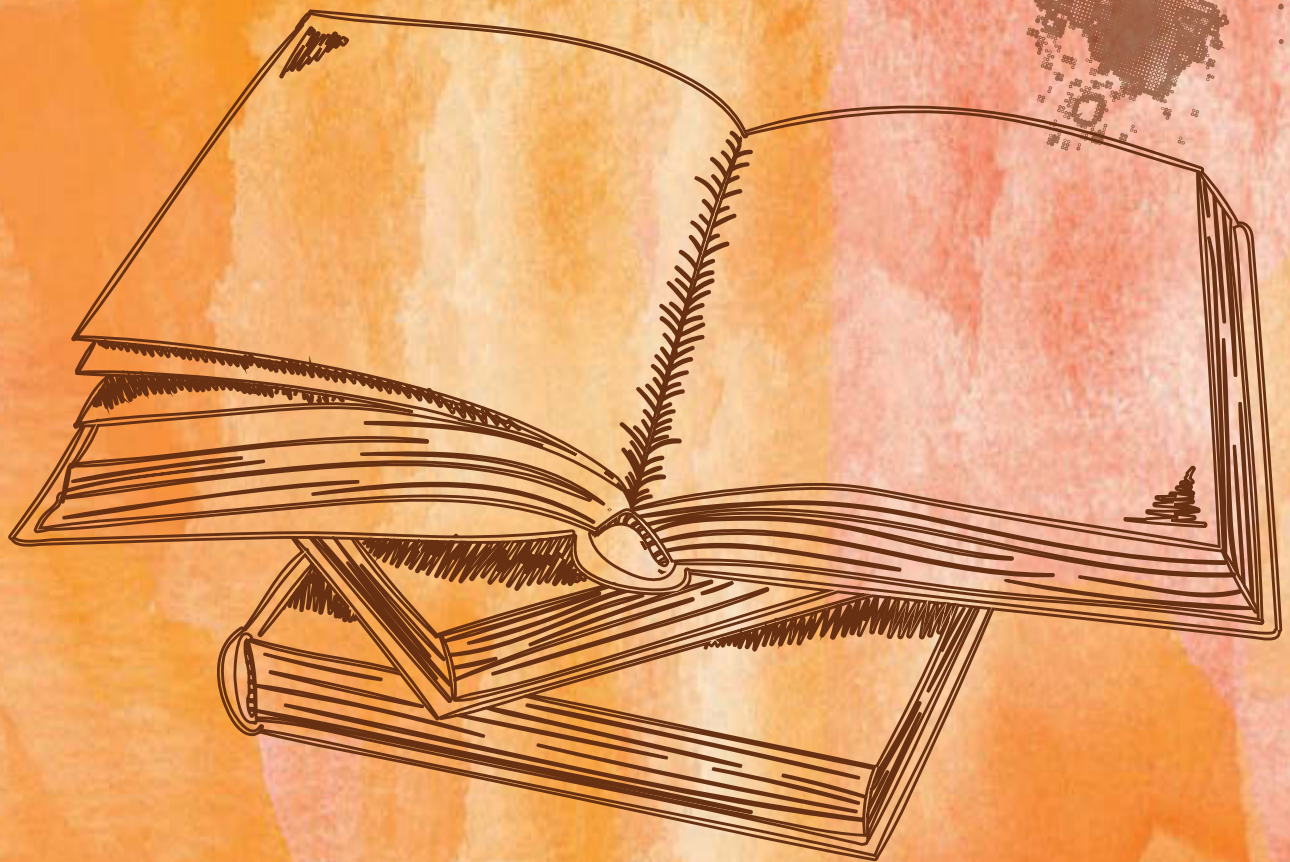
1 Sene Sonra
Marina'nın geçmişte gerçekleştirdiğimiz bir performansı tekrar yapacağını duydum ve içime karşı koyamadığım bir gitme isteği yerleşti. Kendime onu görmeye cesaret edebilecek misin diye sordum ve cevabım denemek istiyorum oldu. Salondan içeri girdiğimde, Marina masanın başında oturuyordu ve sanki etrafına yıllar ona hem maddi hem de manevi etki etmemiş gibi tanıştığımız günkü güçle performansını gerçekleştiriyordu. Karşısına oturdum, yüzümde eskileri hatırladığımın kanıtı olarak bir tebessüm vardı. Gözlerini açtığındaki merak, beni görünce yerini şaşkınlığa bıraktı. En son tam yirmi bir sene önce gördüğüm gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki bir süre sonra birer birer damlalar yanaklarından süzülmeye başladı. Bana sadece ikimizin bildiği o özel dilde "Nasıl?" diye soruyordu. Benim verecek bir cevabım yoktu, kafamı hafifçe yana yatırıp gözlerimi yumdum. Masanın üzerinden bana ellerini uzattı, ben ellerini tuttuğumda ise aynı tanıştığımız günkü gibi bir çekim oluştu fakat bu sefer ikimiz de bu çekimin sevgi olduğu yanılgısına düşmedik. Bizim aramızdaki sevgi değildi. Aynı ruhun, farklı bedenlerdeki dünya yansımalarıydık. Marina'nın gözlerindeki değişimden bir dakikanın bittiğini anladım. O profesyonel bir şekilde, ellerinde on iki senelik birlikteliğin izi ve yanakları ıslak olarak performansına devam etti. Ben de evime, eşime ve çocuğuma geri döndüm.

Ekin İpek TUNÇ Hazırlık FEN/A



Günlükteki Kahramanlarımız Marina ve Ulay'ın Buluşma Sahnesi

HiKÂYeLER



DÜNYA SAVAŞI



Şihetara Boğazı çevrel
30 Oc

Dünya Savaşı'nın sonu... bilmenize gerek yok zaten tarih k tekrarlamıyor mu? Yılın da kaç ol etmiyor hiç altı basamaklılara geç başa dönüyoruz zaten. İnsan der asla başaramayan bir hayvan türü kadar kazansa da gözü doymuyor kaybetse de bunu kabul edemiyo

Antlaşmalar imzalanmış, s yeniden çizilmiş. Kârlı bir antlaşm fazladan toprağımız olmuş. Buna var mıydı diye düşünüyorum. Ülk dinler ve sınırlar Tanrı'nın bize bir ziyade bir cezası olduğu düşünces Bayrağını, dinini, toprağını ya da için insan öldürmeyi bir onur olar görmek bana göre barbarlık.

Şehrin lüks semtlerinden işlek bir caddesinde 7. katındaki dairemde oturmuş, sokağı izlerke bu yazıyı yazıyorum. Dışarıda bir şenlik havası hakim, insanlar sava kazandıklarının kutlamasını yapar mutlu ve asıl tehlikeyi görmezden eğleniyor. Saksafon çalan bir ada dans eden bir grup çocuk, öpüşer metelik fazladan almak için pazar biralarını zafere tokuşturan bir grup, düşüncelerini duvarlara yansıtan birkaç marjinal, yaşına göre oldukça hareketli bir şarkıcı ve her ihtimale karşı bekleyen yirmiye yakın polis...

Düşünüyorum, bu insanlar neye seviniyor?

Savaşın mutlu sonuna mı? Bu mutlu bir son mu? Üç bilim üssü patlatılmış. Bir tanesi gezegendeki en büyük olandı. Yüzlerce üniversite, hastane... Binlerce fabrika, okul, hastane ve milyonlarca ev. Neden diye soruyorum kendime. Bu kadar insana ya da yapıya kıymanın anlamı ne? Ülke yöneticileri ayaklarını uzattıkları ve rahatça dinlendikleri saraylarından halklarına her şeyin güzel gittiğini söylüyor. Herkes ilerlediğini sanıyor kimse sonunda başa döndüğümüzün farkında değil.

Patlatılan üslerden birinde çalışan dostumun (Mondain) ölmeden önce yazdığı yazıya bir kez daha göz atıyorum. Tarihler insanların tüylerini ürpertici şekilde birbirini tutuyor. Milyarlarca yıldır kurtulamadığımız döngünün yine sonuna dolayısıyla yeni bir başlangıca yaklaşıyoruz. Dostumun yazısını özeti şu şekilde: İnsanlar dünyada aslında tahmin ettiklerinden çok daha uzun süredir var. Bunu bilmemelerinin nedeni ise gayet basit. Her seferinde baştan başlıyorlar. Varoluşumuzun başından beri döngü şu şekilde ilerliyor: Taş devrinden itibaren insanların beyinleri gelişmeye başlıyor. Daha sonraları çoğalan insanlar ufak çaplı savaşlarla o zamanlardan vahşiliklerini gösteriyor. Bir süre sonra resimler ve ardından yazı bulunuyor. Ondan binlerce yıl sonra insanlara yazı ve resmin hesaplamalar için bulunduğu ve kullanıldığı anlatılıyor. Oysa gerçek öyle değil. Bulunma nedenleri çok daha basit: unutulmama hatta ölümsüzlük isteği. Bu istek insanları o kadar sarmış ki kimisi unutulmamak için sahte kitaplarla kendisini Tanrı'nın elçisi olarak tanıtıyor, kimisi ise ölümsüzlük için kan içmek gibi yöntemlere başvuruyor. Tabii ki hiçbiri işe yaramıyor. Ne kadar unutulmaz olursan ol, bir gün seni hatırlayan kalmıyor ve ne kadar yaşarsan yaşa bir gün ölüyorsun. Yıllar geçtikçe insanların birbirinden kopmak için uydurdukları nedenler de artıyor.

Az önce bunları yazarken bir silah ateşleme sesi duyunca panikleyerek dışarı baktım ancak sadece eğlenmeye çalışan yeniyetmenin biriymiş. Ne yazık ki eğlenmeye çalışırken bana yazacaklarımı unutturan bir yeniyetme... Zaten kapı da çalıyor, en iyisi gitmem olacak. Yarın bu defteri yeniden açıp bu yazıya devam edeceğim. Özellikle Morhange hakkında yazmak istiyorum yarın; o ve parlak hayatı... Şimdilik iyi akşamlar sana sevgili defter, yarın görüşürüz bir de hâlâ hayattaysam tabii...

Savaş Gazetecisi ve Müzik öğretmeni, Pépinot

İzem TİRYAKİ- Hazırlık FEN/A

Sevgili Emma,

Sana küçük bir hikâye göndermek istiyorum. Umut ederim ki yazdığım son satırları okumadan bu çocuğu tanırsın.

Her Artı Beraberinde Bir Eksi Getirir

On iki yaşında bir oğlan çocuğu, her gün olduğu gibi yine sessiz bir şekilde sırasına gömülmüştü. Yüzündeki donuk ifadeyle başkalarının gözünden, fazlasıyla soğuk ve pasif bir kişilik olarak görünüyordu. İnsanlar onun bu tavırlarına alışarak onu görünmez ilan etmişlerdi. Belki yazılı değil ancak okul içerisinde kabul görmüş bir kuraldı. Çevresindeki insanlar iletişim kurmak için hiç uğraşmadığı düşüncesine tezat olarak bu çocuk, kendisiyle savaşmaktan bitap düşmüştü. Normalde, hissettiği en ince duyguları dahi yüzünün her bir zerresine işlemesi kaçınılmazdı. Fakat bu çocuk, diğerleri gibi değildi. Hiçbir yönüyle... Hem fiziksel hem ruhsal hem de kişilik itibariyle... Ona baktığımda diğerlerinden ziyade bambaşka birini görürdüm. Başkalarına ördüğü duvarlar bana işlemiyordu. Bu çocuk, içinde çok farklı bir kişilik barındırıyordu. Açıkçası ona hem imreniyor hem de onu çok kıskanıyordum. Diğer insanların, bu çocuktaki cevherleri görememesi çok büyük bir kayıptı. Sadece bir insanda, bu kadar fazla mükemmel özelliğin bir araya toplanması yalnızca bir mucize olabilirdi. Yakışıklılığı, davranışları, yetenekleri, becerileri, bilgisi, farkındalığı, kişiliği... Say say bitiremezsiniz.

Bazı insanlar, çocuğun kendi etrafına ördüğü görünmez duvarları yıkmasına yardım etmek için çok uğraşırdı. Fakat bunlar yalnızca beyhude çabalardan ibaretti. Çocuğun, o duvarların ardına geçme çabaları hep neticesiz kalırdı. Genellikle duygularını ve düşüncelerini başkalarına açmaktan korkardı. Güven sorunu vardı. Bu yüzden kendini, hep bir noktada durdurmak zorunda hissederdi. Fazlasıyla korkardı. Olumsuz düşüncelerden, yanlış anlaşılmalardan, rezil olmaktan... Bu durumlara düşmektense kimsenin onu tanımaması daha iyiydi. Kendini, her girdiği ortamdan istemediği halde soyutlardı. Bu olaylar zamanla, çocuğun içinde büyük bir boşluk daha açtı. Bu boşluğu hiçbir şekilde telafi edemiyordu. Bu gibi sebeplerden dolayı zamanla hırçınlaştı, daha çok içine kapandı. Artık rahat edemiyordu ve patlama noktasını aşmak üzereydi. O an aklına, içindeki birikmişlikleri kâğıda akıtmak geldi. Bu vesileyle günlük tutmaya başladı. Her ne kadar gerçek bir insanın yerini tutmasa da o boşluğun acısını biraz da olsa dindirmeyi başarıyordu. Zamanla bu da yetmemeye başladı. Zaman, sanki onun aleyhine pervasızca akıyordu. Çocuk, artık kaybettiklerinin değerini daha iyi anlıyordu. Ancak eli kolu bağlıydı. Kendine zerre güveni yoktu. O, bütün sahip olduğu özellikleri inkâr ediyordu. Evde bulunan tüm aynaları kırmıştı ve her saniye kendini aşağılamaktan geri kalmazdı. Tabii ki içinden... Ancak ben, bu özgüvensizliğin nereden geldiğini çok merak ediyorum. İnsanlar, onun sahip olduğu özellikleri aynı anda elde edebilmek için varını yoğunu verirdi. Fakat bu çocuk, bütün bunları göremiyordu. Fazlasıyla önyargılıydı ve kendisine karşı haksızlık yapıyordu. Ancak, zaman bir anda onun lehine akmaya başladı.

Bugün, o çocuğun doğum günüydü. Ancak bugünün, hayatının dönüm noktası olacağından bihaberdi. Bir adet kitap ve masanın üstündeki bir bardak soğuk sütle kulaklıklarını takmış "Vois Sur Ton Chemin" şarkısını dinleyerek kitap okuyordu. Onun için kitaplar bambaşka duygular ifade ediyordu. Oturduğu yerden birçok kitabın başkarakteri olmak mükemmel bir duyguydu. Hayaller, istekler, yapılamayanlar... Hepsi kitaplarda saklıydı. Bazen tatlı, bazense acı... Ona duygularının taze kalmasında yardımcı oluyordu. Kitabın en güzel bölümündeyken telefonu çaldı. Genelde ailesi dışında aranmadığı için telefonu hep ya kısıkta ya da kapalı olurdu. Bugün açık olması büyük bir şanstı. Telefona doğru büyük bir şaşkınlıkla ilerledi. Arayan tanımadığı bir numaraydı. Açıp konuştu. Dediklerine göre yapılan uluslararası "En Güzel Yazı" yarışmasında birinci olmuştu. Bunun mümkün olamayacağını söyledi. Ancak bütün deliller onu gösteriyordu. Aramayı kapatınca gelen onlarca mesajı gördü. Galiba arkadaşları, onu kendisinden önce keşfetmeye başlamıştı. Yaptıkları genel açıdan yanlış, ancak çocuk için paha biçilmezdi. O günden sonra çocuk, yavaş yavaş kendini ortaya koymaya başladı ve her şey düzeldi. Hayat, artık onun için daha anlamlıydı.

Hayatı boyunca edinebileceği en temel dersleri almıştı. Zorluğu çektikten sonra güzelliklere kavuştuğundan dolayı bütün sahip olduklarının değerini biliyordu. Tırnaklarıyla kaza kaza, düşe kalka bu yollardan geçmişti. Her ne kadar pes etmiş gibi görünse de içinde bir yerlerde savaşarak hep mağlup düşmüştü. Ancak, yanında duran insanların desteğiyle ve sonrasında kendiliğinden akan çabasıyla başarmıştı. Yaşadıkları fazlasıyla önemsiz gibi görünse de zeki veya güzel olmanın çok daha ötesinde farklı farklı değerler kazanmıştı. Eskiden hayata bakışıyla şu anki bakışı arasında dağlar kadar fark vardı. O, karşısındaki küçük bir kıvılcımı büyük bir aleve çevirmeyi başarmıştı.

Oğlunuzun durumunu az da olsa anladığınızı düşünerek...

Sevgiler...

Bay Alex



İlkhan SELİN Hazırlık FEN/A

CUMARTESİ

Hiçbir zaman bizi ayırdığını hissetmemiştik, doğuştan gelen bir öğretmenlik yeteneğiyle doğmuştu sanki. Aksiyon - Reaksiyon adlı sözde eğitim sistemi ile kendi sadistlik ve yeteneksizliğini bizlere yükleyen hepimizin nefret ettiği okul müdürümüzden sonra bize ilaç gibi gelmişti.

Şimdi hatırlıyorum da daha geldiği ilk günden belliydi nasıl biri olduğu, ceza vermemişti çünkü. Bizim ona taktığımız lakapla birlikte söylediğimiz şarkıyı bile duymamazlıktan gelip sadece seslerimize odaklanmıştı. En büyük tutkusu müzikti, bunu en küçükleri olmama rağmen ben bile hissetmiştim. Bizim gibi bir öğrenci topluluğunda yapılabilmesi hayal dahi edilemeyecek şeyleri yapabileceğini düşünüyordu. Bunu düşünebilmesini sağlayacak ne yaptığımızı hâlâ merak ediyorum. Tuttuğu günlüğe buna dair bir şey yazmamıştı, zaten ben günlüğü bulduğumda ona sormak için çok geçti.



Günlüğünü okumaya başladığımda elli sene önceye gitmiştim, okul yoluna. Ne kadar izlemiştim o yolu, her cumartesi tek bir ayakkabı sesi duyduğumda içimde oluşan heyecanı hatırladım. Günlükte birden fazla başkahraman vardı fakat aralarında en belirgini "melek yüzlü şeytan"dı. Eski mümessil giderken ona böyle demişti. Onların ikisi de Pierre hakkında bir şey bilmiyorlardı fakat ben; sessiz, kimsesiz çocuk o yaşımda iyi bir gözlemci olup çıkmıştım. Pierre, tamamen sürü psikolojisine uyuyordu. Bu da onu neredeyse hücreden dışarı çıkarmıyordu, aslında yaptıklarının birçoğu annesi içindi. Ben ise küçük halimle her şeyin farkında ama sesim çıkmayan bir şekilde hâlâ cumartesileri bekliyordum.

Aslında hepimiz için günler korkutucu bir monotonluğa girmişti; bir öğretmen bize bir şey yapar, biz ondan intikam alırız, müdür hepimizi bahçeye toplar, itiraf veya ihbar bekler, kimse itiraf etmez ve sırayla hücreye gireriz. Okula gelişinden çok kısa bir süre sonra müdürün uyguladığı yöntemlerin bizim üzerimizde işe yaramadığını fark edip bizi en iyi yaptığı şeyle, müzikle yola sokmaya çalışmıştı. Hepimize sırayla şarkı söyletmeye çalıştığı günü hatırlıyorum, hiçbir şarkı bilmiyorum diye ne kadar endişelenmiştim. Bana karşı söylediği tek şey ise "Ben sana öğretirim." olmuştu. Aralarında en küçük olan beni yardımcısı yapmıştı, ben o zamandan planlamaya başlamıştım çünkü biliyordum o benim beklediğim babamdı.

Mondain gelince ona karşı olan bakışlarını görmüştüm, koroyu mahvedecek olmasından korkuyordu. Bana yaptığı zorbalıklara karşı ne kadar güzel korumuştu beni, aynı bir baba gibi. Mondain'den haz etmemesine rağmen yine de suçsuzluğu kanıtlanınca müdür beye gidip adaletin nerede olduğunu sormuştu. Ben biliyordum, müdür onu okulda barındırmazdı çünkü okulu ve otoritesini değiştiriyordu.

O cumartesi, okulun yanması bardağı taşıran son damlaydı. Eşyalarımı hazırlayıp babamla birlikte gitmek için peşinden koşuyordum. Daha geldiği ilk günden belliydi çünkü o gün de cumartesiydi.

EKİN İPEK TUNÇ Hazırlık FEN/A

Ne Güzel Şey Hatırlamak Seni



Demir parmaklıkların arasından sızan gün ışığı, çoktan kır düşmüş ve her yeni günle gittikçe daha da beyazlayan saçlarının üstüne vuruyordu. Ellerine bulaşmaktan kalıcılaşmış mürekkep lekeleri ve en az mürekkep lekeleri kadar mor olan gözaltlarıyla çok çok hasta bir adam zannederdiniz onu. Hasta değildi; yalnızca kendisini bir türlü terk etmek bilmeyen soğuk, öylesine hissizleştirmişti ki vücudunu, değil kolları ve bacakları, aklı bile uyuşmuştu. Sorsanız kendisine, "Ben kendimi bildim bileli içerideyim!'' deyiverirdi hâlbuki daha 10 yıl anca olmuştu bu yere düşeli. Hapishane korkunç, derlerdi hep. Gerçi o, bir zamanlar, 'zihin' dedikleri zifiri karanlık boşlukta kaybolmuşken hiçbir yer zihninden daha korkunç olamazdı onun için, hiçbir suç kendi hapishanesinden daha tutsak edemezdi onu. Kendisi de buna izin vermezdi ki vermemeliydi de ne kendisine ne de dört duvarın çevrelediği bir hücreye.

Suçlulara da hapishanelere de yabancı değildi neticesinde; şimdi de yadırgamamıştı. Yadırgamamak da denemez ki buna, düpedüz umursamıyordu aslında. Çevresindekilerin ne yaptığı onu neden ilgilendirsindi ki hepsi bu kadar uzakken onun düşüncelerine? Sayıları iki elin parmağını geçmeyen birkaç adam, umutsuzca ve belki de biraz inançsızca bu soğuk odayı terk edebilecekleri günü bekliyorlardı. Onun açısından işler hiç de böyle değildi, tüm umutsuzluklarını umuda çeviriveren, tüyler ürpertici zihnini bir düşünceyle masallar alemi yapıveren bir şey, bir insan vardı onun hayatında. Elini panikle, yine de olabildiğince nazik bir şekilde, yastığının altına götürdü. Derinin yıpranmış ve tanıdık dokusunu parmak uçlarında hissedince bir rahatlama hissi yayıldı göğsüne. Sırt üstü yattı, göz kapaklarını hiç beklemeden kavuşturdu. Ah, ne güzel bir hayaldi bu zihninde canlanan! Ellerinde sevgilisinin dalgalı saçlarını, her bir telin parmaklarının arasından kayarken bıraktığı yumuşaklığı hissediyordu. Sımsıcak yaz güneşi yüzüne vuruyor, kalbi bir kendisi, bir de sevgilisi için atıyordu. Küf kokusu, özlemle burnunda tüten sardunya çiçeklerinin o güzel ve en az yaprakları kadar narin özünü bastırıyordu. Her zaman buz kesen hapishane odası birden alev almıştı sanki, gözlerini hemen açtı.

Kolunu başının altına alarak yan dönerken yüzüne içten bir gülümseme yayıldı. Odadaki diğer mahkumlar fark etmemiş ve büyük ihtimalle sonrasında da etmeyecek olsa da bu onun günlük rutini gibiydi. Fazla güzeldi, onun hakkında düşünmek de en az sevgilisi ve yumuşacık saçları kadar güzeldi. Kapkaranlık zihinleri aydınlatabilecek derecesinde güçlü olan tek şey aşktı, hapishanedeki karamsar ve renksiz ortamdan onu kurtaran da aşkıydı. Ah, o saçları, o yumuşacık saçları! Sevgilisinin, hayatında gördüğü en güzel rengin en güzel tonlarına sahip olan gözleri, ağzından dökülen bal kadar tatlı kelimeler… Bakışlarını ellerine indirdi, bu nasıl da bir şeydi böyle? Bağırmak istiyordu, aşkını duyurmak istiyordu gökyüzündeki kuşların, denizdeki balıkların her birine. Kırk yılda bir ölüm haberleriyle birlikte gelen mektupların her biriyle biraz daha mutlu oluyordu, biraz daha hüzünleniyordu. Harflerin kıvrımları bir araya geliyor, sevgilisinin yüzünü gözünün önüne getiriyordu.

Pencereden son bir kez baktı; uçsuz bucaksız ve masmavi gökyüzünün altında, hafif bir esintiyle sahil kenarında yürüyen sevgilisinin yanında resmetti kendini. Yeniden sardunyaları koklayacağı, İstanbul sokaklarını aylakça arşınlayacağı, canının içine sımsıkı sarılacağı günü dört gözle, özlemle ve umutla bekliyordu. Hür olmanın tadını çıkarmak istiyordu. Hür ve bir o kadar da âşık...

Gökçe Naz OCAK 9/A



IŞIK

Adam çapkındı, kabul etmek gerek yakışıklıydı da. Gençliğinin baharında bir çiçekten ötekine konup duruyordu, ne de olsa onun için önemli olan kime âşık olduğu değil aşkın kimde olduğuydu. Bu seferinde de biliyordu; ilk değildi, son da olmayacaktı. Sadece gözlerindeki ışığı görmüştü ve bu ışıkta gizliydi yeni şiirinin dizeleri. Kadın da biliyordu çünkü o da birçok erkeğin rüyasını süslemişti.

Dönemin kadınlarında az rastlanan bir zarifliği ve kendine has bir havası vardı, öyle ki bu iki unsur birleşince çok da güzel olmayan bir yüzü bile bakılmaya kıyamayacak bir eşsizliğe bürüyordu. Dahası tam da Türkiye'nin değiştiği yıllarda kaleme aldığı eserleri ve kültürüyle akıllardan çıkmıyordu. Kendisinin farkındaydı, etrafına ne yaptığının da. Bundan sonra geriye sadece üç şey kalıyordu: bir itiraf, bir reddediş ve akıllardan kolay çıkmayacak başka bir aşk şiiri.

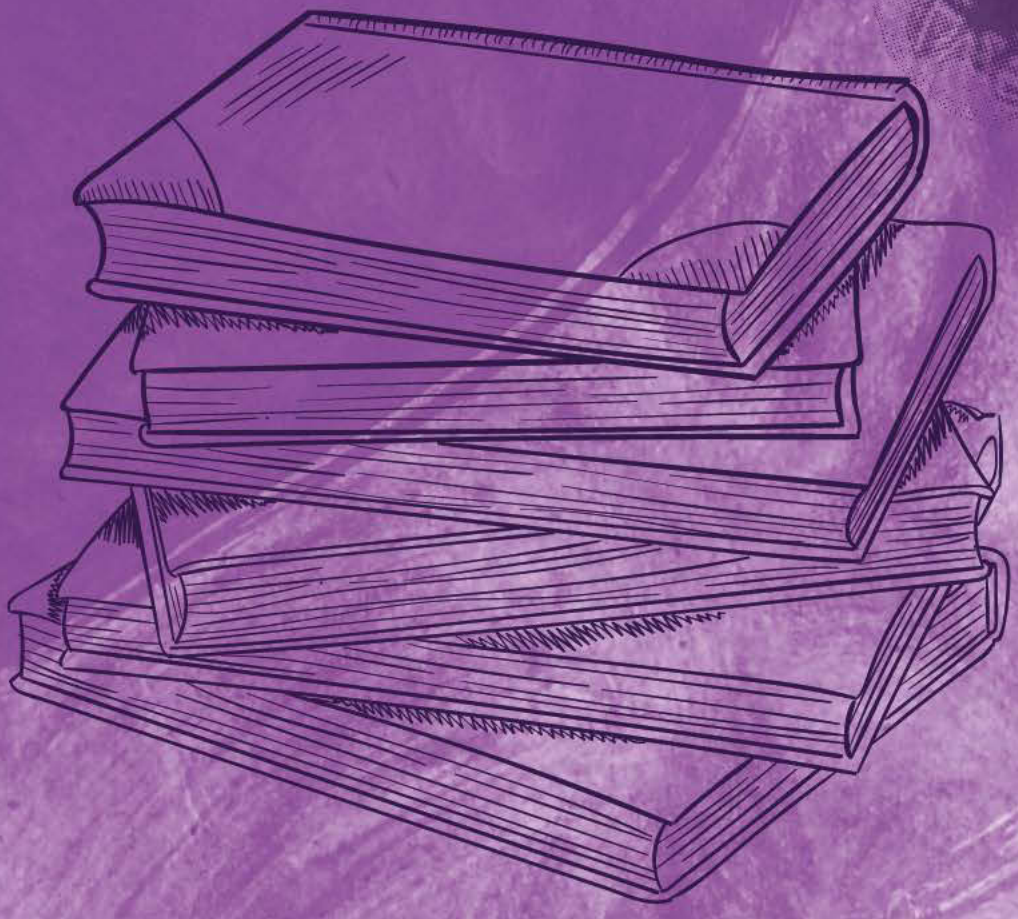
1920'li yıllarda, toplanan edebiyatçıların sohbet edip çeşitli konulardan konuştukları bir köşkte; kadın ve adam birbirlerini görmüşlerdi. Neticede ikisinin de eli mürekkepliydi. Tam da hikâyeye dayanarak; itiraf, toplanmalarının bir arasında geldi. Adam, kadına bir kâğıtta ulaştırmıştı hislerini: "Ben sizin için çıldırıyorum, siz bana aldırış bile etmiyorsunuz."

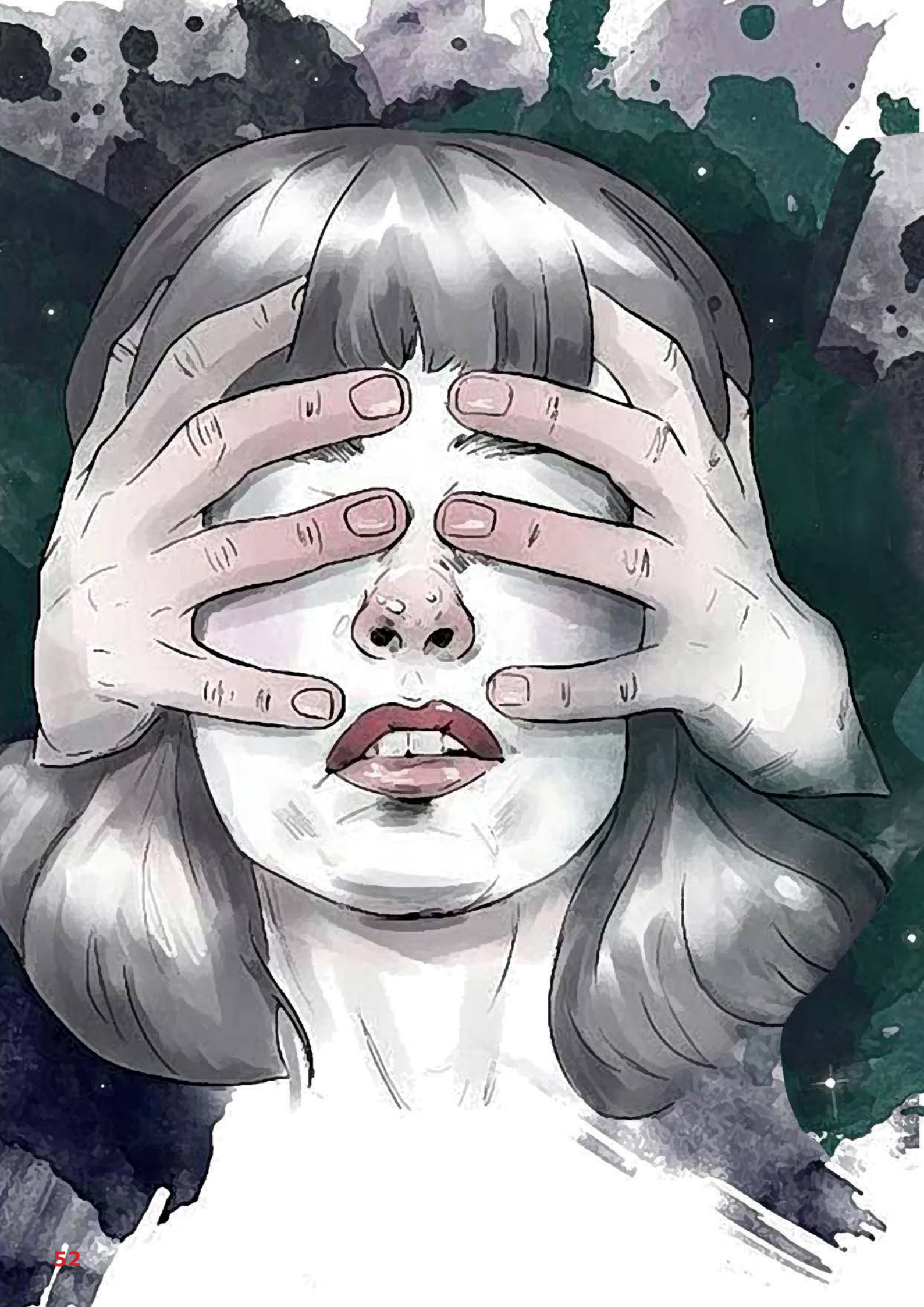
Olmuştu işte, itiraf gelmişti; şimdi sıra reddedişteydi. Kadın duygusuz ve daha da önemlisi acımasız değildi; aldığı teklifler kibrini beslememişti. Yine de bu durum onun için olağan bir hale gelmişti, neyse ki adamdan bir tebessümü esirgememişti. Çünkü biliyordu, cevap alınamayan itiraflar insanı için için tüketirdi. Başka bir aşığı da böyle yapmıştı. "Ah mademki sen de bir şair, / Ben de şairim, bu kâfidir." bu satırlardı aşkının itirafı, diğer âşığın. Sonunda cevap alamayıp hayatına son vermişti. Bu da derinden etkilemişti kadını, vicdanını her gün sıkıştıran buydu ve bunun tekrar olmasına izin veremezdi. Tebessüm, adam için bir avuntuydu. Sıra gelmişti son unsura: şiir.

Adam, yıllarca içinde yazdı şiirini, kadının etkisinden çıkınca da söyleyiverdi arkadaşlarına. Kadın, "Bir Ayrılık Hikâyesi" çıkarmıştı kâğıtların yüzüne. Fakat daha hayat izleyiciler için son kozunu oynamamıştı. Adam Nazım Hikmet, kadın Şukufe Nihal, intihar eden de Osman Fahri olmuştu. Hayat acımasızca Şukufe Nihal' in gözlerindeki ışığı Vera'ya armağan etmişti. Vera da bu ışığı hiç sönmemek üzere Nazım'ın tabutuna bakarken gözlerine mühürlemişti.

Gizli Kalem

ŞiiRLER





Ölümlü Ahiretin Merhum Kulları ve Filozofya

Ve usulca fısıldadı
ala bulanmış
el topraklardaki
yegâne can parçası
ebediyete beş kala
gönlünden arda kalanlara:
"Ey Yaradan!
Az bilinçten yoksun eyleyeydin beni,
alıkoyaydın bu dehşetü'l vahşetten,
nice diyar-ı azametten.
Zira
gönlüm kör olacağına
bu yabanlık manzarası beraberinde,
az boğulaydı zihnim karanlığa
ve kavuşaydı
esir kalmış;
nankör insanoğlu nefsini,
nadide nefesi sanmış bahtiyar ruhum
ahiret-i sükûnetine."

Bakınız ey aç zihinliler!
Ey muhtaç yürekliler!
Evvela
bir yoldaşın mephum yası,
yaşanmışlıkların tahakkümüne karşın
titrek vaveylası idir bu.
Nihayetinde kör algıları gömülü,
maziden kalma nankör sargıları sökülü,
lakin derinlerinde
bilinci ağırlaşmış,
gönlü ağarmış…

Velhasıl en yüce şey olsa dahi
"var olmak";
tanıklık etmek doğuşa,
eşlik etmek şevke,
emsalsiz kedere,
"yok olmak "tır
öte yandan
bilinmeyene sahip iken
bilgeliği sahiplenmeye çalışmak,
kopuvermek hakikatlerden
şu tek nefeslik ömürde.

Biz ki saydam yürekliler
biz ki opak geçmişliler,
mutlakıyete ulaşmaya giden
bu ince uzun yolda
zihinlerimize sığdırdıklarımıza,
sığdırmaya çabaladıklarımıza yanmak
ve
gömülmek yerine
tıpkı bir hayalet gemi edasıyla
hayatın yitik sularına;
benimsemeli ve özümsemeliyizdir
sahip olunanı,
özünde yaşayanı
şu yegane sahih hayatta.

Sakınınız ey aç zihinliler!
Ey muhtaç yürekliler!
Zira filozofya
kâh aydınlık getirse de
karanlık dünyaya,
kâh da
bilmenin dengesiz doyumuna erdirmektedir
ve hiçliği vermektedir
biz insanlara,
ömüre ömür katanlara.

Melisa BAYKUT 12/A

KARA TOPRAK MİSALİ İNSANLIK

Görebiliyor musun?
İnsanların aptallığını, ukalalığını?
Duyabiliyor musun?
Düşünceleri yüzünden zulüm gören
Denizlerin, Nazımların
Sessiz çığlıklarını?
Hissedebiliyor musun?
Fikirleri yüzünden belki de ileride
Hor görülecek masum çocukların,
Gözyaşlarını?
Hiç sanmıyorum...

Biliyor musun?
Hâlâ umudum var benim,
Yani yitirmedim henüz
İnsanlara olan güvenimi
Ama en vahim olan nedir,
Biliyor musun?
Mecalim kalmadı hiç
Dayanmaya
Onca yıldan beri
Yıkılmadım, ayaktayım
Devrilmeye yüz tutmuş,
Ulu bir çınar gibiyim
Ama çok korkuyorum
En son göreceğim şeyin
Sadece kara toprak olacağından.
Hâlbuki ne güzeldir
O sonu olmayan gökyüzünün derin maviliği
Anlayabiliyor musun?
Hiç sanmıyorum...



Düşünüyorum da bazen
Etrafımda olup bitenlere karşı
Kendime sorduğum soruların
Cevaplarını alabiliyor muyum diye
Soruyorum kendime
Nedir şu insanlardaki
Bu açgözlülük?
Peki ya budalalıklarına ne dersiniz?
Sevgiden yoksunluklarına, saygısızlıklarına
İstediklerinde haksızları haklı çıkarıp
Masum olanları teker teker hapse tıkmalarına?
Halka hükmetmek için insanların beyinlerini yıkayıp
Onlardan yozlaşmış bir köle ordusu oluşturmalarına,
Ne dersiniz?
Ben " Artık uyanın!" derim, haykırırım...

Barış Bilge CAN Hazırlık/A

Yalnız

Yalnız, yalnızdır o akşam yine.
Odasında oturur, konuşmaya başlar yine,
Kendisiyle...
Yalnız, yalnız mıdır o akşam yine,
Konuştuğu kendisiyse?

Kalkar, aynaya bakar, saçları dağılmış yine.
Üzgün.
Aynanın kirli kısımlarına son bir defa bakarken anlar
Yalnız, yalnızdır o akşam yine.

Karanlık

Gündüz yine kararır,
Hüzün çöker üstüme,
Belki biraz tedirginlik.

Güneş, ufukta artık yok.
Kalan son ışıklar ise karanlık ile savaşırcasına
Gölgeleri kurtarmak adına.

Gece yarısı oldu yine
Belki şu anda ölü olan yıldızlar beni seyrederken
Karanlık her zamankinden güçlü bir halde.

Gecenin aydınlanmasını beklerken,
Aniden uyuya kalırım.
Uyandığımda ise görürüm,
Güneş, ufuktaki yerinde
Ve onu çeken Apollon'un gölgesi üzerimizde.

Boşluk

Serapsız bir çöl,
Çalar umutlarımızı.

Ne bakarım
Ne görürüm.
Etrafım aydınlık ve karanlık.

Bırak çıksın yabani otlar,
Bu boş düzlükte.

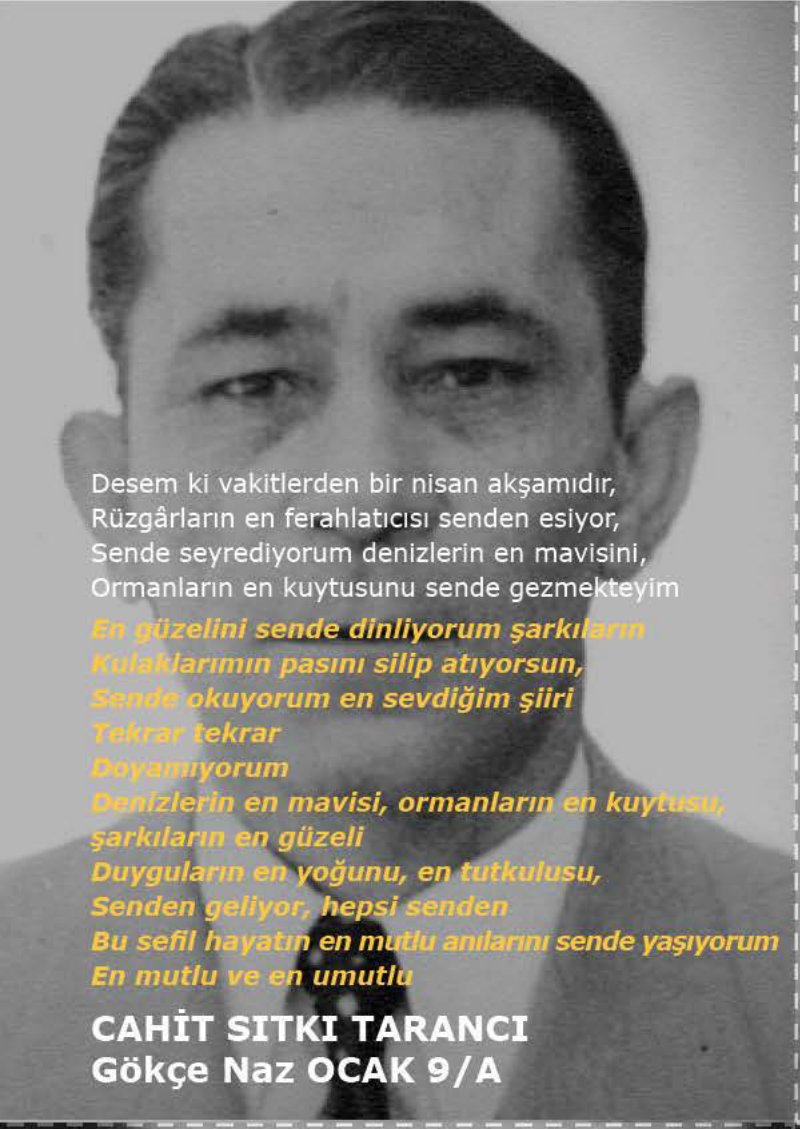
Ne hissederim
Ne yaparım.
Bedenim aslında yok.

Dalgasız bir deniz,
Neye yarar?

Ne kaybederim
Ne bulurum.
Çünkü boşluktayım,
Çünkü boşluk yok.



Kerim Necdet BOZKURT 9 FEN/A



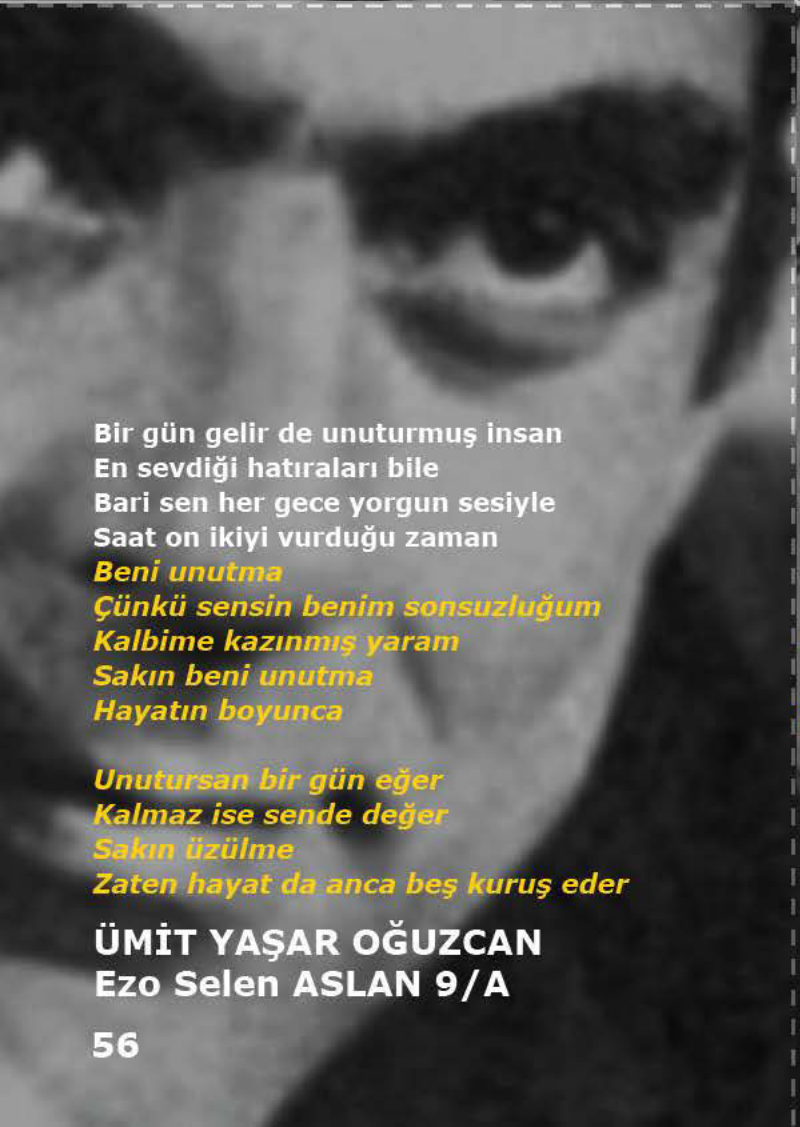
Desem ki vakitlerden bir nisan akşamıdır,
Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor,
Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini,
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim
En güzelini sende dinliyorum şarkıların
Kulaklarımın pasını silip atıyorsun,
Sende okuyorum en sevdiğim şiiri
Tekrar tekrar
Doyamıyorum
Denizlerin en mavisi, ormanların en kuytusu,
şarkıların en güzeli
Duyguların en yoğunu, en tutkulusu,
Senden geliyor, hepsi senden
Bu sefil hayatın en mutlu anılarını sende yaşıyorum
En mutlu ve en umutlu

CAHİT SITKI TARANCI
Gökçe Naz OCAK 9/A



Öyle derin ki gözlerini içmeye eğildim de
Bütün güneşleri pırıl pırıl orada gördüm
Orada bütün ümitsizleri bekleyen ölüm
Öyle derin ki her şeyi unuttum içlerinde
Ölüm mü daha ümitsiz yoksa ümitsizler mi?
Düşündükçe büyüyen merak
Sadece bir sınav için yaşadığımız hayat
Tüm umutlarımızın katili olur mu?

LOUİS ARAGON
Zeynep Naz KAYA 9/A



Bir gün gelir de unuturmuş insan
En sevdiği hatıraları bile
Bari sen her gece yorgun sesiyle
Saat on ikiyi vurduğu zaman
Beni unutma
Çünkü sensin benim sonsuzluğum
Kalbime kazınmış yaram
Sakın beni unutma
Hayatın boyunca

Unutursan bir gün eğer
Kalmaz ise sende değer
Sakın üzülme
Zaten hayat da anca beş kuruş eder

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN
Ezo Selen ASLAN 9/A



Seni sevdim, seni birdenbire değil usul usul sevdim
"Uyandım bir sabah" gibi değil, öyle değil
Aynı şey gibi,
Hani hayatın tadını sindire sindire,
Güzelliklerini tada tada çıkartırsın ya,
O her güzel şeyin sonunu yaşamak gibi mesela,
Aslında öyle de değil,
Her güzel şeyin sonunun sonsuz olması gibidir,
Seni sevmek, sana tutulmak,
Çünkü seni sevdikçe insanın
Bir daha bırakası gelmiyor,
Mutlu bir sonu değil de
Mutlu sonsuz olmasını diliyor.

GÜLTEN AKIN
Mehmet Emir ZEYREK 9/A



Yaşamak şakaya gelmez,
Büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
Bir sincap gibi mesela,
Yani, yaşamanın dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden, yani bütün işin gücün yaşamak olacak
Sabah kalkacaksın mesela,
Yaşayacaksın.
Akşam yatarken de
O günü yaşamış olacaksın.
Bir yandan yarını yaşamaya hazırlanacaksın,
Hazırlanırken de yaşayacaksın.

Fazla düşünmeden yaşayacaksın mesela,
Ki iyi yaşayasın.
Fazla takılmayacaksın yaşananlara,
Fazla üzülmeyeceksin mesela,
Ama büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın.
Yaşamak şakaya gelmez.

NAZIM HİKMET
Selin ESER 9/A

Seviyorum seni
ekmeği tuza banıp yer gibi
Geceleyin ateşler içinde uyanarak
ağzımı dayayıp musluğa su içer gibi
Kitap okurken sayfada adını görüp
o satırı tekrar tekrar okumuş gibi
Eski günleri hatırlayıp
anılarımız gözümün önünden geçer gibi
Yaşama amacımmışsın gibi
seviyorum seni

NAZIM HİKMET
Emre ALBAŞ 9/A



Demli Çay

Mutfakta deniz manzaralı bir masa,
Masanın en mavi köşesinde ben...
Ocaktaki çaydanlık birden bana dert yanıyor,
Mavinin sessizliğini bozuyor.
Fısır fısır acısını paylaşıyor benimle

AHŞAP GÖNÜL

Mavi âlemin
günahkâr,
dizgin eylemeyen
hissiyat yoksunu kulları
masiften bedenimi çiğnemekteler
aheste aheste;
semadaki yalın altıntop
gömülür iken
yârının kollarına,
yeryüzünün muhafazakâr
saflarının koynuna.
Kullar ki azapkâr kullar...
Bir gün bitiminde daha
işlemekteler
bitap düşmüş ruhuma.
Ardı ardına,
yeknesâk ebedi bir arzla...

Öte yandan bendeniz, hasretimin buhranına tutulmaktayım.
Zincirlerinden koparıldığım manidar rıhtıma;
haftalar belki de aylar boyunca
nefaset bellediğim,
insanlarını seyir eylediğim
o kara parçasına yanmaktayım.
Sahih bir yüreğim var olmasa da
sızlamaktayım sessiz sedasız sularda,
körpe yoksunluğumla.

Evvela işitirim
sergüzeştlerin nicelerini,
hicranına yenik düşenleri,
peyderpey yitip gidenleri;
tek nefesten biçilmiş
şu var olan ömürlerinde
bir nefesi koca ömür sevenleri...
Zira ben,
kâh matemiyimdir geri dönmeyenlerin;
kâh ise vuslatıyımdır elemli gönüllerin.

Lakin ne sesim duyulur
bu namütenahi seyahatte
ne de paslı ahşap gönlüm...
Yalnızca müşkülpesent insanoğlu elinden çıkma
zincirim vurulur.
Gün be gün vurulur.
Ah benim insani gönlüm...

Kıyı yakınlarında yakamozlar, yakamozlar...
Bir bir gövdemi seyre dalarlar.
Buyumdur çünkü ben:
dilsiz bir manzara.
Nazenin dünyada
nankör bir ressamın fırçasından çıkma,
meçhule doğru giden bir vasıta...

Semada
ürkek benliğimden kopma
silik gök yıldızları...
Pespaye hayatta
titrek yelkenlerim ardında solma
hissiyat kırıntıları...

Velhasıl karışır
nefsim
nihayetinde
her bir solukta
mûteber okyanusa.
Bilahare çekilir ruhum
mutlak karanlığına.
Ve tutsak düşer
vâveylalarım
bana kader biçilen
nihai sükuta.

Melisa BAYKUT 12/A



KÜRK MANTOLU MADONNA VE YABANCILAŞMA

Marx'a göre yabancılaşma, insan varlığının toplumsal, psikolojik ve kültürel boyutlarının parçalanması, insanların toplumsal ilişkilerinde birbirlerinden kopması ve uzaklaşmasıdır. Bu açıdan yabancılaşma, insanın kendinden, yaşadığı toplumsal, psikolojik ve kültürel çevresinden uzaklaşarak onların egemenliği ve belirleyiciliği altında yaşamını sürdürmesi demektir. (Yılmaz & Sarpkaya, 2009) Bu süreçte kişi kendisi olmaktan çıkıp özüne uzaklaşır. (İlhan, 2012)

Bu kavramın "Kürk Mantolu Madonna"yla olan ilişkisine göz atalım. Romanda temel olarak iki zaman dilimi anlatılmaktadır. Bunlar giriş hikâyesi ve ana hikâyedir. Romanın yabancılaşmayla ilgisi giriş hikâyesiyle başlar. Giriş hikâyesinde şu temel soruya cevap verilir: "Uzaktan görülen o sıradan insanların incelenmeye değer birer ruhları var mıdır?"

Giriş hikâyesinde karakter Ankara'da işsiz bir şekilde dolaşırken eski bir okul arkadaşına rastlar. Arkadaşı o tembel çocuk değildir artık, mevki ve güç sahibi bir adam haline gelmiştir. Hem akşam onu evinde ağırlarken hem de ona bir iş verdiğinde aralarında oluşmuş bu sınıfsal farkın nasıl davranışlarına egemen olduğunu gösterir. Karakterin yerleştirildiği ofiste sessiz sakin bir memur daha çalışmaktadır. Bu kişi ana hikâyede hayat öyküsünü okuyacağımız Raif Efendi'dir.

Genç memurların hakkında "Hımbılın biridir. Doğru dürüst lisan bildiği bile şüpheli." (Ali, 1943, s. 19) dedikleri Raif, Almanca çeviriler yapmakta, Almanca romanlar okumaktadır. Fakat vasıflarını tavırlarına yansıtmayarak kişide sıradan bir insan izlenimi bırakmaktadır. Giriş hikâyesinde anlatıcı da Raif'le ilk tanıştığında onun sıradan bir insan olduğu düşüncesine kapılır. Anlatıcının merakını uyandıran ilk olay Raif'in müdürü tarafından aşağılandığı sırada masada müdürün portresini çizivermesidir. Raif artık anlatıcının gözünde özelliksiz bir insan değildir, öyle olması mümkün değildir; çünkü sanatla bir ilişkisi vardır. Anlatıcı da edebiyatla ilgilenen bir birey olduğundan Raif'i "Şimdi onun sarsılmaz sükunetini insanlar ile münasebetlerindeki garip çekingenliğini gayet iyi anlıyordum. Etrafını bu kadar iyi tanıyan karşısındakinin ta içini bu kadar keskin ve açık gören bir insanın heyecanlanmasına veya herhangi bir kimseye kızmasına imkân var mıydı? Böyle bir adam önünde bütün küçüklüğü ile çırpınan birine karşı taş gibi durmaktan başka ne yapılabilirdi? Bütün teessürlerimiz, inkisarlarımız hiddetlerimiz, karşımıza çıkan hadiselerin beklenmedik taraflarındandır. Her şeye hazır bulunan ve kimden ne gelebileceğini bilen bir insanı sarsmak mümkün müdür?" (Ali, 1943, s. 23) ifadeleriyle artık gizemli bir adam olarak tanımlamaktadır. Sanatla meşgul olan, insanı sanatında böylesine iyi yansıtan bir adamın sıradan olması mümkün değildir. Böylece bahsettiğimiz "Raif Efendi'nin, uzaktan gördüğümüz o sıradan kişinin incelenmeye değer bir ruhu var mıdır?" sorusu cevap bulmuş olur. Raif sıradan bir adam olmamakla beraber incelemeye değer bir ruha sahiptir.

İnsanlık kültüründe aktarım "hikâyesi anlatılmaya değer olanlarla" süregelmiştir. Oysa tarih süresince oluşan büyük romanlar bize en sıradan insanın bile bir karakteri olduğunu göstermişlerdir. (Gülsoy, 2015)"Dünyanın en basit, en zavallı, hatta en ahmak adamı bile insanı hayretten hayrete düşürecek ne müthiş ve karmaşık bir ruha maliktir!" (Ali, 1943, s. 37) ifadesiyle Kürk Mantolu Madonna'da bu durumdan bahsedilmiştir.

Böylece anlatıcının dikkati Raif üzerine çekilmiş olur ve bu "sıradan" adamı incelemeye başlar. Bu iki insan arasında başlayan mesafeli dostluk bizi ana hikâye olacak günlüğe ulaştırır. Otuzlu yılların başlarında Raif, dönemin kötü ekonomik koşulları ve az maaşının ağırlığıyla kalabalık ailesini geçindirememektedir. Aile bireyleriyle ortak bir dil konuşamayan bu adam ölüm döşeğinde kendi hatırası dışında hiçbir yerde yer etmeyen yaşanmışlıklarını güncesini yakmayıp anlatıcıya teslim ederek kalbinin derinliklerini bu yeni dosta açar. Ve sessiz sakin, yaşlı bir adam olarak tanıdığımız Raif karşımıza hayatta tecrübesiz, resme âşık, hülyalı bir genç adam olarak çıkar.

Defterde 20 Haziran 1933 tarihi yazılıdır. Raif on yıl önce başından geçmiş olan bir aşk hikâyesini anlatmaktadır. Olaylar 1920'lerde Berlin'de geçmektedir. Henüz yirmi dört yaşında olan genç Raif o yaşta daha önce de belirttiğimiz gibi sanata meraklı ve hayalperest bir adamdır. Ailesi tarafından Berlin'e sanatla uğraşması için değil sabun yapma tekniklerini öğrenmek için gönderilmiştir. Bol bol okuyan ve okuduğu kitaplara bağlı bir adamdır. Öyle ki okuduğu hikâyelerden birinde anlatılan ölümden korkmadığını kanıtlamak için sırasında kolunu ateşe sokup dirseğine kadar yakan elçiyi taklit ederek parmağını ateşte yakacak kadar ileri gider. Burada da yabancılaşma kavramı yeniden karşımıza çıkar. Raif yaşadığı çevre ve insanlara o denli yabancıdır ki kitaplarda tanıdığı karakterleri daha çok benimsemiştir. Bu durumun farkındadır ve bu sebeple Almanya seyahati ona heyecan verir. "Bir ecnebi dil öğreneceğimi, bu dilde kitaplar okuyacağımı ve asıl şimdiye kadar sadece romanlarda rastladığım insanları işte bu Avrupa'da bulacağımı tahmin ediyordum. Zaten muhitimden uzak duruşumun, vahşiliğimin bir sebebi de kitaplarda tanıştığım ve benimsediğim insanları muhitimde bulamayışım değil miydi?" (Ali, 1943, s. 51) ifadesiyle bunu belirtir. Almanya'da yabancılaşmışlığından kurtulmaya çalışacaktır.

Romanın diğer ana karakteri Maria Puder bir karakter olarak görünmeden önce yaptığı tabloyla Raif'in ve okurun karşısına çıkar. Raif'in bir resim sergisinde Maria Puder'in kürk bir manto içindeki otoportresini görmesi hikâyedeki önemli noktalarından biridir. O anlamlı ve düşünceli gözler Raif'i çok etkiler. Ayrıca bu bir otoportre olduğundan onu yaratan sanatçı aynı derecede düşünceli olmalıdır. Bu Raif'i çok heyecanlandırır. Çünkü ilk defa iki gözün onu anlayarak baktığını hissettiği gibi ilk defa anlamak istemiştir bir başkasını.

Ayrıca bu kadar etkilenmesinin bir diğer sebebi de ressamın bir kadın olması ve kendini çizmiş olmasıdır. Maria Puder o zamana kadar Raif'in tanıdığı kadınların çok dışında bir profil çizer. Kendini geliştiren bir bireydir. Sergide bu tabloyu izlerken yanına yaklaşan genç kadının anlamsız sorularıyla başlar olaylar dizisi. Raif kadını tanıyamaz ve başından savmaya çabalar. Mantolu Madonna'sını görür. Onu daha sonra takip eder, şarkı söylediği yeri bulur ve onu dinler. Kadın onu tanır. Çünkü sergideki kadın, ressam Maria Puder'in ta kendisidir. Yakınlaşmaları yalnızlıklarının itirafı ile başlar. "Tamamen yalnızım, bütün dünyada yalnızım, küçükten beri..." diyen Raif'e Maria "Boğulacak kadar yalnızım, hasta bir köpek kadar yalnızım." der. Bu kadın ve erkek mutlak yalnızlıklarını azaltmak için aşk denemesi yapmaktadırlar. Raif küçükten beri yalnız, hülyalı bir genç olmuştur. Maria'ysa yalnızlığını şu sebebe bağlar: "Dünyada sizden, yani bütün erkeklerden niçin bu kadar nefret ediyorum biliyor musunuz? Sırf böyle en tabii haklarıymış gibi insandan birçok şeyler istedikleri için. ...Erkeklerin öyle bakışları, öyle bir gülüşleri, ellerini kaldırışları, hülasa kadınlara öyle bir muamele edişleri var ki..." (Ali, 1943, s. 81) Yalnızlıklarını birbirlerinin hayatlarına girişleriyle sonlandırmak istemektedirler. "Ona söyleyecek ne kadar çok şeylerim vardı. ...Eskiden her insan hakkında hiçbir esasa dayanmadan sırf mukavemet edilmez bir hissin, bir peşin hükmün tesiriyle nasıl: "Bu beni anlamaz." demişsem bu sefer bu kadın için gene hiçbir esasa dayanmadan fakat o yanılmaz ilk hisse tabi olarak: "İşte bu beni anlar." diyordum." (Ali, 1943, s. 87) ifadesinden çıkarabileceğimiz üzere birbirlerini yabancılaşmışlıklarının çözümü olarak görmüşlerdir.

Raif emindir Maria'yı sevdiğine. Maria emin değildir ve onu sevmeyi denemektedir. Gelişen olaylar ardından ona âşık olmadığını, dostluklarını da kaybedeceklerini şöyle ifade eder: "Demek ki insanlar birbirine ancak muayyen bir hadde kadar yaklaşabiliyorlar ve ondan sonra, daha fazla sokulmak için atılan her adım daha çok uzaklaştırıyor. ...Artık apaçık konuşamayız. Bunları ne diye, neyin uğruna feda ettik? Hiç! Mevcut olmayan bir şeye malik olalım derken mevcut olanları kaybettik..." (Ali, 1943, s. 120) Olaylar ilerledikçe Maria da ona âşık olduğunu fark eder ve bir süre boyunca beraberce mutlu yaşarlar. Babasının vefatı nedeniyle memlekete dönen Raif, Maria'yı annesinin yanında Prag'da bırakmak zorunda kalır. Bir süre sonra mektuplaşmayı keserler ve Raif geri dönüş olmayacağını biliyordur. Sevdiği kadına ne olduğunu bilemez ancak ömrü boyunca onu arayacağını ve bulamayacağını bilir. Sanki aradığı aşk değil, Maria Puder'in özgür kişiliğidir. Yıllar sonra tesadüf eseri Maria'nın öldüğünü ve küçük kızlarını arkada bıraktığını öğrenmesiyle Raif tamamıyla yitirir benliğini. Bu sefer dönüşü olmayacak biçimde kendine dahi yabancılaşır.

Bu bağlamda bu romanın bir aşk romanı olmasını yanı sıra bir yabancılaşma öyküsü olduğunu iddia edebiliriz. Çünkü Maria ve Raif yalnızca âşıklar değillerdir. Onlar birbirlerinin ilk dostları, ilk derttaşları ve birbirlerinin ruhlarına ilk dokunanlardır. Aralarındaki aşk ve çok daha fazlasıdır. Hayatları boyunca boğuştukları ait hissetmeme duygusu, yabancılaşmışlık ve yalnızlıklarının tek ve mutlak panzehiri kaybettikleri birbirleridir.

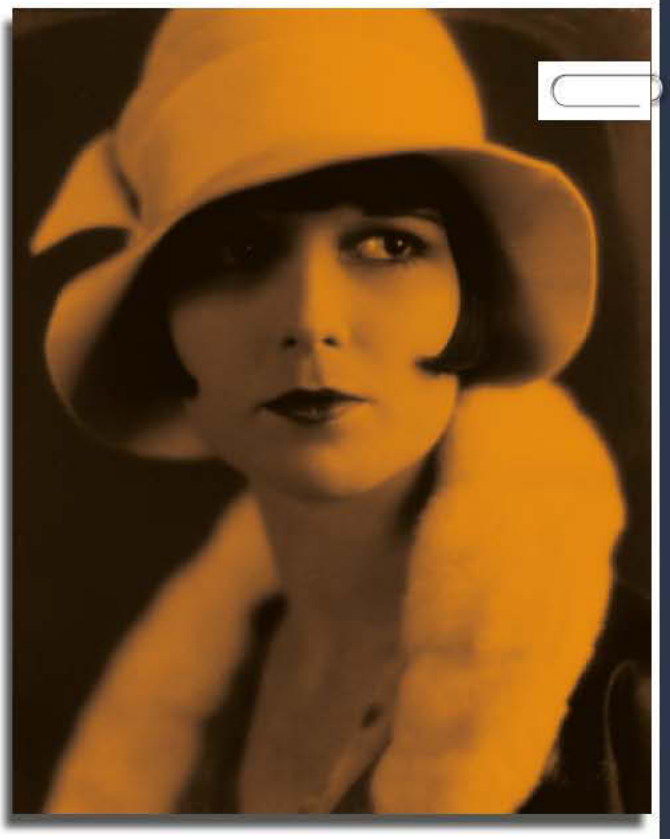
Kaynakça

Ali, S. (1943). Kürk Mantolu Madonna. İstanbul: YKY.

Gülsoy, M. (2015, Nisan 14). Yalnızlıkların itirafı: Kürk Mantolu Madonna. Aralık 30, 2017 tarihinde T24: http://t24.com.tr/ adresinden alındı

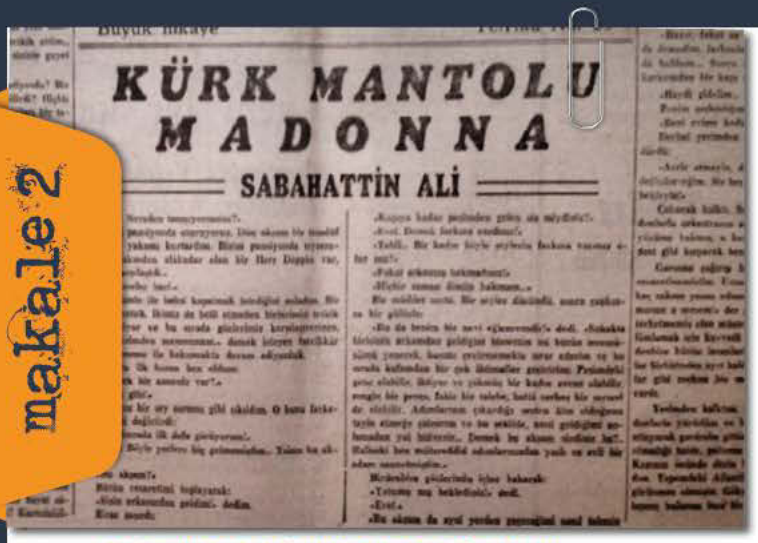
İlhan, N. (2012). Yabancılaşma Olgusu ve Kürk Mantolu Madonna Romanı. Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi, 5(20), 42. Aralık 2017 tarihinde alındı

Yılmaz, S., & Sarpkaya, P. (2009). Eğitim örgütlerinde yabancılaşma ve yönetimi. Uluslararası İnsan Bilimleri Dergisi, 314.



Zeynep OKUR 9 FEN/A

makale 2



KÜRK MANTOLU MADONNA

SABAHATTİN ALİ

YALNIZLAŞMA TEMASININ 'KÜRK MANTOLU MADONNA' ROMANI BAĞLAMINDA İNCELENMESİ

Yayınlandığı tarihten bu yana seksen yıl geçmesine rağmen hâlâ ülkemizde en çok okunan kitaplardan olmayı başaran Sabahattin Ali'nin Kürk Mantolu Madonna'sı bir aşk romanının ötesine geçebilmiş önemli eserlerimizden biridir. Aşk temasının arkasına ustaca yerleştirilen mesajlar kitap okunurken göze batar şekilde yazılmış. Raif Efendi'nin Marie'den ayrılması ile beraber yalnızlaşması ve toplumdan kendini soyutlaması toplumda insan figürünün bir betimlemesi olarak yansıtılmış. Bir insanın yalnızlaşabilmesi için yalnız olmadığı veya yalnız olmadığını düşündüğü bir zamanı da yaşamış olması gerekir. Hikaye okunurken 'oldum olası yalnızlık' ile 'güncel yalnızlık' arasındaki fark ortaya konulur ve seçim okuyucuya bırakılır.

"Oldum olası yalnız." diye tabir edilen insan hep yalnız olmuştur. Hep yalnız olması onun toplum tarafından aynı Raif Efendi gibi 'hiçbir hususiyeti olmayan her gün etrafında yüzlercesini görüp bakmadan geçtiğimiz insanlardan biri' (Sabahattin, 2017) olarak yorumlanmasına ve bunun doğrultusunda toplumdan dışlanmasına, yabancılaşmasına sebebiyet verebilir. "Güncel yalnız" insan ise hayatının önceki zamanlarında yalnız olmadığı veya yalnız olmadığını düşündüğü için güncel hayatında başkaları tarafından yalnız olmadığı düşünülmesine rağmen, içinde yalnızdır. Güncel yalnız insan toplum tarafından yabancılaştırılmaz, bizzat kendi kendini toplumdan uzaklaştırır ve kendini soyutlar. Kürk Mantolu Madonna'yı iki ana parçaya ayırdığımızı düşünürsek Rasim'in ve okurların hiçbir özelliği olmayan sıradan bir insan olarak tanıdığı Raif Efendi ilk bölümde "oldum olası yalnız" olan insan profilini bize yansıtırken Rasim'in Raif Efendi'nin hayat öyküsünü okuması ile ikinci bölümde bize "güncel yalnız" insanı tanıtıyor.

Gayet sıradan bir karakter gibi gözüken Raif Efendi'nin eğitimi için gittiği Berlin'de tanıştığı kadın ve yaşadıkları onun nasıl bir hayat yaşayacağına karar vermiştir. Tanıştığı kadını ve yaşadıklarını arkada bırakan Raif Efendi, insanlar ile birlikte olmasına rağmen kendini insanlardan soyutlamış , insanlar da ondan kendilerini soyutlayarak karşılıklı olarak birbirlerinden yabancılaşmışlardır.

Onun yalnızlığını delebilen tek insan Raif Efendi'nin yalnız olmadığı zamanları bilen ve o zamanlardan bir parça taşıyan Rasim'dir. Raif Efendi, Rasim'den ayrılacağını anladığındaki üzüntüsünü ve onla yılların yalnızlığını kırdıktan sonraki konuşma isteğini şu sözler ile dile getirir:

"Seninle hiç öyle uzun boylu konuşamadık evladım... Yazık." (Ali, 2017)...

Almanya'da bulunurken kendini toplumdan uzaklaştıran Raif Efendi. Önünde saatlerce baktığı Kürk Mantolu Madonna'yı bulmak için diğer insanlardan vazgeçmiştir. "Kendimi bildim bileli, bütün günlerimi, haberim olmadan ve nefsime itiraf etmeden, bir insanı aramakla geçirmiş ve bu yüzden bütün diğer insanlardan kaçmıştım." (Ali, Kürk Mantolu Madonna, 2017) diyerek kendini nasıl soyutladığını anlatan Raif Efendi insanın bazı nesneler veya insanlara takıldığında nasıl bir durum ortaya çıktığını gösteriyor. Günümüzden örnek verecek olursak sosyal medya hesaplarımız, telefonumuz, bilgisayarımız bizi etrafımızdan soyutlayan bizim gerçek hayatımızı yaşamamıza, gerçek zevkleri görmemizi engelleyen bir duvar gibi bizi durduruyor. Raif Efendi sergide tabloya bakarken rahatsız edildiğinde "Artık bu sergiye ayak basamayacağımı biliyordum. İnsanlar, birbirlerinden hiçbir şey anlamayan insanlar, beni buradan da kaçırıyorlardı." demiş ve resimle arasındaki bağın kopmamasını istediğini dile getirmişti. Günlük hayatımızdan bize çok tanıdık gelen bu durum insanın kendini tek bir varlığa bağlayarak yalnızlaştırdığı tezini kanıtlar niteliktedir. Günlük hayatta bağlandığımız nesnelerin bizden koparılması durumundaki vereceğimiz tepkiyi sadece varlıkları değiştirerek gözler önüne seren Sabahattin Ali, günümüz dünyasının belki en büyük sorunlarından olan yalnızlığa çarenin kendimizi tek bir varlıktan koparıp diğer varlıklar ile etkileşime geçmek olduğunu hissettirmiş.

Sabahattin Ali, sonun ne kadar yakın olduğunu hissettiğimiz bu uzun hikâyede keşkelerin ve pişmanlıkların insan hayatının ilerleyen bölümlerinde nasıl bir etki yaratacağını bize direkt olarak bir insanın hayatını anlatarak sezdirmiştir. Aşk temasını konu alarak aşkın en önemli duygularından biri olan yalnızlığı alt mesaj olarak veren bu hikâye, insanın yalnızlaşması ve toplumdan uzaklaşmasını farklı insan tiplemeleri ile bize aktarmıştır. Hikâyenin son bölümde kendini insanlara kapattığından dolayı üzüntüsünü ve pişmanlığını dile getiren Raif Efendi gibi bizim hikâyelerimiz neden pişmanlıklarla dolu olsun?

Kaynakça

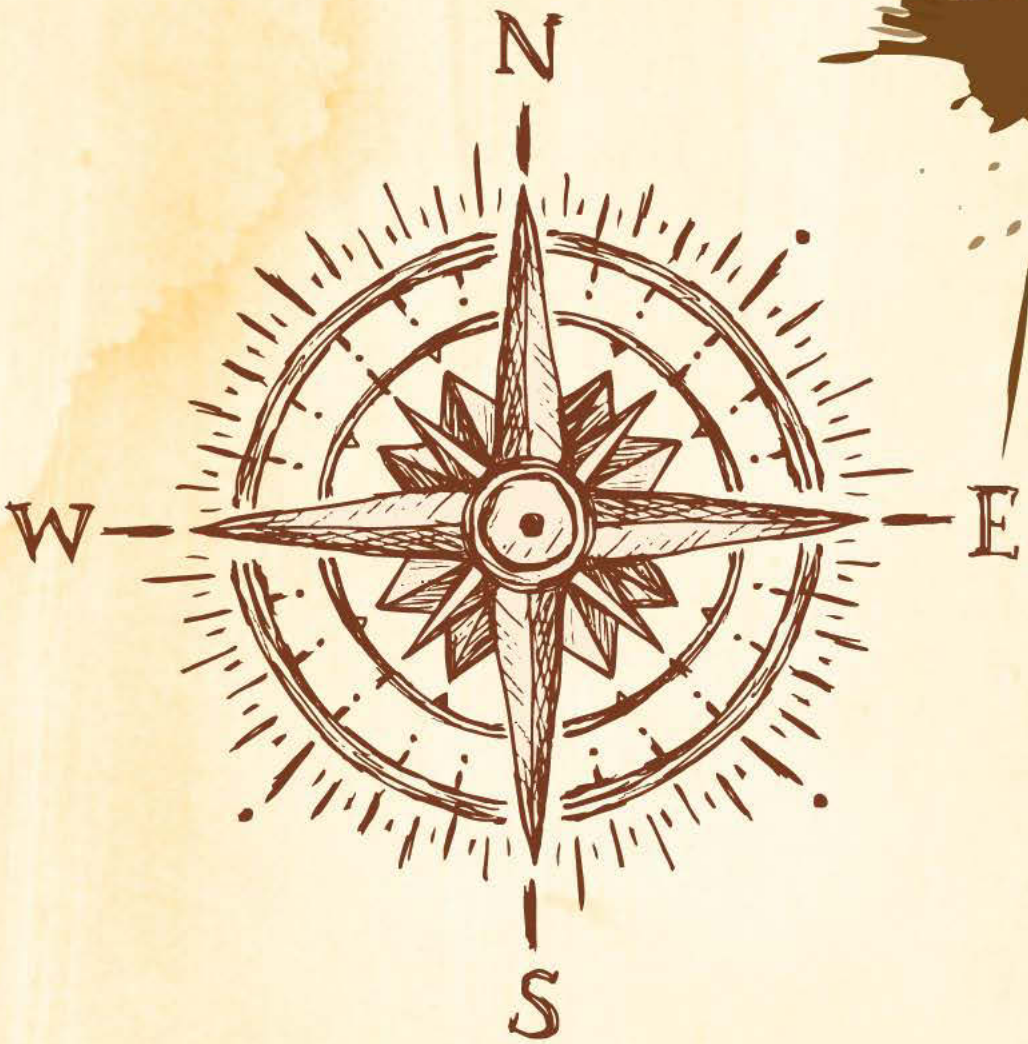
Ali, S. (2017). Kürk Mantolu Madonna. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.

Ali, S. (2017). Kürk Mantolu Madonna. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.

Sabahattin, A. (2017). Kürk Mantolu Madonna. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.

Emir KALYONCU 9Fen/A

Gezi NOTLArı





DOĞU EKSPRESİ – KARS

Yıllardır planını yaptığımız ama bir türlü o cesareti toplayıp gidemediğimiz bir kentti Kars. Sosyal medyada tahmin edilemez bir şekilde popülerleşmesinin üzerine bizde de bıçak kemiğe dayandı ve sırrı bozulmadan gidip görmek üzere bir rota çizmeye koyulduk. Zor bela bir şekilde o ünlü trene bilet bulduk.

Tren saat 18.00'de Ankara'dan kalktı ve bir sonraki gün 18.30 'da Kars'a vardı. Eskiden Haydarpaşa'dan kalkan tren tam anlamıyla Türkiye'nin bir ucundan diğerine gidiyormuş. Tren yolculuğu, 24 saat sürmesine rağmen hiç bitmesini istemedim. Aslında bir yere ulaşmak için de başlamamıştım sanırım bu yolculuğa; yolda olmak için çıkmıştım yola. Yolculuk boyunca olağanüstü manzaralar eşliğinde sabaha kadar sohbet muhabbet.. Gün ışığından daha fazla faydalanmak isterseniz kış sonunda bu yolculuğu yapmak daha iyi olabilir hem böylece kar manzaralarını da yakalamış olursunuz. Dolunayı yakalarsanız geceleyin de belki etrafı izleyebilirsiniz.

Doğu Ekspresi güzergâhı; Ankara – Kırıkkale – Kayseri – Sivas – Erzincan – Erzurum – Kars. Tren büyük şehirlerde 8-14 dk. arası dururken ara duraklarda ise 1-4 dk. arası duruyor.

Trende en güzel manzaraları Erzincan – Kars arasında gördük. Ovalar, dağlar, nehirler.. Erzurum etrafında çocuklar trenlerin peşinden koşup el sallıyorlar. Bu çocuklar genelde trendeki yolculardan abur cubur bekliyor ve birçok kişi camlardan, kapılardan bu çocuklara bir şeyler veriyor. Biz de abur cubur, meyve, kuruyemişlerimizi bu çocuklarla paylaşıp bir nebze de olsa onları mutlu etmeye çalıştık.

Güzel bir yolculuktu ama asıl büyü (?) garda güller ve sıcak bir çorbayla karşılanmamızın ardından başladı.

Kars'taki ilk günümüzde donmuş haldeki Çıldır Gölü'nde at kızakları ile gezdik. Tabii ki buranın olmazsa olmazı meşhur Atalay'ın yerinde soba kenarında sarı balık, turşu, salata, helva yedik hatta gölde balık avladık. Başka bir günde ise Ermenistan sınırındaki Ani Harabelerini gezdik. Ermenistan ile sınırımızı belirleyen Arpaçay'ı gördük. Karlar altındaki Ani Harabeleri buram buram tarih ve farklı medeniyetlerin kokusuyla bizleri büyülemeye yetti. Ani Harabelerinin tarihi M.Ö. 3000'lere dayanıyor, o zamanlarda da önemli bir yerleşkeymiş. Ermenilerin "bin bir kiliseli kent" dedikleri Ani, 13. yüzyılda Osmanlı hâkimiyetine geçtikten sonra 150.000 kişinin yaşadığı bir şehir haline gelmiş. Tarihin önemli ticaret yollarından biri olan İpek Yolu da buradan geçiyor. Hem ticari, hem dini, hem de stratejik açıdan mühim bir konumda bulunuyor. Ani Harabelerinde saat yönünde gezdiğimizde sırasıyla şehrin surlarını, Aziz Tigran Kilisesi'ni, Meryem Ana Katedrali'ni ve Manucah Camii'ni görmüş olduk.

Kars gerçekten masalları andıran bir şehir. Sokaklarında dolaşırken insan kendini zaman makinesindeymiş gibi hissediyor, bunun nedeni yüzlerce yıllık Rus mimarisine ait binaların altında son derece modern ve resmen Kadıköy'ü aratmayacak tarzda kafelerin bulunması olabilir. Estetiğine laf yok, etraf karla kaplıyken gördüklerim fazlasıyla büyüleyiciydi fakat kime sorsak kentin çiçekler açtığında çok daha güzel olduğunu ve muhakkak görmemiz gerektiğini söyledi. Çok doğuda ve çok yüksekte bir şehir ama hava durumunu açtığınızda gördüğünüz rakamlar sizi korkutmasın, insanlar öyle sıcakkanlı ki -20 derecede bile içiniz ısınıyor. Gerek yurt içi gerek yurt dışında birçok şehir gördüm ancak eczanesinden bakkalına her dükkânda çay ikram edilen bir yer daha hatırlamıyorum.

Bu şehrin kesinlikle bir ruhu ve insanı kendine çeken bir yapısı var. Bazı önyargılara karşın ürkütücü bir yer asla değil, hatta gerçekten insanlığın ve temiz kalbin hâlâ canlı olduğuna inandıran bir yer. İnsanın içinden gelen tek şey sıcak bir bardakla camın karşısında lapa lapa yağan karı izlemek ve "Ne güzel ülke, ne güzel memleket!" demek oluyor.

Şükran Yağmur YILDIRIM 10/A



















SON DURAK: ALMANYA

Uzun bir yolculuk gibidir hayatımız. Her bireyin yolculuğunun son durağı ise aynıdır. Size bu yolculuğumda en son durduğum durak olan Hannover'den bahsetmek istiyorum. Almanya'nın kuzey kesimlerinde bulunan Hannover, gittiğimiz ay (kasım) sebebiyle de Türkiye'de alıştığımızın dışında çok soğuk bir havayla bizi karşıladı. Hannover'e dokuz günlük bir değişim programı sebebiyle 9. sınıfların bir kısmı olarak gelmiştik. Hepimizin "Sopienschule" okulundan partnerleri bizi havaalanında karşıladı. Ellerinde "Hannover'e hoş geldiniz" yazılı bir pankart tutuyorlardı. Hannover'de size ev sahipliği yapacak olan partnerinizi yaz tatilinde öğreniyorsunuz ve onunla mesajlaşma, skype gibi yollarla iletişime geçmiş olduğunuzdan onu az çok tanımış oluyorsunuz. Ben havaalanında kendi partnerimi o beni tanıyıp yanıma gelinceye kadar tanıyamamıştım çünkü genellikle kendisinin fotoğrafını göndermezdi. Havaalanından direkt arabaya bindik. Annesi, ben ve o vardı arabada.

Arabada birbirimize sorular sorarak iletişime geçtik. Annesinin sorularından biri domuz eti yiyip yemediğimdi. Kafamda Türklere, Müslümanlara karşı tutumları hep bir meraktı fakat bu sorusuyla, ailecek program boyunca bana karşı davranışlarıyla çok anlayışlı, kibar ve düşünceli olduklarını fark ettim. Beni kendi kızlarından ayırmayan bir anne vardı. Her sabah çantalarımıza beslenme koyuyordu.

Hannover'de geçirdiğim süre boyunca ALKEV'in kardeş okulu olan Sopienschule'ye şehrin merkezine, Alman parlamentosuna, çeşitli müzelere ve en ünlü bahçelerden birine uğradık. Sokaklarda çok fazla Türk'e rastladık. Grupça en çok ilgimizi çeken şey şehrin maç günü olan sakinliğiydi. Dortmund ve Hannover 96 takımlarının maçı olduğu gün sokakta forma giyen kişi sayısı Türkiye'nin aksine çok değildi. Partnerlerimiz ise alışkın olmadıkları bu görüntüyü bize açıklama gereği duydular. Oysa Türkiye'deki maç öncesi taraftarlar onlardan kat ve kat daha şiddetli ve hararetli bir heyecana sahiplerdi. Aramızdan o akşam maça katılan bir arkadaşım her golü, fazla medeni bir şekilde sadece alkışla kutladıklarını söylemişti. Almanya'ya giden çoğu insan gibi sokakların, yapıların düzenini hayretle takdir ettim. Şehir aynı bir kroki kadar düzgündü. Almanya'da kaldığım süreye bakılırsa onların yemeklerini tanımam gerekirdi. Fakat aileyle beraber bir akşam İtalyan, bir akşam Yunan restoranına gitmemiz ve genel anlamda hep fast food tüketmemiz yüzünden Alman yemekleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Almanya durağımda geçirdiğim vaktin sonlarına doğru yavaş yavaş yaklaşırken hepimizin içini bir hüzün kaplamıştı. Daha önceden hep soğuk bir millet zannettiğim Almanları bu gezimde yakından tanıma imkânı buldum ve en az Türkler kadar hoşgörülü bir millet olduklarını fark ettim. Güzel ve eğlenceli bir deneyimdi benim için.

ZEHRA KAYNAR 9 FEN/A


iMGELeR
üZERiNE



Maria Missakian
yüksekkaldırımda bir akşam
maria missakiani düşündüm
eğer kendimi bıraksam
yağmur olabilirdim yağardım

kasımda bir çınar olurdum
yaprak yaprak dökülürdüm
kalbimi sıkı tutmasam

döküp saçıp boşaltsam
içimde yükselen şiiri
kaldırımlara döküp harcasam
gözleri balıkçıl gözleri
dudaklarında tutup rüzgarı
maria missakian adında biri
gelse göğsüne kapansam

gece gölgesine sokulsam
gökyüzünde bulutlar büyüseler
yağmuru dinlesem anlatsam
şimşekler kırılıp dökülseler
bizi sokaklarda bıraksalar
leylekler üşüyüp gitseler
dönüp arkalarına bakmadan

yine akşam oldu attilâ ilhan
üstelik yalnızsın sonbaharın yabancısı
belki pariste maria missakian
avuçlarında bir çarmıh acısı
gizlice bir sefalet gecesi
çocuğunu boğarmış gibi boğup parisi
sana kaçmayı tasarlar her akşam

Atilla İLHAN

Yürüyorum, yürüyorum. Aşina olmadığım sokaklardan birinde öylece yürüyorum. Nereye gidiyorum, neredeyim bilmiyorum. Tek anımsadığım, o kısılmış gözlerini gözlerime kilitlediğinde attığı bakışı. Tek düşündüğüm giderken sol gözünden düşen o bir damla gözyaşı. Saatler geçti, belki de günler. Hala yürüyorum… Bir umut döner diye bekliyorum, dönmeyeceğini bildiğim halde bekliyorum. Hava hafiften aydınlanıyor, yağmur diniyor. Ben hala yürüyorum. Birçok tanıdık sima gözüme ilişiyor. Bazıları selam veriyor, bazılarıysa benden bekliyor. Başım önümde, kimseye aldırış etmiyorum. Tanıdık sokaklardan geçiyorum, o kadar çok yürüyorum ki artık kaç sokak geçtiğimi sayamıyorum. Gözlerimi her kırpışımda gözümün önüne gelen görüntüleri silmek için yürüyorum. İncecik belini, kısık gözlerini, dalgalı saçlarını düşünmemek için yürüyorum. Her göz kırpışımda daha hızlı yürümeye başlıyorum. Yüksek kaldırımlardan geçiyorum.

Geçerken duraksıyorum. Artık onu düşünmüyorum. Sadece anıları düşünüyorum. Anılarda o da var ama ben onu düşünmüyorum, ona olan aşkımı düşünüyorum.

Koşuyorum. Arkamda anılarım beni kovalıyor. Ben kaçıyorum, koşuyorum. Öylesine hızlı koşuyorum ki düşünemiyorum. Bir köşkün önünde ansızın duruyorum. Bedenim duruyor fakat anılarım hâlâ beni kovalıyor. Yakalanıyorum. İçeri giriyorum, anahtarın yerini biliyorum. Kimin evi bilmiyorum. İçerisi boş olacak, biliyorum. Ama boş evi gördüğümde şaşırıyorum. Posta kutusunun anahtarlarını alıyorum, dışarı çıkıyorum. Yağmur yağıyor. Yağmur olmak istiyorum. Maria Missakian'a yağmak istiyorum. Burnunun zarif girintisinden süzülüp, dudaklarında dolaşmak istiyorum. Posta kutusunu açıyorum, içerisindeki zarfları alıp eve giriyorum. Zarflar ıslanıyor ama umursamıyorum. Kimsenin okumayacağını biliyorum. Zarfları açıp okuyorum. Bir kez daha düşünüyorum. Neden terk etti beni? Evden çıkıyorum. Yürüyorum…

Işıl ÖNAL Hazırlık FEN/A



Hüzün Kovan Kuşu

Soluk Ölüm ve Sonsuzluk

Her solukta sonsuzluk ve ölüm... Üç birbirine zıt, tezat anlam. İnsan her soluğunda ölebilir veya her öldüğünde sonsuza doğabilir mi? Her öldüğünde sonsuza doğmak... Bir kere ölmez miydi insan, yanlış mı yazıyor kitaplarda? Her solukta ölmek... Yaşadığın süre boyunca, uzun veya kısa, her soluğunda tekrardan, yine ve yine ölmek. Soluk, ölüm ve sonsuzluk...

İnsan doğar, büyür, yaşlanır ve ölür? Biyolojik olarak doğru... Peki ya hayatın içinde saklı onca oyun, tuzak ve sınav, bunların hepsini deneyimlemiş insanlara ne demeli? Yaşarken ölenler, nefes alanlar ve almayanlar, ya hepsi aynı kaderi paylaşıyorsa? Aynı oyunları oynamış, aynı tuzaklara yakalanmış, aynı sınavlara girmiş ama farklı tepkiler vermişlerse? Farkı yaratan tepkilerse, her şeyin sonucu olarak görülen ölüme de mi tepkiler karar verir? Ölüm... Ölüm kelimesi çok yanlış anlaşılıyor. Somut bir şey midir ölüm? Hiç değil. Benim için ölüm, yaşamaktan zevk alamayacak raddeye gelindiğinde kendini gösteren kurgudur. E öyleyse diriledebilir insan, değil mi? Neden olmasın? O halde sonsuzluk, kısır döngü... Dirilene dek soluk almaya devam etmek, bazen ölmek, bazen dirilmek, bazen de aralarındaki incecik çizginin üzerinde kısılıp kalmak. "Hayat, sen başka planlar yaparken başına gelenlerdir." demiş John Lennon. Bu başına gelenler bazen öldürür, bazen de ölene kadar biyolojik olarak, yani öbür taraftaki sonsuzluğa gidene dek tadını çıkarttırır hayatın. Öyle bir an gelir ki ağlarsın mutluluktan, öyle bir an gelir ki kıyarsın canına ve bazen de sadece umursamazsın. Hayat seni alır götürür, izlersin. Bazen kısa kısa soluklanır, yorulursun. Bazense tek solukta tüm hayatını şeritler halinde gözlerinin önünden geçerken izlersin. Sonsuzluğa kavuşmak için ölmek, ölmek için soluklanmak... Her solukta sonsuzluk ve ölüm...

Işıl ÖNAL Hazırlık FEN/A

Bir Şiirin Hikâyesi



Yine bir hafta arası hadi perşembe günü diyelim, aylardan da nisan olsun mekân da meşhur Ulus'taki Karpiç olsun. Cemal Süreya Metin Altıok'la haftalık rakılarını içmektedirler, mesai bitimi. Üstelik İstanbul'dan misafirleri Edip Cansever de oradadır.
Hal hatır sormalar, günlük şikâyetler, memuriyetin sıkkınlığı ve bıkkınlığı, üstelik memleketin karışık halleri derken sohbet uzadıkça uzar.
Yine zorlu bir Ankara kışının sonrasıdır, baharın gelişi keyifle karşılanmaktadır. Hava karardıkça ortam serinler gibi olur ama o zor kışın ardından bu durum herkese temmuz gibi gelir.
Sohbet koyulaşır ama Cemal Süreya'nın gözü iki masa ötede çaprazdaki çifte takılır.
İsimleri Nazif'le Gülsen olsun. Cemal Süreya bir yandan sohbete devam eder bir yandan çapraz iki masa ötedeki çifti incelemeye devam eder. Belli ki Nazif uzun kur süresi sonrası Gülsen'e açılmıştır, Gülsen de ondan hoşlanmıştır. Öyle taze çift de değillerdir hâlbuki en azından otuzlarını aştıkları aşikârdır.
Sonra masadaki muhabbete odaklanır tekrar Cemal Süreya, ölüm üzerine konuşmaktadırlar Edip ile Metin. Bir müddet dinler, hatta bir iki laf da eder konuya dair. Sonra tekrar çaprazda iki masa ötededir gözleri.
O zaman der insanoğlunun mezarı böyle olsun, dört mevsim aşk meşk olsun diye içinden geçirir.
Yıllar yıllar sonra ise Fazıl Say Cemal Süreya'nın şiirinin neşesinin, esprisinin üzerine bestesini kondurur Serenad Bağcan'ın yakışır sesiyle üstelik.

Gizli Kalem

DÖRT MEVSİM

Bahar mezarına gömsünler sizi
Yapraklar gibi buluştunuzdu
Kokular gibi seviştinizdi
Bahar mezarına gömsünler sizi

Yaz mezarına gömsünler sizi
İlk kezmiş gibi buluştunuzdu
Son kezmiş gibi seviştinizdi
Yaz mezarına gömsünler sizi

Güz mezarına gömsünler sizi
Salkımlar gibi buluştunuzdu
Ağular gibi seviştinizdi
Güz mezarına gömsünler sizi

Kış mezarına gömsünler sizi
Sokaklar gibi buluştunuzdu
Çarşılar gibi seviştinizdi
Kış mezarına gömsünler sizi

CEMAL SÜREYA

Dört Mevsim Şarkısı

Yağmurun Elleri Şarkısı



Senin Ellerin

Seni gördüğüm ilk ânı hiç unutmam. Biliyor musun? Bakışlarımızın birleştiği o ilk ânı hiç unutamam. O gözlerde farklı bir şey olduğunu anlamıştım. Sanki zaman durmuştu ve ben o gözlerde hapsolmuştum. Yaşadığımız onca şey, kavgalarımız, barışmalarımız hepsi aklıma çok hızlı geliyor, gidiyor. Bazı anları unuttum. Kendime çok kızıyorum bu yüzden. Ama seni gördüğüm ilk anı hiçbir zaman unutamayacağım, biliyorum. Bu benim tek dayanağım oldu.

Senin gözlerin her zaman farklıydı, bu hiç değişmedi. Tek bir bakışınla kelimelerin bile anlatamayacağı çok şey anlatırdın bana. Ve o gözler beni her an anlardı. Ne hissettiğimi ne yaptığımı hemen çözerdi. Yağmur yağdığında dışarı çıkamaz oldum. Neden bilmiyorum. Galiba sen gittiğinden beri mutlu olmak yasak bana. Belki de sensiz mutlu olamadığımdandır. Yağmuru ne kadar severdin belki benden bile daha çok. Yağmurun senin için yağdığını düşünürdüm. Hala buna inanıyorum.

Yağmuru neden bu kadar çok sevdiğini hep merak ederdim. Bu aralar çok düşünüyorum. Galiba anladım neden yağmurun senin için bu kadar özel olduğunu. Yağmur yağarken ona rastlayan herkesi donatır. Her küçük damla bir farklı ıslatır insanı. Yağmura yakalanan bir insan ne kadar kuru kalabilir ki? Senin ellerin benim küçük damlalarımdı. Her anıma yağdın. Beni sırılsıklam yaptın. O küçük damlaların olmadığı bir noktam bile kalmamışken beni yalnız bıraktın. Ama ben kuruyamıyorum, biliyor musun? Hep ıslak kaldım ve öyle kalacağım. Bazen üşüyorum ama bu beni üzmüyor. Çünkü senden bana kalan tek şey damlaların.

Eylül ŞADOĞLU Hazırlık FEN/A

Kenetlenmiş Parmaklar Gibi Sımsıkı Kapanmış Olsun

Hayat, kocaman bir kalenin yosunlu duvarlarında sürekli kendine uygun bir yol, kapı aramaya benzer. Bize hangi kapıdan girmemiz gerektiğinden öte kapıların var olduğunu bile göstermez. Bazıları için yosun kaplı bir kale, görünürden fazlasını araştırmaya gerek duymadan yapılan yalnızca işleri tekrar etmekten ibarettir hayat. Bazıları için uzun bir yolculuk, kimine göre asla bitmeyecek ve tükenmeyecek sayısız bilgi ve tecrübeyle dolu kısa bir öyküdür.

Yaşamın insana tattırdığı bütün olaylar, insana yosunlar ile kaplanmış surların içinde adım adım bambaşka dünyalar olduğunu göstermeye çalışır. Yumruk şeklindeki bir eldir hayat. Yaprak yaprak açtırsın, ilk yaz nasıl açtırırsa göstersin hayat kendini yavaşça, hünerli bir dokunuşla. Aynı zamanda tüm gerçekliğiyle görmek her şeyi, sandığımız kadar kolay değildir. Sanmak, tahmin etmek veya kestirebilmek… değildir yaşam. Keskin çizgilerle çizilen ciddi bir sanattır yaşamın içinde var olmak. Yıllar geçtikten sonra arkamızda bıraktığımız çizgilerle anlamlı bir resim oluşturabilmektir ve ne olursa olsun geçen zamana, yaprak yaprak açılan parmaklara rağmen önünde olan kapıların sayısız, yaşamın son saniyesine kadar asla bitmeyecek ve tükenemeyecek kadar çok olduğunu bilebilmektir.

Umutlarımızla, içimizdeki inançla, hayallerimizle belki yosun parçalarının altında gizlenmiş zindana benzer odaların içinde, belki tüm görkemi ve gerçekliği ile havanın bulutsuz, tertemiz çiçek kokularının geldiği bir ilkbahar sabahına uyanmanın verdiği bir mutlulukla başlıyoruz kocaman kalemizin içinde yepyeni kapılar keşfetmeye. Hayatın bize sunduklarını hangi yönden ve ne şekilde algıladığımızın sadece kendimizi ilgilendirdiği bu dünyada yaşamakta olduğumuzun farkına varmak bize kapkaranlık ve tavanlara kadar uzanan sarmaşıkların güneş ışığına yer vermediği koridorda bir fener olabilir mi?

Kenetlenmiş parmaklar gibi sımsıkı kapanmış olsun bize sunulan en büyük armağan ve yaprak yaprak açtırsın parmaklarını bize hayat. Soğuk ve yağmurun çiselediği bir sonbahar günü, ağaçtan düşen her yaprağın çimlerin üzerine yavaşça düşüşünü izlememize izin verilsin. Gökten inen yağmur damlalarıyla beraber süzülüşünü her birinin bizim tecrübelerimiz, koridorumuzu aydınlatan fenerlerimiz olduğunu bilerek seyredebilelim. Yere düşmüş, sarıdan turuncuya kaçan kurumuş yaprakların hepsine hüzünlü bir gülümseme ile bakarken ağacın ardındaki taşlı yoldan gelen simitçiden bir simit alıp yola devam edebiliyor olmaktır hayat.

Ece ARPACI Hazırlık FEN/A

GÜL...

Yıl 1662. Hava fazlasıyla soğuk ve hüzün dolu. Camdan dışarıya bakan küçük bir kız… Gözleri boncuk boncuk yaşlarla dolu. "Neden?" diye soruyor kendine. "Neden ben?" Çünkü bütün yaşananlar yalan gibi geliyor. Küçük kız, ailesini kaybettiğine ve onu hiç sevmeyen halasının yanına gittiğine inanmak istemiyor. Aniden aklına, onu kendisinden daha çok umursayan sevdiği geliyor. Birlikte geçen tüm anıları şerit misali gözlerinin önünden geçiyor. Bir daha onu göremeyecek olması canını daha fazla yakıyor. Hızlıca odasına gidip kıyafetlerini bir çöp misali valize tıkıştırıyor. Belki de acısının yanında bulunan bu sinirin sebebi yapayalnız kalmasıdır. Oysa daha geçen cumartesi, annesi saçlarını okşayarak uyandırmıştı. Sonra ailecek masaya oturmuşlardı ve annesi, hamile olduğunu söylemişti. Bir kardeşinin olacağı fikri ne kadar da mutlu etmişti küçük kızı. Böyle yumuk yumuk elleri, ayakları… Peşinde "Abla, abla!" diye koşturduğunu hayal etmişti. Bir hışımla kafasını sağa sola sallayarak anıları kafasından çıkarmaya çalışıyor ve valizine, en son olarak annesiyle babasının fotoğrafını narin bir şekilde yerleştiriyor.

Ardından kendini yatağa sert bir şekilde bırakıyor. Şu an da karnına giren ağrıları veya kalbine saplanan iğneleri anlatacak birine o kadar ihtiyaç duyuyor ki... Görüş açımı biraz genişlettiğimde kapıda birini görüyor. Sapsarı saçlara ve koyu kahve gözlere sahip. Nedense en çok gözleri dikkatimi çekiyor. Sanki gözlerinde, yaşadığı acıların getirdiği bir derinlik, bir olgunluk saklı. Çocuk, umut kokan bir sesle "Hoşça kal, benim narin sevgilim. Belki bir gün geri dönersin. O zamana kadar her gün, senin için ayırdığım kutuya bir gül koyacağım. Aşkımızın simgesi olan gülü kavuşmamız umuduyla ayrılığımızın da simgesi yapıyorum." diye fısıldıyor. Ancak bilmiyor ki sevgilisi, küçük bavulunu eline almış ve kulağını kapıya dayamış bir şekilde onu dinliyor. Kız, büyük bir istekle kapıyı açıp sevgilisine son kez sarılıyor. Kollarını geri çektiği zaman çocuğun gözlerine bakarak hislerini saniyeler içerisinde aktarıyor. Sonra cebinden çıkardığı mektubu çocuğun eline tutuşturup arkasına dahi bakmadan koşmaya başlıyor. Çocuk ise sevgilisini, gözden kaybolana kadar izliyor.

İlkhan Selin YILDIRIM Hazırlık Fen /A

İLK YAZ

Uzun süredir kışı yaşıyorum içimde.
Ne bir güneş var ne bir sıcaklık. Herkes, her şey uykuda; yaşam durmuş. Üstü kapalı, örtülü etraf. Karanlık, soğuk bir gece gibi içim; sadece benden ışık yılı uzaklarda sönmek üzere olan yıldızlar var. Ay tutulmuş ama yansıtamıyor ışığını ruhuma, işleyemiyor içime. Pürüzsüz bir beyazlık ya da sonsuz bir karanlık var içimde, tanımlayamıyorum.
Sanki bir şeyi, birini bekliyorum. Her hücremi uyandıracak, beni yeniden ben yapacak birini. Dökülmüş yapraklarımı yerden toplayacak, yıldızlarımı sönmekten kurtaracak. Kışın aydınlık beyazıyla, içimdeki sonsuz karanlığı dağıtacak. Bana sarıyı, yeşili, pembeyi getirecek. Ya bunları bana sevdiğim yapacak ya da bunları yapan sevdiğim olacak.
O geldi birden, hiç gitmeyecekmiş gibi. Güneş oldu, eridi o pürüzsüz beyazlık. Onunla birlikte kayboldu sonsuz karanlık. Yağmur gibi yağdı, can suyu oldu bana. Kayboldum hafif rüzgârında yeni açmış çiçekler gibi. İçimi dışımı bilen, köklerimi saldığım toprak oldu. İlk yaz gibi geldi o bana, farkında olmadığım özlemim oldu. Kayınca dilek tuttuğum yıldızım oldu.
Gitti… Geldiği baharın son güneşinde gitti. Yağdığı yağmurun son damlasında gitti. Kaydığı yıldızın son ışığında gitti. Getirdiği renklerin siyahında gitti. Topladığı yaprakların hışırtısında gitti. Rüzgârın son nefesinde gitti. Köklerimi saldığım toprağında huzurla uyuyarak gitti. Hayatıma ölümü hatırlatarak gitti.

Hazal ZAHTER Hazırlık FEN/A

ALMAN LİSELİLER
KÜLTÜR VE EĞİTİM VAKFI
ALKEV ÖZEL OKULLARI

ANAOKULU
İLKOKUL
ORTAOKUL
ANADOLU VE
FEN LİSESİ

ALKEV ÖZEL OKULLARI
Alkent 2000 Mahallesi
Mehmet Yeşilgül Caddesi No: 7
34500 Büyükçekmece / İstanbul

0 212 886 88 40
e-mail: info@alkev.k12.tr

www.alkev.k12.tr

Diploma Programme

alkevofficial alkevozelokullari alkevokullari alkevozelokullari alkevozelokullari